

1234

ΣΥΛΛΟΓΗ
ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΣΕΚΙΑΡΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ».

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ

ΑΔΕΙΑ ΤΗΣ ΣΕΒ. ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

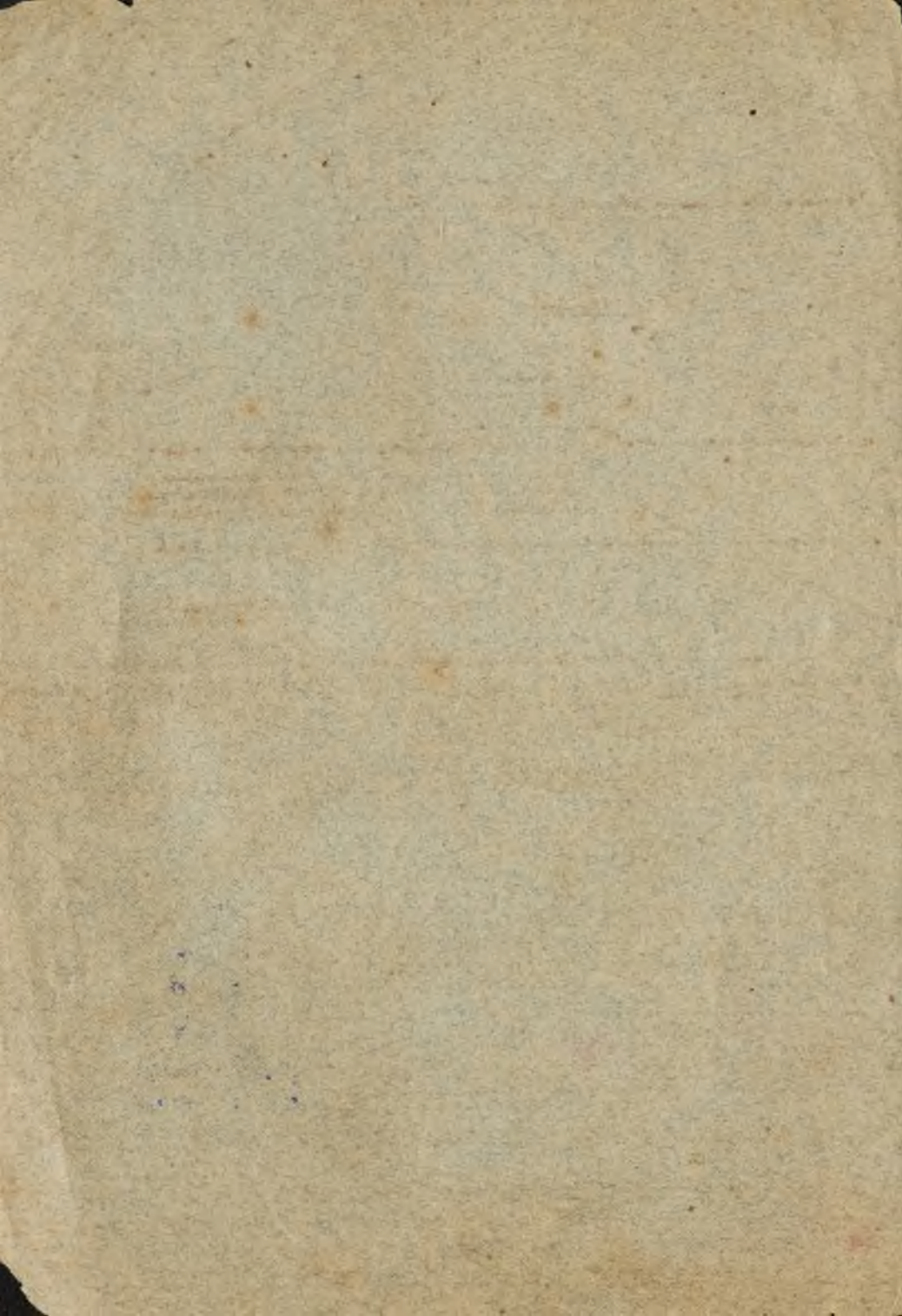


ΤΥΠΟΙΣ
«ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ»

ΣΜΥΡΝΗ

1892





ΣΥΛΛΟΓΗ
ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΣΕΚΙΑΡΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ».



ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ

ΑΔΕΙΑ ΤΗΣ ΣΕΒ. ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

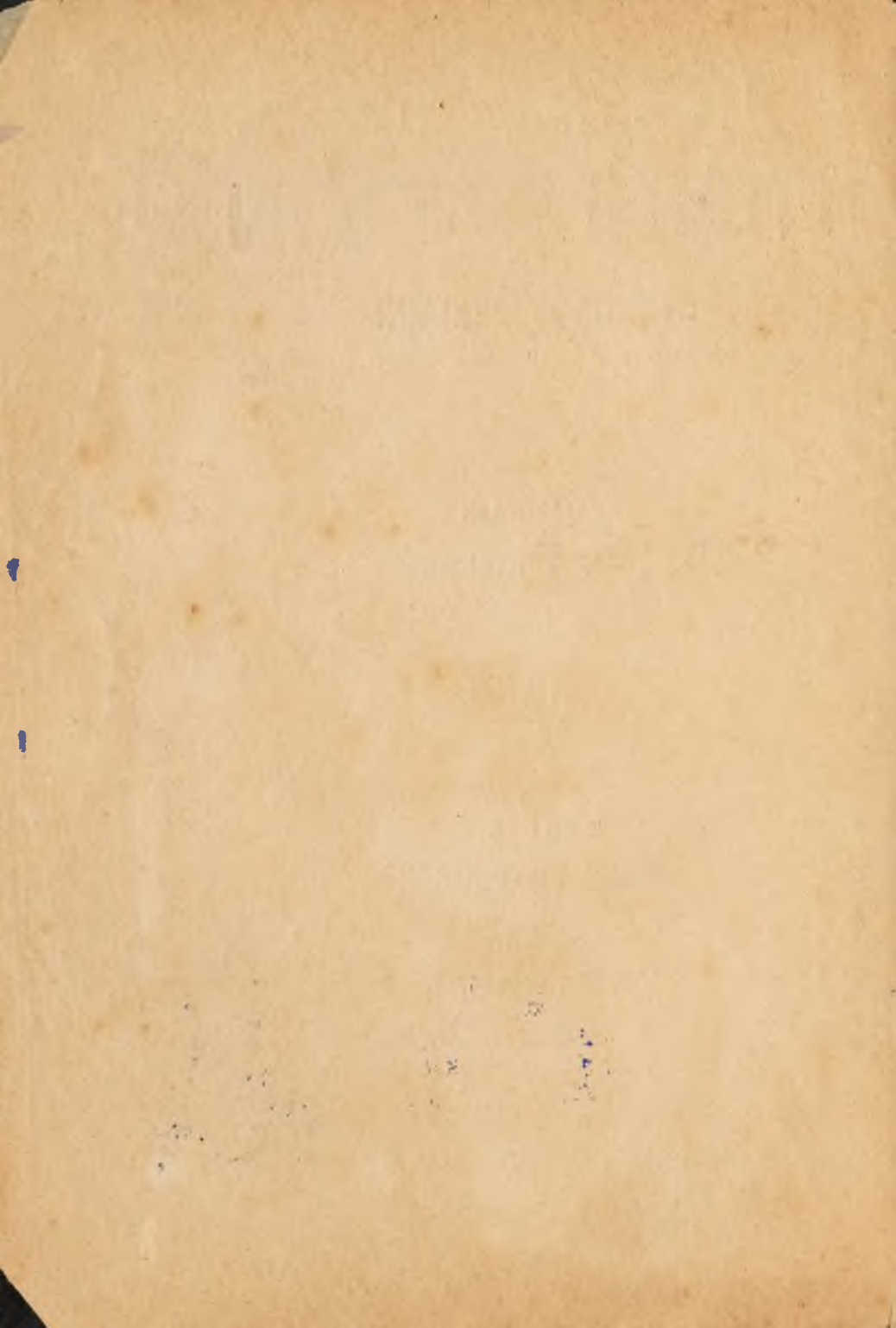


ΤΥΠΟΙΣ
«ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ»

ΣΜΥΡΝΗ

1892





ΤΟΙΣ ΑΓΑΠΗΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

ΤΗΣ

«ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ»

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΙΑ ΤΑΥΤΑ

ΑΝΑΤΙΘΕΝΤΑΙ.



ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣΕ

Πᾶν τεύχος, μὴ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν
τοῦ Συντάκτου, θεωρηθῆσεται ὡς προῖόν τυποκλο-
πίας, συνεπαγόμενον τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζο-
μένην ποινὴν.

Hydromedon

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΣΕΚΙΑΡΗ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΣΤΕΙΑ

Η ΜΑΘΗΤΡΑ



Θέλω νὰ πᾶγω στὸ σχολεῖο, μὰ πῶς νὰ ἔγῳ στὸ δρόμο,
χωρὶς τουρνὲ στὴ ρόμπκα μου καὶ καπισὸν στὸν ὦμο,
χωρὶς στιβάλι μ' ἀψηλὸ καὶ τοῦ συρμοῦ ταχοῦνι,
χωρὶς καπέλλο μὲ φτερό, κορδέλαις καὶ κουνδοῦνι;

Τοῦ λέγω τοῦ πατέρα μου: «Παππάκη, ἄρησέ τα...
ἄστα τὰ χρόνια τὰ πικρὰ, ἐκεῖνα ξέχασέ τα.

Ὁ κόσμος τῶρα ἄλλαξε καὶ σὺ πρέπει ν' ἀλλάξῃς,
ἄρ' οὐ δὲν εἶσαι ἄξιος μονάχος νὰ τὸν σιᾶξῃς.»

Ἄν δὲν βαρύνεται, φωνάζει.... πηγαίνουν τοῦ ἀνέμου,
ὅσα τοῦ λέμε ἢ μαμμά, ἐγὼ καὶ ἡ νενὲ μου.

Τοῦ κάκου τοῦ φωνάζομε, κοντὰ εἰς ὅλα τᾶλλα,
πῶς τὰ τουρνὲ καὶ τὰ στενὰ τὰ βάζει κι' ἡ δασκάλα.

Καὶ πῶς νὰ πᾶγω στὸ σχολεῖο, ἄρ' οὐ καὶ ἡ δασκάλαις,
ποῦ ξεύρουνε τὰ ποιότερα καὶ συμβουλευοῦν ἄλλαις,
κουττάζουνε καλλιτέρα ὅποια σὰν κούτσα μοιᾶζει
καὶ κολοκύθια ποιοῦ βαρετὰ ἀπὸ τῆς ἄλλαις βάζει;

Κάθε χατήρι ἔχει αὐτή, ἀλλοιῶς τῆς φέρνουντ' ὅλοι,
 ἄλλη τὸ ρούχῳ τῆς ἀρπᾶ, ἄλλη τὸ περασόλι,
 τῇ γυνῶσι καὶ τῆς χάριτις τῆς στὰ σῖνερ' ἀνεβάζουν,
 καὶ ἂν κάμουν καὶ περίπικτον, ἐμπρός, ἐμπρός τὴν βάζουν.

Δὲν ξαναπάγω σὲ Σχολεῖο, δὲν πιάνω παῖδ βιβλίο. . .
 δασκάλιοι, προσκενίσματα, δασκάλισσαις ἀντίο. . .
 ἔχετε γειὰ γραμματικαῖς, καὶ σύ, καλλιγραφία
 οὔτε σχολεῖο ξαναπαρῶ, οὔτε στὴν Ἐκκλησίαι.

Θέλουνε λούσα καὶ τὰ δύο, καὶ ἄλλοις τὴν ποῦ δὲν ἔχει. . .
 εἶνε νερὸ στεκομένο, νερὸ ὅπου δὲν τρέχει,
 καὶ ὅσο εἶναι καθαρό, στὰ ὕστερα βρωμίζει
 καὶ οὔτ' ὁ σκύλος νὰ τὸ ἔδῃ ποτέ του δὲν γυρίζει!

Ὁ κόσμος εἶναι σήμερὰ καθὼς ἀπάνω εἶπα,
 καὶ ὅποιος φωνάζει, στὸ νερὸ ἀνοίγει μίαν τρύπα.
 Καὶ ἂν βάλῃ καὶ κανεὶς στὸ νὰ μονάχος νὰ τὸν εἰδέξῃ,
 σὲ σπιταλιοῦ κολόφυρο μὴά μέρη θὰ ἀράξῃ.

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ

Εἶμαι μεγάλος μαθητῆς, εἶμαι παιδιὸ φαρμάχου,
 τῆς γειτονιαῖς μας τζόβενο καὶ ἐραστῆς τῆς Στέλιαις.
 Ποτὲ δὲν ἴκνω στὸ Σχολεῖο, πρὶν δέξαι βόλτικαις πήρω,
 καὶ ἐπάνω εἰς τὴ σάλλα του θὰ ρίξω τὸ τσιγάρο.

Εἶμαι μεγάλος μαθητῆς, αὐτὸς ὁ τίτλος σῶναι,
 εἶμαι ἡ γλῶσσὴ τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς Ἑρᾶς τὸ παγῶνι.
 Εἶμαι τῆς νέας γενεᾶς ἡ δόξα, τὸ κειμῆρι,
 καὶ στοὺς πληθεύς καὶ τὰ πληθὰ τὸ ρίγτω τὸ ζωνάρι.

Είμι τῆς νέας γενεᾶς . . . ἀποδείξεις σπουδαίαι,
κυττάξετε τὰ βουγά μου ποῦ εἶναι ὅλα νέα.

Αὐτὴ ἡ νέα γενεὰ θὰ βίξη, θὰ γαλάσῃ,
καὶ τὰς ιδέας τὰς παλαιὰς θὰ βάλῃ στοῦ κομμάσι.

Τοὺς παλαιούς περιτρονῶ καὶ πρῶτον τὸν πατέρα,
καὶ ἂν μοῦ 'πῆ καὶ τίποτε, τοῦ πέρνω τὸν ἄερα.

Εἶναι ἀληθεῖα πῶς αὐτὸς μὲ τρέφει καὶ μ' ἐνδύνει
καὶ ἀδεικτὴν τὴν τσέπην μου ποτὲ τοῦ δὲν ἀρῆνει.

'Αλλὰ καὶ αὐτὸς νὰ ἀρῆθῃ, ποτὲ μοῦ δὲν πιστεύω,
πῶς ἐκτελεῖ τὸ γέρας του, νὰ δίδῃ νὰ ἔσδευω.

Ἐπειτα γυρὸ καθὼς ἐμέ, καθένος δὲν τὸν ἔχει
καὶ νὰ μαθαίνῃ γράμματα καὶ στὰ Σαντάν νὰ τρέγῃ.

Δι' ὅσους εἰν' ἐπιμελεῖς καὶ ἔχουν πολλὴν ζέσιν,
Συρολεῖα καὶ Κιπρὲ Σαντάν ἔχουν μεγάλην σχέσιν.

Στὰ πρῶτα γνώσεις ἀποκτᾶς, νὰ γράφῃς ὅσας θέλεις
ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, στὰ δεύτερα τὰς στέλλεις.

Τὰ ἀγαπῶ τὰ γράμματα. . . ἠξερθετε κανένα
ἐρωτικὰς ἐπιστολάς νὰ γράφῃ σὰν ἐμένα ;

Τόσον πολὺ τὰ ἔργα τὸ φρόνημα ὑψώνουν,
ὥστε καὶ τὰ κερὰ καὶ μὰς, καθὼς ἀσκούς, φουσκόνουν !

Κανένα δὲν σεβόμεθα, καθ' ὃ ἀλατιμέναι,
τίποτε δὲν πιστεύομεν, καθ' ὃ γραμματισμέναι.

Τὰ φῶτα καὶ τὰ γράμματα, αἱ γνώσεις, ἡ παιδεία,
εἰς σέβας δὲν ὑποκείνται . . . δὲν εἶμεθα παιδιά.

Καὶ ἂν κανεὶς διδάσκαλος τυγὸν δὲν μοῦ ἀρέσῃ,
σηκόνομαι καὶ ἀπαιτῶ νὰ εὕρῃ ἄλλη θέσι.

Καὶ ἂν κανένος Ἐρροφος φωνάζῃ καμμὰ ἡμέρα,
ἐγὼ μὲ τὸν πατέρα μου τοῦ πέρνω τὸν ἄερα.

Ἐγὼ δὲν τρώγω κάστανα καὶ λέγω τοῦ Ἐφόρου,
 πῶς εἶμαι ὁ μονογενὴς υἱὸς μεγαλεμπόρου,
 τοῦ γυμνασίου μαθητῆς, παιδι καλῆς φαμέλιας,
 τῆς γειτονιάς μας τζόβενο καὶ ἐραστῆς τῆς Στέλιας.

Καὶ ἂν δὲν πέρνη ἀπ' αὐτὰ τοῦ φίλου τὸ κεφάλι
 καὶ ἀρχίσῃ τὰ συνήθεα συνήθη νὰ μοῦ ψάλλῃ,
 τοῦ δίδω κατακέφαλα τὸν τελευταῖον κτύπον
 καὶ, ὅσα σέρν' ἢ ἀλεποῦ, τοῦ γράφω εἰς τὸν τύπον.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Εἶναι τοῦ τόπου σήμερα τὸ πρῶτο πανηγῦρι·
 βάλε, Μαρία, τὸν μποξᾶ καὶ κάνε του δὺὸ γῦροι
 καὶ πᾶμε εἰς τῆς ἐκκλησιαῖς, μὲ πάσσο, μὲ καμάρι,
 νὰ ἴδῃς ἐκεῖ ποῦ εἶν' ἡ γῆς καὶ ὁ κόσμος στὸ ποδάρι.

Βάλε, Μαρία, τὸ τουρνέ καὶ πές καὶ τῆς κυρᾶς σου,
 πῶς ἦλθαν ἀπὸ τὸ χωριὸ προχθές συγγενικά σου,
 γὰρ πές τῆς ὀλοπάστρικά, σὲ τέτοια μὲν ἡμέρα
 πῶς κάθε δοῦλα γίνεται κυρὰ καὶ ἐλευθέρα.

Κάμε, καὶμμένη, γρήγορα, καὶ μᾶς προσμένει τώρα
 εἰς τὸ τρισέκι ὁ Λαμπρῆς καὶ ὁ Πέτρος τόσην ὥρα·
 καὶ δὲν θὰ μείνῃ πούλουδο καλὸ νὰ ἀγοράσης,
 μόνο μὲ ἓνα μενεζέ, τὸ γρόσι σου θὰ χάσης.

Ἐλα νὰ ἴδῃς τί πέρασι θὰ ἔχωμε, καὶμμένη,
 νὰ σοῦ τὰ ἴπῃ καλὰ καλὰ, ἂν θέλῃς, ἡ Ἑλένη·
 στὸ Τρίστρατο τὰ τζόβενα, τῆς ὥρας στολισμένα,
 γὰρ μᾶς καὶ μόνον στέκονται ἐκεῖ ἀραδιασμένα.

Καὶ σύ, καυμένη Νικολή, κνεῖς ἄν μᾶς τσακίση,
 ἢ ξεροθήξη, ἢ μὲ μᾶς θελήση νὰ μιλῆση,
 καμώσου σύ πῶς δὲν ἀκοῦς. . . ἐσένα τί σὲ μέλλει;
 εἶναι καθέννας κύριος νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει.

Κάνε, Μαρία, κι' εἶν' ἀργά, κοντεύει νὰ βραδυάση
 κι' αὐτόν ποῦ σ' ἐτριγύριζε καμμιὰ θὰ ξελογιασῇ.
 καὶ τρέχα τότε γύρευε, καὶ δέρνου τότε μόνη,
 σὰ βάρκα 'ποῦ στὸ πέλαγος βρεθῆ χωρὶς τιμόνι.

Μὰ τί μᾶς εἶπαν τῶρ' αὐταῖς; ἀλλοίμονον, Ἐλένη,
 δὲν εἶναι, λέγουν, ἐκκλησιὰ καμμιὰ ἀνοιγμένη.

Κι' αὐτὴν ἀκόμη εἶχαμε, κι' αὐτὴ τὴν ἀτυχία,
 νὰ χάσωμε τοὺς κόπους μας, χωρὶς καμμὴν αἰτία!

Η ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Μὲ μιὰ ταμετζάνα κρασάκι στὸ χέρι
 καὶ μ' ἕνα πανέρι
 γεμάτο φαγιὰ,
 πρὶν εὐγῆ ὁ Ἥλιος, τὸν δρόμον θ' ἀρχίσω,
 νὰ πᾶ νὰ μεθύσω
 μὲ ἄλλα παιδιὰ.

Ἐκεῖ στὸν Προφήτην Ἠλίαν ἀπ' ἔξω,
 θὰ πάγω νὰ παίζω,
 νὰ φάγω, νὰ πιῶ,

θ' ἀρχίσω τραγούδια, στουπὶ θὰ μεθύσω
 καὶ τότε θ' ἀρχίσω
 εὐθὺς τὸ συρτό.

Ἀγάπη δὲν ἔχω, κερμαὶ δὲν μὲ θέλει,
 καὶ ἴλιγο μὲ μέλλει...
 ἐγὼ προτιμῶ,
 νὰ τρώγω τὰ κτένια μαζὺ μὲ τὸ πράσσο,
 νὰ πίνω καὶ κρέσσο
 πολὺ καὶ παλῆο.

Ἐκεῖ θὰ τὸ στρώσω καὶ πῶς θὰ γυρίσω
 τὸ θρόνου ὑπίσω,
 δὲν ξέρω καὶ ἐγώ.
 Κενένος μου φίλος σὺν μ' εὖρη στὸ δρόμο,
 μὲ πέρνει στὸν ὄμο,
 χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἀγία, τῷ ὄντι, ἐπίσημη ἡμέρα
 αὐτὴ ἢ Δευτέρα,
 ὁ κόσμος γαλᾶ,
 καὶ ὅπου γυρίση, παντοῦ μεθυσμένους,
 στὴν γῆν κυλισμένους,
 κανεῖς ἀπκντᾶ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗΝ

Εἶμαι μὴ τζόγια, μὰ τὴν ἀλήθεια,
 πέρδικα εἶμαι καμαρωμένη,
 τώρα νὰ πάγω τοῦ Διαγένη
 μ' ἀνοιχτὸν στόμα θὰ μὲ θωροῦν.

Καθὼς τρυγόνι ἐρωτευμένο,
 ποῦ τὸ γλυκό του γυρεῦει τέρι,
 θὰ μὲ νομίτουν νέοι καὶ γέροι
 καὶ θὰ τὰ χάσουν ἅμα μὲ ἴδουν.

Ποιός ξέρει πόσους καρδιζίς θά κάψω,
 ποιός ξέρει πόσοι θά μέ 'μιλοῦνε,
 ποιός ξέρει πόσοι, γιὰ νά μέ 'δοῦνε,
 δέν θά 'μπορέσουν νά κοιμηθοῦν.

Ἡ εὐμορσίά μου θά τοὺς θαμβώσει
 καί τό τουρνέ μου θά τοὺς τρελλάνη,
 γλυκό του τάρτι ποιός νά μέ κάνη
 ὄλοι οἱ νέοι θά προσπαθοῦν.

Πόσα τραγίσματα θά ἀκούσω!
 ἕνας θά λέγη: «εἶσαι γεργάρι»
 καί ἄλλος πάλιν, γιὰ νά μέ πάρη,
 πῶς δίδει ὅλην του τήν ζωήν!

Μά γώ θά κάνω τήν θυμωμένη
 καί θά τοὺς λέγω σάν μέ τρατίζουν,
 ὅτι δέν θέλω νά μέ σκοτίζουν
 καί ὅτι τέτοια δέν μοῦ περνοῦν.

Πλὴν ἂν κανένα πληκκαράκι,
 γλυκό καί νόστιμο σάν ἐμένα,
 μοῦ 'πῆ μέ χεῖλη μισοκλεισμένα,
 ὅτι πρό χρόνων μέ ἀγαπᾷ;

Ἄχ!... εἶνε κρῖμα νά τό λιπήσω,
 κρῖμα μεγάλο νά τό μαλώσω,
 μόνον τᾶ 'μμάτια θά χαμηλώσω,
 καί θά γελάσω γλυκά, γλυκά!

Ὀλίγα νάζια πάντα θά κάνω,
 εἶνε σεμνότης αὐτό τό νάζι,
 καί ἡ σεμνότης μας ἀνεβάζει,
 κατὰ τό λέγειν πολλῶν ἀνδρῶν.



ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 Μ. ΦΑΛΤΑΤΣ

Μὰς ἀνεβάζει... πλὴν τί σημαίνει,
ὅταν στὸ ράρι ἐγὼ καθήσω
καὶ χωρὶς ἀνδρα' σὰν κοῦκκος ζήσω ;
βάλε τῆς βίγανη τὸ λοιπόν.

Πόσον ἡ μόδα μὰς καλλωπίζει !
ὅποιος τὴν ἔβγαλε νὰ ἀγαθήσῃ...
τί ἄλλο πράγμα νὰ ξελογιάσῃ
δύναται ἀνδρα καθὼς αὐτὴ ;

Πτωχὰ κορίτσια, πλούσια δείχνει,
ἀσχημομούραις κάνει ὠραίαις,
ξεμωραμέναις ταῖς κάνει νέαις
κι' ὅλον τὸν κόσμον εὐχαριστεῖ !

Κι' ἔπειτα λέγουν μερικοὶ ἀνδρες,
ὅτι ἡ μόδα μὰς ἀφρανίζει,
ὅτι κανέναν τῶν δὲν κερδίζει
κι' οὔτε νὰ ζήσῃ δὲν ἔμπορεῖ !

Ἡ μόδα εἶνε τῶν ὧν οὐκ ἄνευ
ὅποιος δὲν ἔχη ἄς 'πᾶ νὰ κλέψῃ,
ἢ ἂν δὲν θέλῃ, ἄς μουφλουζέψῃ,
ἡ μόδα ὅμως θεὸ νὰ γενῆ.

Πόσον μοῦ 'πάγει τὸ καπελλῆνο,
αὐτὴ ἡ ρόμπα καὶ ἡ βελέτα,
μὲ τέτοια εὐμορφη ντουγαλέτα,
θὰ λωλαθοῦνε ὅσοι μὲ 'δοῦν.

Θὰ 'πάγω κάτω νὰ κόψω ροῦχα,
'ς τῆς Μαριγίτσας, 'ς τοῦ Διογένη,
καὶ νὰ 'δῆς ἕνας ἕνας θὰ 'βγαίνῃ
νὰ μὲ κυττάζῃ ἐκστατικὸς.

Πόσαις θά σκάσουν από τή ζούλικ,
 πόσαις φαρμάκι θά καταπιούνε,
 όταν σ' έμένα έμπρός ίδούνε,
 ότι δέν πιάνουνε χαρτοσιγά!

Κι' εκείνος όστις τό φορεμά μου
 θά ανάλάβη νά μου μετρήση,
 πήγες και ρούπια θά λησμονήση,
 για νά μου βίχνη γλυκιάς 'μικτιάς.

Καθώς τραγόνι έρωτευμένο,
 'πού τό γλυκό του γυρεύει ταΐρι,
 θά μέ νομίσουν νέοι και γέροι
 και θά τά χάσουν άμα μέ 'δούν.

Είμαι μιá τζόγια, μιá τήν αλήθεια,
 πέρδικα είμαι καμαρωμένη
 κι' αύτοι οι γέροι του Διογένη
 θά ζουρλαθούνε νά μέ θεωρουν.

Ο ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ ΓΑΜΒΡΟΣ

Νά βραδυάση λιγάκι προσμένω,
 νά βραδυάση νά τρέξω εύθως
 'ς τής καλής μου τό σπίτι μικρής,
 νά τής 'πού, πώς για 'κείνην πεθαίνω!

'Η φτωγή!... τά πενήντα τά έχει
 και άκόμα ό νύς της πετα
 και άκόμα αγάπιας ζητά
 κι' όπου άκουση για έρωτα τρέχει!

Καὶ θαρρεῖ, πῶς ἐγὼ τὴν λατρεύω
καὶ θαρρεῖ πῶς γι' αὐτὴν ξεύρω
καὶ θαρρεῖ πῶς ἐγὼ εὐτυχοῦ
κι' ὅταν βλέπω αὐτὴν βασιλεύω.

Κι' ἐγὼ ὅταν τὴν ἴδω λιγάκι,
γιατρικὰ λές πῶς πίνω πικρά,
τί νὰ 'πῶ πλὴν γι' αὐτὸν τὸν παρᾶ,
ποῦ μοῦ ἔχει μπακίρι τὸ ἄματι;

Καὶ χρουστῶ λίρκις τρεῖς τοῦ τζαγκάρη
καὶ τοῦ ῥάπτη μου ἄλλαις ὁκτώ
καὶ δὲν ἔχω 'ς τὴν τζέπη λεπτὸ
κι' ἀπ' τὴν πεϊνά μου τρέμω 'σὰν ψάρι!

Καὶ ἐν τούτοις νομίζουν ὁ πρῶτος
ὅτι εἶμαι τῆς Σμύρνης γαμβρὸς
κι' ἄλλαις λένε πῶς εἶμαι γιατρὸς
κι' ἄλλαις πάλιν υἱὸς προεστώτος!

Κρῖμα, λέγουν πολλαῖς, ν' ἀγαπήση
τέτοιος νέος αὐτὴ τὴ γρηᾶ
καὶ νὰ λέγη πῶς εἶναι θεᾶ
καὶ μ' αὐτὴν ὅτι θέλει νὰ ζήση!

Μιὰ φτωγὰ 'σὰν ζιμποῦλι μὲ βλέπει
κι' ἡ καρδιά μου αὐτὴν λαχταρᾶ,
μόν' ἀνάθεμ' αὐτὸν τὸν παρᾶ,
ποῦ δὲν ἔχω πεντάρα στὴν τζέπη!

Καὶ ἀκούει αὐτὰ καὶ ἀφρίζει
ἡ 'δική μου γρηᾶ καὶ λυσσᾶ
κι' ἀπ' τὴ ζούλια φαρμάκι μασσᾶ
καὶ σὰ δοῦλο, σὰ σκλάβο μὲ βρίζει!

Τὶ κεφάλι πολλαῖς ὄπου ἔχουν!
 ἄχ! ἄς εὖρω μὲ γρόσια καμμιὰ,
 νὰ τῆς 'πῶ πῶς ταμβάκο βρωμᾶ,
 νὰ τῆς 'πῶ, πῶς κι' ἡ μύξαις τῆς τρέχουν!

Μὰ τὰ χρέη μου πωὸς θὰ πληρώσῃ,
 ἄρ' εὖ ἔχουν τὰ γρόσια γρηαῖς;
 'λιγαῖς εἶναι μὲ χρήματα νιαῖς
 καὶ γι' αὐταῖς εἶναι ἔτοιμοι τόσοι!

Καὶ γιὰ τόσους αὐταῖς ποῦ θὰ σώσουν!
 αὐτὴν πρέπει νὰ πάρω ἐγώ! . . .
 ἄλλως πρέπει νὰ 'πᾶ νὰ πνιγῶ,
 εἰδεμὴ στὸ δροσιὸ θὰ μὲ γώσουν!

Νιαῖς μὲ γρόσια ἐμένα δὲν θένε,
 καθὼς βλέπω θὰ πάρω αὐτὴ,
 καὶ ἄς εἶναι γρηὰ καὶ κοντὴ
 καὶ κουτζὴ καὶ τρελλὴ ἄς τὴν λένε!

Βλέπω τόσα κορίτσια σὰν κρίνα
 καὶ σὰν ῥόδα Μαγιοῦ δροσερὰ
 κι' ἡ καρδιὰ μου γι' αὐτὰ λαχταρᾶ,
 μὰ γιὰ 'μένα δὲν εἶναι ἐκεῖνα!

Ἄχ! γιὰ 'μένα δὲν εἶναι τὰ κρίνα,
 αὐτὰ εἶναι γεμάτα χαρὰ
 καὶ δὲν ἔχω στὴν τζέπη πικρὰ,
 μόνον μ' ἔχει σπασμένον ἡ πείνα!

Σὰ ζυμποῦλι γλυκὸ, μυρωμένο,
 ἢ γλυκειὰ σὰς μορφή μειδιᾶ,
 κι' ἐγὼ 'πάγω νὰ πάρω γρηὰ,
 αὐτὸ μουχεν ἢ Μοῖρα γραμμένο!

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Πόσον ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ μου,
 Λίρες μου, ὅταν σὰς θεωρῶ,
 σεῖς εἶσθε νοῦς μου, σεῖς ἡ ζωὴ μου,
 εἰς σὰς τὰ πάντα ἀριερῶ.

Καὶ ὅμως τόσσι μὲ κατακρίνουν,
 διότι χρήματα προσκυνῶ
 καὶ ἐνῶ ἐκεῖνοι τρώγουν καὶ πίνουν,
 ἐγὼ τὸν θάνατον λησμονῶ.

Τὰς ἐπικρίσεις τρελλῶν ἀνθρώπων,
 ὡς ἀνοήτους, περιφρονῶ,
 αὐτοὶ ζητοῦσι μὲ πάντα τρόπον,
 νὰ μ' ἀφανίσωσι, νὰ πεινῶ!

Μοῦ λέγουν ἄλλοι «δὲν εἶναι τρόπος
 καὶ ἀποθνήσκων δὲν θὰ σωθῶ!
 θαρροῦντες ὅτι τοιουτοτρόπως
 θὰ δώσω χρήματα, νὰ χαθῶ!

Ἔρχεται ἓνας διὰ σχολεῖα
 καὶ ἄλλος πάλιν δι' ἀσθενεῖς. . .
 μὰ τὴν ζωὴν μου, εἶν' ἀηδία,
 χάνει τὸν νοῦν του μ' αὐτὰ κανεῖς!

Τὶ θὰ τὰ κάμουν τόσα σχολεῖα;
 ἄς κλείσουν· τόσα εἶνε πολλά,
 ἄς λείψῃ τόση πολλὴ Σοφία,
 αὐτὴ δὲν ἔχει τέλη καλλά.

Σοῦ λέγουσι δῶσε γὰρ τὴν πατρίδα,
τὴν προσριλῆ μὲς καὶ ποθητὴν. . .
ἐγὼ κανέναν καλὸν δένει ἶδα,
οὔτε ἐκέρδησα ἀπ' αὐτῆν!

Τί λαμπρὰ θέξ! ἢ φύσις θάλλει,
πολλοὶ σοῦ λέγουσι Σχολαστικοί,
καὶ τοῦ Γαλίνδου, σοῦ λέγουσι ἄλλοι,
πόσον μὲ θέλγει ἡ μουσικὴ!

Τὴν τερπνὴν θέα πολλῶν χρημάτων
νὰ ἔχω μόνον μὲ ἐξαρκεῖ,
κι' εἶναι ὁ ἦχος τῶν νομισμάτων
ἢ γλυκυτέρα μου μουσικὴ!

Πολλοὶ προσμένουν νὰ τὰ τινάξω,
τὰ χρήματά μου νὰ μοιρασθοῦν
(κουφὴ ἢ ὤρα), θὰ διατάξω
ἐντὸς τοῦ τάφου μου νὰ κλεισθοῦν.

Ἄλλου πλὴν πρέπει νὰ τὰ κλειδώσω·
ἴσως τὰ εἶδεν ἐδῶ κανεὶς
κι' ἐγὼ δὲν πρέπει πίστιν νὰ δώσω·
οὔτε 'ς αὐτούς μου τοὺς συγγενεῖς.

Ἄχ! ποῖος εἶναι; τὸν νοῦν μου χάνω,
κλέπται νὰ ἦναι ἢ κεραυλός;
κλέπται θὰ ἦναι... ἄχ! θ' ἀποθάνω...
κανεὶς δὲν φθάνει Χριστιανός;

Ἄχ! χρήματά μου! ποῦ νὰ σὰς χῶσω;
τὴν θύραν κρούουν! εἰμι πτωχός,
ψωμί δὲν ἔχω. . . τί νὰ σὰς δώσω;
ἄχ! αὐτοὶ κρούουσι συνεχῶς.

Ὁ ἄσας ἀρπάξουν! ἄχ, χρήματά μου,
καὶ τί θὰ γίνω ὁ γηραιός!
ἐν ᾧ σεῖς εἶσθε, ὦ συμφορὰ μου,
• Κύριός μου καὶ ὁ Θεός!

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Τῆς Ἀνατολῆς τὰς κόμας παραιτοῦσαι καὶ τὰς πόλεις,
ἐπισκέπτονται τὴν Σμύρνην, κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν,
εὐλαθῶν ἑκατοντάδες, πλεῖσται τῶν ὑποίων μόλις
προσπορίζονται τὸν ἄρτον μὲ δυσχέρειν πολλήν.

Τί ζητοῦσιν εἰς τὴν Σμύρνην; μεταβαίνουνσιν εἰς Τήνον
μετὰ δώρων καὶ λαμπάδων καὶ χρημάτων ἀρεσκῶν,
νὰ γεμίσουν, ὡς ἐράνη, τὰ βελάντια κηρήνων,
ζώντων ἐκ τῆς εὐλαθείας τῶν πτωχῶν προσκνητῶν.

Ἐὰ ὀλίγα χρήματά των οἱ πτωχοὶ εἰς ἐταιρείας
κερδοσκοπικὰς προσφέρουν, ἀμελοῦσας τοὺς κοιτοῦς,
ὅσοι τρέχουν πρὸς λατρείαν ἄλλης θεῆθεν Παναγίας
ἢ ἐκείνης τῆς πετρίδος, καὶ γελῶσας μὲ αὐτούς!

Εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας παραιτοῦν τὰ εὐλατά των,
ἄνευ ἄρτου καὶ πεδύλων, πεινασμένῃ καὶ γυμνῇ,
καὶ ἐν τούτοις σπαταλοῦσι τὰ ὀλίγα χρήματά των
ἀρειδῶς εἰς πνηγύρεις καὶ ταξείδια συχνά.

Ἐθιμον τοῦ Μεσαιῶνος ἐναντίον τῆς θρησκείας,
τύπος εἰδωλολατρείας εἰσχωρήσας παρ' ἡμῖν,
ἐρευρέσεις αἰσχροτάτης, μυσσαρᾶς πλεονεξίας,
ἀσχημίζουσαι τοῦ ἔθνους καὶ θρησκείαν καὶ τιμὴν.

Προκειμένων ὠφελίμων, ἀντιτάσσομεν πείραν
καὶ τὸν ἔλεον ζητοῦμεν ἄλλων, δίκην ἐπαιτῶν,
τὴν συντήρησιν σχολείων ἐκλαμβάνομεν βαρεῖαν,
ἀρειδῶς πλὴν σπαταλῶμεν, προκειμένων περιττῶν.

Διὰ τοῦτο εἰς τὸ σκότος κυλιόμεθα εἰσέτι
καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν πατέρων ἀγνοοῦμεν πικτελῶς
καὶ ὡς φαίνεται ἀκόμη θὰ παρέλθουν πολλὰ ἔτη,
ἕως οὗτου ἐκ τῆς νύκτες ἐγερωμένοι ἐντελῶς.

Σήμερον διὰ τὴν Τήνον, αὔριον δι' ἄλλα μέρη,
τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου ἐξοδεύουσι πολλοί,
ἢ σπατάλη των πλὴν αὐτῆ, ἐκ ἄλλον καρπὸν φέρη
ἢ κηφῆνας νὰ πλουτίζη, ὁ καθείς των ἀγνοεῖ.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἴδού εορτάζομεν τὴν πρώτην Μαΐου
εἰς μνήμην τοῦ μάρτυρος ὁσίου Ρακίου
καὶ τούτου ἀποδείξιν ἐάν τις ζητήσῃ,
κοντὰ εἶν' ἡ Γέφυρα, νὰ δῇ τί μεθύσει.

Ἐπίσης γεραίρομεν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ
τὰ χόρτα, τὰ πούλυδα καὶ τὰ κατημέριχα
κι' ἡ φύσις τὸν ἄνθρωπον μικρόθεν διδάσκει,
τὰ χόρτα καὶ πούλυδα κυττάζων νὰ χάσκη.

Καὶ τρέχουν ὡς μέλισσαι, προτοῦ ξημερώσῃ,
νὰ φθάσουν εἰς Γέφυραν Ἀδωνίδες τόσοι
καὶ ὅλοι φορτώνονται μὲ ἄνθη καὶ φύλλα,
ποῦ λέγεις, ἀλλοίμονον ἂν τύχη καμῆλα!

Καὶ βλέπεις γραῖδια νὰ φέρωσιν ἄνθη,
ἀροῦ τοῦ προσώπου των τὸ πᾶν ἐμαράνθη,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὰς θύρας των ἢ μιὰ ἐρωτάει
τὴν ἄλλην γειτόνισσα, ἂν ἔδωκε Μάϊ.

Και ἄλλη φιλάρετος, ἐξήκοντα χρόνων,
φορτῶναι τὸν ἄνδρα τῆς κοιλά παραπόνων,
διότι δὲν ἔσωσε νὰ ἰδῆ τὸν Μάτι,
ἀλλὰ εἰς τὰς χεῖράς του προῶρως ἐκάθη.

Δὲν εἶναι καὶ σήμερον, ὡς πάντοτε εἶναι,
τὰ ρόδα ἠδύοσμα, φαιδρά αἱ μυρσίνας,
ἢ μήπως καλλίτερον μυρίζουν οἱ κρῖνοι,
ἢ πρέπει τις σήμερον καὶ ἄκων νὰ πίνῃ;

Ἄλλ' ὄχι γερσίρωμεν, τὴν πρώτην Μζίου,
τὴν μνήμην τοῦ μάρτυρος ὀπίου Ρακίου
καὶ ἢ ἔξις τὸν ἄνθρωπον μακρόθεν διδάσκει
ὡς χάρις τὰ πούλουδα νὰ βλέπῃ νὰ χάσκη.

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ

Ἦτο γλαυκοῦς ὁ οὐρανός, φαιδρά ἡ φύμις ὅλη
καὶ ὁ περίπικτος τερπνός
καὶ ἀπὸ ἄνθη ὁ σταθμός
τερπνὰ ἐμοσχοβύλει.

Πλὴν ἄλλα ἐκλωθ' ἡ Κλωθώ. . . ὀρθοῦνται αἶφνης ὄλοι
καὶ ἀντελάλει ἡ Ἥχῳ
καὶ πῶς θὰ φύγω, θὰ βραχῶ,
δὲν ἔχω παρὰσόλι!»

Ἄλλοίμοιον! τὴν εὐτυχῆ φθονήτασα ἡμέραν,
σφοδρὰ κατέπεσε βροχὴ
καὶ λάσπης πάπλωμα παχὺ
ἐκάλυψε τὰ πέραν.

Κατεδικάσθη ἡ γὰρ εὐθὺς εἰς ἐξορίαν,
 καὶ ἤκουες χεῖλη τρυφερά,
 νὰ κατάρωνται θλιβερά,
 τῆς γῆς τὴν ἀστασίαν.

Μὴ καταρᾶσθε τὸν καιρὸν, φιλόφογοι μὴν ἦσθε,
 καὶ μὴ μὲ πάθος τρομερὸν
 κακολογήητε τὸν καιρὸν,
 διότι τὸν μωεῖσθε.

ΑΝΘΩΜΑΝΤΕΙΑ

Τρυγούδουνε στὸ λειβάδι
 χρωπὰ τὰ ἀηδόνια
 καὶ κορίτζια ὅσων τὰ γιόνια,
 τρυφερά καὶ βελκτικά,
 μικροπούλουδα μαζεύουν
 καὶ τὰ βλέπουν ἕνα, ἕνα,
 γιὰ νὰ μάθουν τὰ καυμένα,
 ἂν κανεὶς τὰ ἀγαπᾷ.

Διατὶ νὰ μὴ τὸ κάμω,
 διατὶ καὶ ἐγὼ ὁ γέρος,
 ὁ ζευζέκης ἀρ' οὐ Ἐρωσ
 ἠλικίαν δὲν ψηρᾷ;
 Ἄχ! τὸ στήθος μου κοντεῖει
 νὰ γενῆ καθουριστῆρι,
 πούδα μιά στὸ πκραθῆρι
 καὶ μοῦ ἦρε τὰ μυαλά.

Τώρα ἤνοιξαν τὰ δένδρα
 καὶ τ' ἀέρι τὰ δροσίζει.

μὰ ἐμένα μοῦ φλογίζει
 ἡ ἀγάπη τὴν καρδιά.
 Καὶ ποιὸς τώρα θὰ μὲ σώσει,
 ποῦ εὐρίσκομαι πλεγμένος,
 σὰν ἀρνάκι ὁ κλιμένος,
 στῆς ἀγάπης τὰ κλαδιά ;

Μαρτοπούλουδα τοῦ κάμπου,
 λυπηθῆτε τὰ δεινά μου,
 σεβασθῆτε τὰ μαλλιά μου,
 ἓνα ἔλεος ζητῶ !
 Ἔνα φύλλο σας ἂν εἶπη
 τὸ λογάκι 'ποῦ προσμένω,
 στὸν Παράδεισον ἐμβαίνω,
 εἰς τὰ σύννεφα πετῶ.

Μ' ἀγαπᾶ, δὲν . . . δὲν τὸ λέγω,
 μ' ἀγαπᾶ, δὲν . . . μ' ἀποφεύγει,
 ἡ ψυχὴ μου, θαρρῶ, φεύγει,
 ἡ καρδοῦλά μου κτυπᾶ.
 Μὲ λατρεῖ, δὲν μὲ θέλει,
 τρέμω ὅλος τί ὀδύνη !
 ὁ ἰδρὼς μὲ περιχύνει,
 ἄχ ! κι' ἐκείνη μ' ἀγαπᾶ !

Τώρα ψάλλετε, πουλάκια,
 τώρα φύσηξε ἀέρι,
 τὸ γλυκό μου ἄρ' οὐ τέρι
 μὲ λατρεῖ, μὲ ποθεῖ.
 Χαμογέλα καὶ σύ, φύσις,
 ἀπὸ λούλουδα στρωμένη,
 ἀπ' ἀγάπη δροσιζμένη
 κι' ἡ καρδοῦλά μου ἀνθεῖ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Τὶ μοῦ κτύπησε νὰ εἶπω:
τὴν ἐγλύτωσα καὶ νᾶμαι!

τί θὰ κάμῃς τῶρα κάμε,
 νὰ γλυτώσῃς ἀπ' αὐτούς.
 Ἄπ' ἐδῶ φωνάζουν ὅλοι,
 ἀπ' ἐκεῖ χειροκροτοῦνε,
 καὶ ἐκεῖ ἄλλοι μ' ἀπειλοῦνε
 μὲ ἀγρίους συριγμούς.

Τὶ νὰ κάμω λοιπὸν τῶρα ;
 Περιμένω πλὴν ματαίως·
 εἴμ' ἀνόητος βεβαίως
 ἂν εἶπῶ μὲ βουασί.

Ἐὰν πάλιν εἶπω νᾶμαι,
 θὰ θυμώσουν τόσοι ἄλλοι,
 εὐπακτρίδαι καὶ μεγάλιοι,
 καὶ θὰ φύγουν οἱ μισοί.

Τὶ ἐγύρευα εἰς ταῦτα
 ἀρορμὴν ἐγὼ νὰ δώσω ;
 τί νὰ κάμω νὰ γλυτώσω,
 δὲν εἰξέυρω οὐτ' ἐγώ.
 Ἐπὶ τέλους θὰ μὲ δείρουν. . .
 πρέπει ἔν νὰ προτιμηθῶ
 ἂν τὸ νᾶμαι ἐκστομίσω,
 δὲν φοβοῦμαι νὰ δαρθῶ.

Τὴν ἐγλύτωσα καὶ νᾶμαι!

εὐγε! κράζουσιν ἐκεῖνοι
 καὶ κανεῖς δὲν ἀντιτείνει. . .
 τὴν ἐγλύτωσα φθηνά.

Νᾶμαι πάντοτε θὰ λέγω,
 ἂν κανεῖς ποτὲ σφυρίζῃ
 εἰς τὸ θέατρον ἢ βήξῃ
 καὶ τὰ φέρω στὰ στενά.

ΟΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

Παληοπάπουτσα μπαλόνει ὁ πατέρας μας στοὺς δρόμους,
 ἔχων ἓνα ζεμπιλίκι μὲ τὰ σύνεργα στοὺς ὤμους
 καὶ ἡ μητέρα, ὅλη μέρα, ἀνασέρνει στὸ πηγάδι
 καὶ στὴν πλῦσιν τὴν εὐρίσκει ἡ αὐγὴ καὶ τὸ σκοτάδι.
 Ἄλλ' ἡμεῖς. . . περιττὸν εἶναι δι' ἡμᾶς νὰ ἐρωτᾶτε,
 εἴμεθα ἀριστοκράται.

Ἄν ἐκεῖνοι δὲν ἐρεῦρον μέχρι τοῦδε ἄλλον τρόπον,
 νὰ κερδίζουεν ἐν ἀνέσει, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων,
 τί μᾶς ἐμποδίζει τοῦτο ; εἶναι τάχα καταισχύνη
 πῶς μπαλόνει ὁ πατήρ μας καὶ ἡ μήτηρ ξενοπλύνει ;
 Ἡμεῖς εἴμεθα τοῦ κόσμου, δι' ἡμᾶς μὴν ἐρωτᾶτε
 εἴμεθα ἀριστοκράται.

Ὅλη ἡμέρα στὸν καθρέπτην συζητοῦμεν περὶ κάλλους
 καὶ τὰς νύκτας ὁμιλοῦμεν διὰ μόδαις, διὰ μπάλους,
 καὶ ἐνῶ τὰ ξένα ροῦχα κάθηται καὶ σιδερόνει
 ἡ μητέρα μας τ' ἀκούει καὶ κρυφὰ μᾶς χαμαρόνει.
 Καὶ ἂν ὅλοι σας πλανᾶσθε, αὐτὴ ὅμως δὲν πλανᾶται,
 εἴμεθα ἀριστοκράται.

Πρῶτοι εἴμεθα στὰ λούσα· ἅμα ἔλθη νέα μόδα,
 εἰς τῶν μωδιστῶν τὰ σπίτια, πρῶτοι θέτομεν τὸν πόδα.
 Τί σημαίνει ἂν ἀκόμη δὲν ἐδώσαμεν τὸ νοῦκι
 καὶ δὲν ἔχουμεν στὴν τσέπην μὴ δεκάρα χαρτσιλῆκι ;
 Ἡ εὐγένεια, ὁ τρόπος, ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐξαρτᾶται,
 εἴμεθα ἀριστοκράται.

Δυστυχῶς δὲν μᾶς ἀρῆνει τὸ κακὸ τοῦ κόσμου ἑμῆτι
 καὶ εἰς τοὺς μπαλωματάδες τῶρα ἔπεσε κεσάτι·
 δρῶ ζευγάρια νὰ μπαλώσῃ ὁ πατέρας μας, δρῶ μόνα,
 θὰ πετάξω στὴ μωδίστα, ν' ἀγοράσω Ἀμαζόνα.
 Μὴ θαυμάζετ' εἰς τοιαῦτα ἂν ὁ νοῦς μας περισπᾶται·
 εἴμεθα ἀριστοκράται.

Εἰς ἡμᾶς τὸ μέλλον ἔχει ἀνοιχτὰς ὅλας τὰς θύρας·
 ἀπ' ἐδῶ γιὰτρὸ θὰ πάρῃ καὶ ἐγὼ νύφη μὲ λίριξ.
 Μὴν ἀκούετε μὲ θάμβος ὅτι θέλω καὶ παρὰδες,
 προτιμοῦν κί νύμφαι τῶρα ὡς ἐμὲ ντεμπελχινιάδες,
 φθάνει μόνον νᾶναι κοῦροι, τολμηροὶ καὶ διπλωμάται
 κί ὡς ἡμεῖς ἀριστοκράται.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ

Τὶ ἀπέγεινεν ἐκεῖνος ὁ μὲ στέμμα περιβάλλον
 φωτεινὸν τὴν Σμύρνην ὅλην Σύλλογος τῶν Διδασκάλων,
 ὁ ἀστὴρ ὁ φωτοβόλος, ὁ εἰς μίαν μόνην ὦραν,
 ὡς ἡραίστειον φωτίσας τῆς Ἀνατολῆς τὴν χώραν
 καὶ εἰς ἓν του μόνον νεῦμα
 καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰς κόμας πλημμυρίσας ἀπὸ πνεῦμα;

Μῆπως θύελλα ἐπῆλθε φοβερά ἐν τῇ ὀργῇ της
 καὶ ἐξαίφνης παρεσύρθη ὁ φυτρώσας ἀμανίτης;
 Ἡ πρὸς ὦραν ἐκαλύφθη ὁ ἐπίγειος Ὀρίων
 ἀπὸ νέφη ὑπ' ἀνέμων διωκόμενα ἀγρίων,
 ἢ εἰς τέφραν διελύθη
 καὶ παμφάγος Ὁφίς Βόας τὸν κατέπιεν ἢ Λήθη;

Ἦτον ἄνθος ἐλλεβόρου καὶ καθὼς ὅλα τὰ ἄνθη,
ὡς τὸ ἤγγισεν ἡ πτέρνα τοῦ χειμῶνος, ἐμαρᾶνθη.

Ἦδη πᾶς ὁ διαβαίνων τὴν ὁδὸν τῶν Εὐρωπαϊκῶν,
τὸ ἐσπέρας τῶν Σαββάτων, δὲν παρατηρεῖ φῶς καῖον,
οὔτ' ἀκούει συζητήσεις
περὶ προπορᾶς τοῦ Ἄλφα, οὔτε αἰνιγμάτων λύσεις.

Ἦφις βόας ἐν τῇ νάρκη ἃς ἐλπίζωμεν πῶς εἶναι
καὶ θὰ ἔλθῃ στιγμή πάλιν νὰ σεισθῶσιν αἱ μυρσίναι
καὶ αἱ βᾶτοι καὶ οἱ θάμνοι καὶ ἐξαίρνης θὰ ὀρμήσῃ,
νὰ εἰσάξῃ, νὰ ἐξάξῃ, νὰ προάξῃ, νὰ κρημνίσῃ,
τὰ κακὰ νὰ διορθώσῃ
καὶ τὸν Αὐγούστον βιβλίων νέον πρόγραμμα νὰ δώσῃ.

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΣΑΡΑ ΤΗΣ

Αὐτὰ τὰ φεῖδιχα τὰ ξανθὰ, ποῦ ἔχεις στὸ κεφάλι
καὶ ὀνομάζεις κατσαρὰ
εἶναι πολὺ φαρμακερὰ
κι' ἔχουν ὀργιὰ μεγάλη.

Ἐν' ἀπ' αὐτὰ μ' ἐδάγκασε στῆς νειότης μου τὴν τρέλλα
κι' ἦτο τὸ δάγκαμα γλυκὸ
εἰς τὴν ἀρχὴ καὶ μαλακὸ,
σὰν φρέσκιχα καραμέλα.

Μὰ τώρα, τώρα, δέρνομαι, ὡς μανιώδης τρέγω
καὶ τρέμω ὅλος καὶ πονῶ
κι' ἀνχοστενάζω καὶ ὀρηγῶ
καὶ γιατρεῖά δὲν ἔχω.

Ἐνα γιαντὸ ἠρώτησα, τί θὰ γενῶ στὰ χάλια
 ποῦ βρίζομαι καὶ στὸ κακὸ
 καὶ αὐτὸς μοῦ εἶπε γιαντρικὸ
 πῶς θαῦρω στὰ σπιτάλια.

Φιδὲ μὲ ἐσυμβούλευσε νὰ 'πῶ τοῦ Οἰκονόμου
 νὰ μὲ ταΐζουν καὶ βραστό
 καὶ ἀλοιρῆ μὲ τὸ ξαντὸ
 νὰ βάλω στὸ μῆαλό μου.

Νὰ μοῦ τραβίξῃ τὸ κακὸ, ποῦ ἔχω στὸ κεφάλι
 καὶ ἀπὸ τὰ φεῖδια τὰ σκληρὰ,
 ποῦ ὀνομάζουν κατσαρὰ,
 νὰ ἀποφεύγουν ἄλλοι.

ΛΕΣΧΙΚΟΣ ΠΑΙΑΝ

Ἡ φαιδρότης καὶ ἡ χαρὰ
 τὴν ψυχὴν μας θέλγουν
 καὶ νομίζεις πῶς μωρὰ
 τὴν τροφὸν ἀμέλγουν.

Ὁ ρυθμὸς τῆς μουσικῆς
 ἄς μᾶς χαιρετίσῃ
 καὶ ὁ οἶνος ὁ γλυκὺς
 ἄς μᾶς εὐθυμήσῃ.

Τί ἀνόητοι ἡμεῖς
 νὰ διαλυθῶμεν
 καὶ τῆς δόξης καὶ τιμῆς
 ν' ἀποχωρισθῶμεν.

Εἰς τῆς Λήθης τὸν βαθὺν
 ρίπτομεν πυθμένα
 τῶν ἐοίδων τὴν πληθύν
 καὶ τὰ περασμένα.

Μὲ ἐν φίλημα θερμὸν
 ἄς χειρετισθῶμεν
 καὶ εἰς τῆς Τύχης τὸν βωμὸν
 δεῦτε ὀρκισθῶμεν.

Εἰς ὑγείαν σας, παιδιὰ,
 Λέσχην ἐλευθέραν,
 ὅπως πρίζωμεν χαρτιὰ,
 νύκτα καὶ ἡμέραν.

Εἰς τῆς Λέσχης τοὺς χοροὺς
 θ' ἀνταγωνισθῶμεν
 καὶ τὰς λίρας μὲ σωροὺς
 θὰ καταμετρῶμεν.

Κι' ἂν κανεῖς σχολαστικὸς
 τὰ χαρτιὰ δὲν θέλει,
 ἄς μὴ γίνεταί δεκτός·
 ἔξω τέτοια μέλη.

Διὰ λόγων εὐφροῶν
 καὶ μ' ἀβράς κινήσεις
 θ' ἀποσπῶ τῶν κυριῶν
 τὰς φιλοφρονήσεις.

Μουσηγέτης ἰδροσερῶν
 Νυμφῶν Λεσχιάδων,
 θὰ πετῶ εἰς τὸν χορὸν
 τὸν παιᾶνα ἄδων.

Μὲ ἐν ἄλμα τολμηρὸν,
 χορὸν θὰ προτείνω
 καὶ μὲ ὕψος τρυφερὸν
 τὸ καλπὲν θὰ τείνω.

Εἰς ὑγείαν σας, παιδιὰ,
 Λέσχην ἐλευθέραν,
 ὅπως παίζωμεν χαρτιὰ,
 νύκτα καὶ ἡμέραν.

Κι' ἂν τολμήσῃ τις ποτὲ
 νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ
 προπετῶς τὸ ἐκαρτέ,
 θὰ μετανοήσῃ.

Μὲ χειρίδας γαλλικὰς
 καὶ λεπτὰς ἐμβόδας,
 θὰ χροιάω θελκτικὰς
 νύμφας Λατχιίδας.

Καὶ καρμικὰ ἐξ αὐτῶν
 βλέμμα ἐν ἂν ρίβῃ
 πρὸς ἐμὲ ἐρωτικόν,
 πατῶ εἰς τὰ ὕψη.

Εἰς ὑγείαν σας, παιδιὰ,
 γέροντες καὶ νέοι,
 δευτε παίζωμεν χαρτιὰ,
 πάντοτε γενναῖοι.

Κι' ἂν κανεὶς σχολαστικὸς
 τὰ χαρτιὰ δὲν θέλῃ,
 ἂς μὴ γίνηται δεκτὴς,
 ἔξω τέτοια μέλη !

Η ΤΡΕΛΛΟΓΡΗ

(Τριωδία)

Είμαι τὸ ἀγαλμὰ Ὀραϊότητος, εἶμαι γλυκεῖα καθὼς τρυγόνι,
ὅλος ὁ κόσμος μὲ καμαρόνει
ὅλη ἡ φύσις μου μειδιᾷ.

Ἄχ! πῶς λυποῦμαι τὰς πτωχὰς νέκς, ὅσας ἡ φύσις καταδικάζει,
ἀντὶ βαρέως ν' ἀναστενάζη,
ὅστις τὰς βλέπει νὰ φοριεῖ!

Σήμερον πόσον εἶμαι ὠραία! Τώρα νὰ ἔλθῃ ὁ σύζυγός μου,
εἰς πρῶτον λόγον, ὅλου τοῦ κόσμου
θὰ μοῦ προσφέρῃ τὰ ἀγαθὰ.

Θὰ μ' ἐρωτήσῃ τί ἐπεθύμουν· ὦ! περὶ τούτου εἶμαι βεβαία
καὶ θὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι ὠραῖα
ἐβῆσκαν πρό τινος ρουχικά.

Θὰ μοῦ προτείνῃ δικακεδάσεις καὶ τόσα ἄλλα, πλὴν πλησιάζει...
θνητὸς τρισόλβιος... νὰ θαυμάζῃ
ἐμὲ τὸν τύπον τῆς καλλονῆς!

Εἰς τὸν καθρέπτην θὰ ἀτενίζω καὶ ἂν ὁ φίλος μὲ ἐρωτήσῃ,
εἰς ποῖον μέρος νὰ μ' ὀδηγήσῃ,
θὰ λέγω ὅτι εἶμ' ἀσθενής.

— ὦ ἀνάθεμα τὴν ὥραν, ποῦ σ' ἐγνώριζα, ψυχὴ μου!
θὰ μὲ κάμῃς τῆς ἐρήμου
νὰ γυρίζω τὰ βουνά.

ὦ ἀνάθεμα τὴν ὥραν, ποῦ σὲ ἐβλεπα ἐμπρὸς μου
καὶ μὲ ἔκαμες τοῦ κόσμου
ὡς τὸ τέλος μασκαρᾶ.

Δέν εὐρέθη τόσους χρόνους κανείς ἄλλος νὰ σέ πάρῃ
τῶν Δαναϊδῶν πιθάρι,
μόνον ἔτυχα ἐγώ!

Καί πληρόνω καί πληρόνω καί τὰ ροῦχά μου νὰ δώσω,
δέν πιστεύω νὰ γλυτώσω,
ἂν δέν πέσω νὰ πνιγῶ.

Καί δέν ἔχω ἡσυχίαν, οὔτε νοῦν εἰς τὸ κεφάλι
ποῦ ἐγέμισα τσουβάλι
ἀπὸ τοὺς λογαριασμούς.

Ἄχ! τοῦ Δράκοντος ποῦ εἶναι οἱ χρυσοὶ ἐκεῖνοι νόμοι,
νὰ μὴ πάσχωμεν ἀκόμη
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πειρασμούς;

Αἰτὸς πάλιν ποῖος εἶναι, μὲ τὸν χάρτην εἰς τὰς χεῖρας;
μὴπως θέλει κί' αὐτὸς λίρας,
μὴπως ἦναι πιστωτής;

Δέν ταῖς ἤτηρες, μοδίστα, καπελοῦ ἢ ρωποπώλην,
εἰς ὀλόκληρον τὴν πόλιν,
ποῦ νὰ μὴν τοῦ χρεωστῆς.

==Εἶμιχι ἄνθρωπος τοῦ δεῖνα, καὶ ὁ κύριος μὲ στέλλει,
διὰ κἄτι ποῦ μᾶς θέλει
ἢ κυρία. — Εὐπειθής

Θὰ σᾶς μένω καὶ εὐγνώμων διὰ βίου, ἂν εἰπῆτε,
πῶς αὐτὰ ποῦ χρεωστεῖτε
θὰ τὰ δώσετε εὐθύς.

==Ἐκαττάλαθα, γυναῖκα, πῶς μ' αὐτὸ σου τὸ κεφάλι
ὡς τὸ τέλος (ἂ μὲ βάλῃ
καὶ κανεὶς στὴ φυλακή.

==Ἐκεῖ μέσα ἂν σέ χώσουν, πιστεύσέ με ὅτι νέχ
θὲ νὰ γίνω καὶ ὠραία
καὶ ἀβρά καὶ βελκτινῆ.

ΤΟ ΤΟΥΡΝΕ

— Δὲν μοῦ λέγεις, Εὐφροσύνη,
ἐπὶ τέλους τί θὰ γίνη;
θὰ ἀφήσωμε τὸ βέλο,
τὸ τουρνέ καὶ τὸ καπέλλο
καὶ θὰ βάλωμεν ἀπλᾶ ;

— Καλογραΐας νὰ μᾶς κάνουν,
ἂν ζητοῦν, τοὺς κόπους χάνουν !
καὶ ἂν ὄλοι τὰ ἀφήσουν,
ἤμποροῦν νὰ μ' ἐμποδίσουν
νὰ μὴ βάζω τὰ διπλᾶ ;

Ἄφ' οὗ θέλουν, τί νὰ γένη ;
ἄλλο πλέον δὲν μᾶς μένει,
παρὰ σ' ἓνα μοναστήρι,
γιά τοῦ κόσμου τὸ χατήρι,
νὰ μᾶς θάψουν ζωνταναῖς !

— Δὲν μπορεῖ δὲ οὔλα οὔλα
καὶ νὰ ντύνεται σὰ δοῦλα,
σὰν κι' ἐμένα μὴ κοκέτα,
χωρὶς πούφ, χωρὶς βελέτα,
μὲ ποπλίνας εὐθηναῖς.

Τὸν ἀέρα τοῦ τουρνέ μου,
Εὐφροσύνη μου, εἰπέ μου,
ποία μόδα εἶχεν ἄλλη ;
εἶναι τρέλλα δὲ μεγάλη
ἂν τὸ βγάλῃ καὶ καμμιά !

— Τὸ τουρνέ νὰ παραιτήσω ;
τὸ τουρνέ νὰ λησμονήσω ;

ἐγὼ τῶρα συλλογοῦμαι,
 μὲ ἐκεῖνο νὰ κοιμοῦμαι,
 καὶ δὲν βλέπω κάθε μῆξ.

Δὲν μὲ μέλλει, τί ἢ ἄλλαις,
 πτωχοπούλαις ἢ μεγάλαις,
 συμφωνήσουν γιὰ νὰ βάλουν.
 Καὶ τὰ μάτιχ τους ἂν βγάλουν,
 πρέπει νὰ τὰς μιμηθῶ ;

Σοῦ ὀρκίζομαι, Ζεννοῦ μου,
 στὴ ζωὴ τοῦ ἐραστοῦ μου
 καὶ εἰς ὅποιον θ' ἀγκλήσω...
 πῶς ποτὲ δὲν θὰ τολμήσω,
 τὸ τουρνὲ νὰ ἀρνηθῶ !

— Ἄρτσέ τους νὰ σφυρίζουν !
 πκλαμῆδαις τοὺς μυρίζουν,
 πῶς θὰ ρίζουνε τὴ μύδα.
 Ποιὰ τρελλὴ ἀπὸ τὰ ρόδα
 τὰ ἀγκάθιχ προτιμᾷ ;

Ἐν' ᾧ τῶρα μᾶς κυττάζουν
 σὰν τρελλοὶ καὶ ἀναστενάζουν
 καὶ οἱ γέροι... καὶ τὸ βέλο,
 τὸ τουρνὲ καὶ τὸ κπέλλο,
 ὅποιος βλέπει μ' ἐκτιμᾷ,

καὶ τρελλὴ ἢ νεολαίχ
 δι' ἐμέ, στὴν Προκουμιάχ,
 μοῦ φωνάζει « τὸ τουρνὲ σου,
 τὸ τουνιχ καὶ ὁ φρίζέξ σου
 μᾶς φλογίζουν τὴν καρδιάχ,

μὲ ἀπλᾶ ἄμα μὲ δοῦνε,
 αὐτοὶ ὅλοι τί θὰ ποῦνε ;

θὰ μὲ 'ποῦν ἀρχοντοποῦλα ;
 θὰ μὲ πᾶρουνε γιὰ δοῦλα
 ἢ Καραχότισσα καυμαῖά !

— Χωρὶς ἄλλο εἰς τὸ χέρι
 θὰ μᾶς πᾶρουν καὶ τσεμπέρι
 θὰ μᾶς βάλουν εἰς τὸ τέλος
 καὶ κανεὶς μέσσα στὸ «Βέλος»
 νὰ μᾶς βάλῃ θὰ βρεθῇ !

Τί αὐθάδεια μεγάλη !
 τί τοὺς ἤλθε στὸ κεφάλι !
 θὰ γελῶν κι' οἱ συγγενεῖς μου
 καὶ αὐτὸς ὁ ἐραστής μου
 νὰ μὲ 'δῆ θὰ συχαθῇ !

Καὶ καυμαῖά ξεμωραμένη,
 νὰ μὲ 'δῆ ἀπλονταμένη,
 χωρὶς ποῦφ, χωρὶς μποτιά,
 θὰ νομίση Καραχότινα
 ὅτι βλέπει καὶ θὰ 'πῆ,

ὅτι δούλικις προμηθεῖει
 κι' ὅτι μὴ καλὴ γυρεῖει
 καὶ ἂν ξεύρω νὰ πιστρεύω,
 καὶ καλὰ νὰ μαγειρεύω
 νὰ μοῦ εὔρη τσελεπή !

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

Ἐνῶ ἐν μέσῳ νεκρικῆς, ἀγρίης ἡραιίας,
 τὴν γῆν εἰσέτι τῆς νυκτὸς καλύπτει ὁ μανδύας,
 φαντάσματα λευγαίμονα, μὲ ὄπλον εἰς τοὺς ὄμους,
 σκυλοσυναδεδόμενα πλανῶνται εἰς τοὺς δρόμους.

Μὴ νέαν ὀρεγόμενος ν' ἀναλάβῃ πάλιν
 τοὺς Γίγαντας ὁ Τάρταρος ἐξήγειρε καὶ πάλιν·
 ἢ μήπως ἔθνοφύλακες, πιστοὶ εἰς τὸ καθήκον,
 πρὸς σωτηρίαν σπεύδουσιν αὐτοὶ τῶν συγκατοίκων·

Τὴν μαλθακὴν ἀφήσαντα ἀγκάλῃ τοῦ Μορφέως,
 τὰ τέκνα τῆς Ἀρτέμιδος βαδίζουσι ταχέως,
 πρὸς ἄγραν, καθὼς λέγουσι, τρυγόνων καὶ περδίκων,
 ἦ, ὅπερ ἀληθέστερον, χειμωνικῶν καὶ σῦκων!

Καὶ κόρη φιλοκάκῃος, τόσον στρατὸν ὄρωσα
 εἰς μάχην νὰ ἐξέρχεται μὲ πυροβόλα τόσα,
 τὴν μοῖραν κλαίει τὴν σκληρὰν τῶν δυστυχῶν στρουθίων,
 τῶν λαυριδέων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν θηρίων!

Μὴ κλαίης, κόρη εὖσπλαγχνος, μὴ κλαίης τὰ στρουθία,
 εἰς αὐτὰ ἔδωσε πτερὰ ἢ Πρόνοια ἢ Θεΐα,
 εἰς ἄλλα ὀξυδέρκειαν, εἰς ἄλλα ταχὺ βῆμα,
 τῶν ἀδεξιῶν κυνηγῶν νὰ μὴ γίνονται θύμα.

Τῶν τλακιπύρων ἀγροτῶν τὴν τύχην κλαῦσε μάλλον,
 αὐτοὶ θὰ ὑποφέρωσι πλειότερον τῶν ἄλλων,
 διότι ὅπου στέψωσιν οἱ κυνηγοὶ τὸ βῆμα,
 δὲν μένει σῦκον εἰς σικῆν καὶ σταφυλὴν εἰς κλήμα.

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἐπῆλθεν ἡ ἡμέρα,
 τὰ **μπαῦμ** καὶ **μποῦμ** τῶν κυνηγῶν πληροῦσι τὸν ἀέρα
 καὶ κεκριμμένη ἡ Ἥχώ ἐντὸς ἀγρίων λόγγων
 ἐπαναλέγει τὸν βαρὺν τῶν τυρεκίων ρθόγγον.

Ἴδὲ πλὴν εἰς τὴν πλάτανον ἐκείνην τί συνέβη!
 ἐκεῖ πλησίον κυνηγὸς πτηγὸν τι σημάδειει
 καὶ μὲ καρδίαν πάλλουσαν διπλὴν βολὴν τοῦ ρίπτει,
 πλὴν τὸ πτηγὸν ἀφίπταται καὶ φύλλον μόνον πίπτει.

Ἀπηλπισμένους ὁ πτωχὸς ὄρμηξ' ἀπὸ τῶν σῶκων
καὶ φέρει ὀλεθρὸν πικροῦ χειρότερον τῶν λύκων·
καὶ ἂν κανένα κλητῆρα (πλὴν πράγματι τοιοῦτον),
συναπαντήσῃ κ' ἂν ὁδὸν, προεῖται πρὸς τοῦτον

καὶ ἀγοράζει λαγωὺς, τρυγόνες ἢ στρουθία
καὶ ἐπιστρέφων ἔπειτα κατάφορτος μυρία
φρικτὰ ψευδολογήματα σοῦ λέγει καὶ κομπάζει
καὶ ἀδεξίους κλητῆρας τοὺς ἄλλους ὀνειμάζει.

Ο ΓΕΡΟΕΡΩΤΑΣ

Τρυφερό σὺν ἀνθισμένο τῆς ἀμυγδαλιάς κλωνάρι
καὶ γλυκὸ σὺν τῷ φεγγάρι
εἶσαι, τέρι μου πιστό!

Τὸ γλυκὸ σου στοματάκι στάζει ζάχαρι καὶ μέλι,
ποῦ θαρρεῖς πῶς οἱ ἀγγέλοι
τῶχονε ζωγραφιστό!
Ἄχ! τὴν ἄραν εὐλογῶ
ποῦ σέ πῆρα, Μαρτιῶ!

Ἡ γλυκεῖά ἴμματά σου, σφάζει ἄγγελέ μου, τὴν καρδιά μου
καὶ μοῦ ἐρχεται τοῦ γάμου
εἰς τὸν νοῦν μου ἡ βραδύα!

Δὲν ἤξεῖρες, τί σημάζει, τρυφερό μου περιστέρι,
σὺν καὶ ἄενα ἕνα ταῖρι
ν' ἀποκτήσῃ μιὰ καρδιά!
Δὲν μπορῶ νὰ μὴ στο πῶ,
Μαρτιῶ μου, σ' ἀγαπῶ!

Τί κορμὶ χριτωμένο, τί ἀνάστημα, τί στήθη !
 ἢ καρδιά μου ἐκολληθῆ
 νὰ σέ βλέπω, Μαρिγῶ.

Καὶ δὲν ἔχω τάχα δίκιο ; τὰ οὐράνιά σου κἀλλη
 νὰ τὰ ἔχη καμμιά ἄλλη
 δὲν ἀπήντησα ἐγώ !
 Ναι ! αὐτὸ τ' ὁμολογῶ,
 πῶς δὲν εἶδα, Μαριγῶ.

Δὴ τρυγόνια νὰ φιλιῶνται εἶδα σήμερα τὸ βράδυ,
 σὲ μιὰ βρύση, στὸ λειβάδι,
 καὶ τί σύμπτωσις χρυσή !

Μοῦ ἐράνη σὰν τὰ εἶδα, τρυφερά κι' ἀγαπημένα,
 πῶς ἐγὼ ἤμουν τὸ ἕνα
 καὶ τὸ ἄλλο ἦσουν σύ.
 Ἄχ ! κι' ἀκόμα τὸ θαρρῶ,
 Μαριγῶ, καὶ λαχταρῶ !

Σ' ἕνα φύλλωμα, στὸν κάμπο, ἡμαζεύανε τρεῖς νέις,
 σὰν τραντάφυλλα ὠραιαίς,
 μαρτοπούλουδα νωπά.

Καὶ τοῦ πούλουδου τὰ φύλλα ἕνα ἕνα ἐμαδοῦσαν
 κι' ἀπὸ 'κει παρατηροῦσαν,
 ἂν κανεῖς τὰς ἀγαπᾷ.
 Αὐτὸ ἔκαμα κι' ἐγώ,
 ἀκριβὴ μου Μαριγῶ.

Κάμω πρῶτα τὸ σταυρό μου κι' ἕνα πέρνω εἰς τὸ χέρι,
 τὸ γλυκό μου νὰ 'δῶ ταῖρι,
 ἂν καθόλου μ' ἀγαπᾷ.

Μαδῶ ἕνα, μαδῶ ἄλλο, μὲ καρδιά λαχταρισμένη
 κι' ἐπὶ τέλους ἕνα μένει
 ἄγιο φύλλο μ' ἀγαπᾷ.
 Καὶ φαντάσου μιὰ φορὰ,
 Μαριγῶ μου, τί χιχρά !

Μὰ γιατί σέ γλυκοβλέπουν καὶ γελοῦν οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ;
ὦ ! παγίδα θὰ μοῦ στήνῃ
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς κανεῖς !

Δυστυχία ποῦ μοῦ ἦλθε ! σκοπὸν ἔχει νὰ σ' ἀρπάζῃ.
"Αἶχ ! ὁ νοῦς μου θὰ πετάξῃ,
μὰ καὶ σὺ δὲν μέ πονεῖς,
ἐν ᾧ τρέμω καὶ ριγῶ,
τρυφερὴ μου Μαρριῶ.

Ἐνα ταῖρι ζαχαρένιο, ἕνα τῶχω σὰν τὸν κρῖνο,
μὰ φοβοῦμαι πῶς κι' ἐκεῖνο
ὁ πτωχὸς θὰ στερηθῶ !

Μὴ γυρίζῃς καὶ τὸν βλέπῃς, μὴ τὸν βλέπῃς καὶ μὲ πνίγεις,
μὴ τὸν λάκκο μου ἀνοίγῃς...
ἀπ' τὴν ζούλια θὰ χαθῶ.
"Αν δὲν θέλῃς νὰ πνιγῶ,
μὴ τὸν βλέπῃς, Μαρριῶ !

Η ΡΕΔΙΓΚΟΤΑ ΤΟΥ

Δὲν τὸν θέλω τὸν Σταυροῦ,
δὲν τὸν θέλω, Παναγιώτα·
ἡ καρδιά μου λαχταρεῖ
τὸν Ἀλέκο, ποῦ φορεῖ
ὡς τὰ πόδια ρεδιγκότα.

Δὲν τὸν εἶδες τὸ πρωῖ,
ποῦ τοὺς δρόμους φρεκαλοῦσε,
καὶ δὲν γύριζε νὰ δῇ
τὸ μεγάλο τὸ κλαδί,
ποῦ τὸ ροῦχό του τραβοῦσε ;

Τοῦ συρμοῦ εἶναι κι' αὐτό,
 τοῦ συρμοῦ ἔναι, Παναγιώτα,
 κάθε τζόβενο σωστό
 κι' ἀπὸ γένος ἐκλεκτό
 νά φορῆ τῆ ρεδιγκότα.

Τὸ παιδί νάναι καλὰ...
 τῆς γειτόνισσας ἀρώτα,
 τὸ πουρνὸ ποῦ μοῦ ἔμιλα,
 τί καλὰ ποῦ φροκαλᾷ
 τὸ κατώρι ἢ ρεδιγκότα.

Σάν τὴν ἔχη κι' ἀνοικτῆ,
 ἔως κάτω, Παναγιώτα,
 σάν λελέκι περπατεῖ
 καὶ τοῦ μπάρμπα μου Στρατῆ
 μοῦ θυμίζει τὴν καπότα.

Κι' ὁ ἀρέντης ἂν τὸν ὀδη,
 ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα,
 καὶ «ποῶς εἶναι;» μοῦ εἶπῃ,
 ὁ παρθάντης, τσελεπή,
 θὰ τοῦ ἔπῳ, μὲ τὴν καπότα.

Μοῦλεγεν ἓνα βραδύ,
 ζαρωμένος σάν τὴν κόττα,
 στὸ σοκάκι τὸ Φαρδύ,
 γιὰ τὰ σένα, Μαρουδῆ,
 τὴν πουλω τῆ ρεδιγκότα.

Δὲν ἐβάσταξα κι' ἐγώ,
 καὶ τοῦ δίνω μιὰ γαλέτα,
 καὶ πηδῶ στὸ μαγειρεῖο
 καὶ τοῦ φέρνω μὲ τ' αὐγὸ
 μιὰ μεγάλη κοτολέττα.

Δέν τόν θέλω τὸ Σταυρῆ,
 δέν τόν θέλω, Παναγιώτα,
 ἡ καρδιά μου λαχταρεῖ
 τζοβεντοῦ, ποῦ νά φορῆ
 ὡς τὰ πόδια ρεδιχόττα.

ΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΟΤΙΣΣΑΙ

Τρέχα, τρέχα καὶ θά φύγη τὸ βαπόρι, Ἄμκλίζ,
 καὶ φοβοῦμαι εἰς τὰ κρούα
 τοῦ λουτροῦ νά μὴ βρεθῆς.

Μὴ γυρεύης δυσκολίας, ὅταν πᾶς σὲ πκνηγῦρι,
 ἀπὸ ἓνα παραθύρι
 νά κυττάξης νά χωθῆς.

Κι' ἂν καμμιά σὲ ἐμποδίσῃ, εἰς αὐτάς τὰς περιστάσεις,
 παρευθὺς νά τὴν ἀρπάξης,
 νά τῆς βγάλῃς τὰ μαλλιά,

γὰ νά εὔρης καὶ σὺ τόπο, εἰδεμὴ ἔξω θὰ μείνης
 καὶ περίγελως θὰ γίνης,
 σ' ὅλη σου τὴν γειτονιά!

Δέν ἤξεύρω ἂν μοῦ ἴαγγη τὸ καινούργιο μου καπέλλο,
 ἐπειδὴ σήμερα θέλω
 κάπως, κάπως νά σφαντῶ.

Ἐκεῖ ἴσως ἐπιτύχω (ποῖος ἤξεύρει τὰ γραμμένα),
 νά τὰ σιάξω μὲ κανένα
 κι' ἄχαφρα νά ἴκνδρευθῶ!

Μὲ αὐτὸν τὸν σκοπὸν τῶρα, Ἀμαλία, ταξιδεύω,
καὶ ἡ χάρις τῆς πιστεύω
νὰ τὰ φέρῃ δεξιᾶ,

Κι' ἐπειδὴ διὰ τὸν ναῦλον ἐχρειάζοντο παράδες.
τρεις ἐπούλησα ταβιάδες
ἀπ' τὸ σπίτι μας κρυφά.

ΟΙ ΛΑΧΕΙΟΠΩΛΑΙ

Τὶ φουρτοῦνα πάλιν νέκ ποῦ μᾶς ἦλθε στὸ κεφάλι,
νὰ μᾶς ἔδῃ σ' αὐτὸ τὸ χάλι
ποῖος ἤλπιζε ποτέ ;

Εἰς τὰ βλέμματτα τοῦ κόσμου, τίς τολμά νὰ φανῇ τῶρα,
ποῦ μᾶς φεύγει ὄλ' ἡ χώρα,
ὡς νὰ ἤμεθα λησταί ;

Νὰ μᾶς δέρνουν καὶ γυναῖκες, ποῖος ἤλπιζ' ὡς τὸ τέλος ;
ὦ ! ἀνάθεμά σε «Βέλος»,
δὲν μᾶς ἄφησες ψωμί !

Ποῦ τὰ κέρδη μας τὰ πρῶτα, οἱ χοροί, τὰ καφενεῖα ;
ποῦ ἡ πρώτη εὐτυχία
καὶ ἡ πρώτη μας τιμὴ ;

*Ἄλλο πλὴν δὲν ἔχει τῶρα ἡ δική μας συντεχνία,
ἡ φωναὶς καὶ προξενεῖα
καὶ τοῦ κόσμου τὰ κακά.

Μᾶς ἐζούλευεν ὁ κόσμος γιὰ τὰ κέρδη μας ἐκεῖνα
καὶ κοπέλλαις σὰν τὰ κρίνα
μᾶς ἐκύτταζαν γλυκά,

Γλυκὰ ὄνειρα πλὴν ἦσαν δυστυχῶς ὅλα ἐκεῖνα,
 τώρα ὁμως μαύρη πείνα
 μᾶς θερίζει τὴν κοιλιὰ.

Αὐτὰ ἤθελεν ἡ τύχη, ἡ σκληρὰ μὲς Βίμαρμένη...
 ἄλλο τώρα δὲν μᾶς μένει
 ἢ ἡ τέχνη ἢ παληά.

Λοιπὸν ἄλλος, μὲ χασέδες καὶ μὲ τσίτσια εἰς τοὺς ὠμούς,
 ἄς φωνάζῃ εἰς τοὺς δρόμους
 «τσίτσια ἔχομεν καλὰ»,

κι' ἕνας ἄλλος, τῆς Αἰγύπτου παραιτῶν τὰς ἀνκμῆσεις,
 τοῦ θεάτρου τὰς εἰδήσεις
 ὅπως πρῶτον ἄς κολλᾷ.

Κι' ἂν κανεὶς τὸν ἐρωτήσῃ, πῶς πηγαινέουν τὰ Λαχεῖα ;
 ν' ἀποκρίνεται ληστεία
 ὅτι ἦσαν φανερά.

Κι' ἂν ποτὲ αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ προτείνουν νὰ πωλήσῃ,
 «θὰ μὲ δείρουν, ν' ἀπκνήσῃ,
 αἱ γυναῖκες τρομερά».

Ποῦ τὰ κέρδη μὲς τὰ πρῶτα, οἱ χοροί, τὰ καρνεῖα !
 ποῦ ἡ πρώτη εὐτυχία
 καὶ ἡ πρώτη μας τιμὴ ;

Νὰ μᾶς δέρνουν κι' αἱ γυναῖκες ἐκατήντησε στὸ τέλος !
 ἄχ' ἀνάθεμά σε «Βέλος»,
 δὲν μᾶς ἄρρησες ψωμί !

Η ΔΙΑΛΥΣΙΣ

Τώρα ποῦ πῆζουν τὰ νερά καὶ κατεβαίνει χιόνι
καὶ πέρτει σὰν χιονόνερο στὴ σοῦπα τὸ λεμόνι....

τώρα ποῦ γίνονται πηκτὴ οἱ κέραλοι στὸ πιάτο
καὶ στὸ καζάνι χώνονται ἢ γάταις ἀποκάτω.....

τώρα ὅπου τὸ βούτυρο πετρώνει στὸ βαρῆλι,
διάλυσιν τῆς Λέσχης μας ζητοῦν ὅλα τὰ μέλη!....

Γιάδες καιρὸ ποῦ διάλεξεν ὁ χάρος νὰ τὴν πάρῃ...
τώρα ποῦ εἰς τὸ θέατρον δὲν ἔμεινε ντουβάρι,

τώρα ποῦ πικίζουν ποντικοὶ μέσα στοῦ Διογένη
κι', ἀπὸ τὸ κρύο τὸ πολὺ, κανεὶς στὸ Καὶ δὲν βγαίνει!

Ἐνα μόνο μᾶς ἔμενεν, οἱ μπάλιοι στὸ Καζίνο,
καὶ θέλουν τὴν διάλυσιν τὰ μέλη κι' εἰς ἐκεῖνο!

Τοῦλάχιστον ὁ Σύλλογος ἂν ἔμεν' «Ἰωνία»,
μὲ τὰ πολλὰ του πρακτικὰ καὶ μὲ τὰ προεδρεῖα,

θὰ εἶδεν ἓνα χορὸν καὶ διὰ τὰς Κυρίας
τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς καὶ τῆς δημοκρατίας.

Ἐκὰθ' ὅμως καὶ αὐτὸς καὶ μένουν εἰς τὰ κρύα
τὰ μέλη καὶ ὁ πρόεδρος, ἡμεῖς κι' ἡ «Ἀρμονία.»

Εἶναι ἀλήθεια πῶς τὸ Κλοῦπ θὰ δίδῃ συναυλίας
καὶ ὁμιλίας σοβαρὰς καὶ εἰς τὰς ἐκκλησιάς

θὰ γίνεται τὸ κήρυγμα, πρῶτ' καὶ μεσημέρι
καὶ μὲ βορειὰ καὶ μὲ νοτιὰ, χειμῶνα καλοκαίρι,

ἔλλὰ μ' αὐτὰ ὁ σκύλος μας διόλου δὲν χορταίνει
κι' ἂν ἡ ψυχὴ μας σώζεται, τὸ σῶμά μας πεθαίνει.

Θὰ μείνωμεν εἰς τ' ἀνοικτὰ ἐρέτος τὸν χειμῶνα,
 χωρὶς σαηνῆς καὶ θέατρα καὶ δίχως πριμαντόνα,
 ἢ ὥρα μας δὲν θὰ περνᾷ μ' ἐκθέσεις καπελλίνων
 ἀλλ' οὔτε μὲ κοψίματα τουρνέδων καὶ ποπλίνων,
 τοὺς μπάλους μὲ τριρύτιλο φανάρι θὰ ζητοῦμε
 κι' ἔνα θὰ μείνη μοναχῶ, νὰ πᾶμε νὰ πνιγοῦμε.

Λοιπὸν ἐμπρός... διάλυσις τῆς Λέσχης νὰ μὴ γίνη.....
 Ἄς πᾶρη ἄλλη τζόκρο καὶ ἄλλη τὸ λαγίσι,
 ἢ ἄλλη τὴν πικτοῦρλά της καὶ ἄλλη ζεσκονίστρα,
 ἢ πέμπτη τὸ γουδόχερο, ἢ τοῦ τυριού τῆ ξύστρα
 καὶ ἀνταρσία γενικὴ κατὰ τοῦ καθεστῶτος,
 κι' ἄς πέση τὴν διάλυσιν ὅποιος ζητήσῃ πρῶτος!

Ἄλλὰ τί θέλ' ἢ ἀλεποῦ, τί θέλει στὸ παζάρι;
 τῆς μάχης προτιμότερον ν' ἀλλάξῃ τὸ ἀχνάρι
 καὶ ὁ σκοπὸς τῆς γενικῆς νὰ ἦναι ἐκστρατείας
 ἢ ἱερὰ Μητρόπολις, ποῦ δίδει τὰς ἀδείας.
 Ἄν πέση ἡ μητρόπολις διὰ πολιορκίας,
 τὰ πάντα μεταβάλλονται, καθὼς διὰ μαγείας.

Ἄδειας καὶ χωρίσματα θὰ δίδουν αἱ γυναῖκες,
 θὰ γίνη τὸ Συμβούλιον ἀπὸ δυὸ τρεῖς τσουρέκιας
 καὶ τότε Ἀδελφότητες, Λέσχαι καὶ Σωματεῖα,
 εὐθὺς τῆς παράδοσεως θὰ κάμουν τὰ σημεῖα.
 Τότε θὰ ἐπιβάλωμεν τοὺς ὄρους τῆς συνθήκης,
 νὰ δώσουν εἴκοσι χοροὺς, ὡς στέφανον τῆς νίκης.

Η ΜΟΥΣΑ ΜΟΥ

Τῇ Συντάξει τοῦ Ὀδηγοῦ τῆς «Ἀμαλθείας».

Ἐκιτρίνισαν τὰ φύλλα,
πέφτει ἀλύπητη βροχή,
εἶναι ἄρθονα τὰ μῆλα
καὶ κρύνουν οἱ πτωχοί...
Ὁ Καλνόκης ἀγορεύει
στάς Βουλὰς καὶ ὁ Φερὺ
καὶ ὁ Φίλιππος παστρεύει
τὰ παπούτσια τοῦ φορεῖ...
Ἡ ἀγάπη μου στὸ στρῶμα
ροχαλίζει ἐρωτικά
καὶ ἡ δούλα μας στὸ δῶμα
καθαρίζει ἀραχῆ...

Χρέος ἔχων νὰ πληρώσω,
στίχους θέλησα νὰ κλώσω,
στίχους πρώτης κουαλιτῆς,
σκαρωμένους μετὰ πάθους,
πλάτους, ὕψους τε καὶ βάρους
ἀλλά... μὴ μὲ ἐρωτῆς!
Μούρμυρ, ὁ αἴστρος ὅλος,
τοῦ κατέβαιναν ὡς βῶλος,
μούρμυρ, τὸ κάθε τι,
καὶ, ὡς γάτος πεινασμένος,
μόλις μέεις ὁ καυμένος
τσουγκραλίζω τὸ χερτί!

Ἦμπορε εἰς τοὺς ἀστέρας
νὰ κολλήσω ἓνα κέρασ
μὲ τῆς πένας τὴν αἰχμὴν,
ἤμπορε τὰ ἴδια ἀστρα

νὰ τὰ χώσω σὲ μιὰ γλάστρα,
 πικρευθὺς καὶ στὴν στιγμὴν.
 Ἐμπορῶ ἕνα φουρνάρην
 νὰ τὸν κάμω καθαλάρην,
 ἐν τῷ ἄμικ καὶ εὐθύς,
 ἤμπορῶ καὶ τοὺς διαβόλους
 νὰ τοὺς κάμω Ἀποστόλους,
 ποῦ νὰ φρίζῃ ὁ καθεὶς.
 Ἄλλ' αὐτὰ δὲν εἶναι στίχοι,
 ἀλλὰ μᾶλλον εἶναι τοῖχοι,
 ὅπου σπᾶ ὁ ποιητὴς
 τὸ βαρὺ του τὸ κεφάλι,
 σὰν δὲν ἔχη καπιτάλι
 κι' εἶν' ἀπλοῦς μελανωτής!

Δὲν μὲ τέρπει τὸ τρυγόνι,
 οὔτε τῆς μυρτιάς οἱ κλώνοι
 καὶ τῶν φύλλων τὸ ψὶ ψί,
 δὲν πετῶ εἰς τοὺς αἰθέρας,
 οὔτε τ' ἄστρον τῆς ἐσπέρας
 εἰς ἐκστάσεις μὲ ὑψοῦ.
 Ἡ καρδίᾳ μου δὲν ψάλλει
 τῆς σκορδόπιστης τὰ κάλλη
 καὶ τὰ χόρτα τοῦ βουνοῦ.
 Ὀνειρα... κανὲν δὲν ἔχω,
 οὔτε θέλω νὰ προσέχω
 εἰς τὸ ἄμικ τοῦ πτηνοῦ.

Ποντιάς ἂν πνέῃ αὔρα
 καὶ σκορπίζη νέφη μαῦρα
 ἢ λυσαζέη ἢ βροχή,
 τὸ ρυάκιον ἂν τρέχη,
 φοβερὰ εἰς κατέχη
 τὰ στοιχεῖα ταραχή...
 δι' ἐμὲ τὰ πάντα εἶναι
 ἀνεμῶναι καὶ μυρτίναι

καὶ μολόχαι ἐν ταύτῳ,
 νηνεμία, τρικυμία,
 σκότος, φῶς, βροχή, εὐδία,
 ἦτοι ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Ἐν ὀλίγοις, κακῇ μοίρᾳ,
 ἢ γλυκύμολπός μου λύρα
 ἔγεινε κολοκυθιά
 καὶ δὲν δύναται νὰ ψάλλῃ
 τῆς λεγάμενης τὰ κάλλη
 καὶ νὰ πλέκῃ στὰ βαθειά.
 Τὰ παράτησε τὰ λοῦσα
 ἢ πτωχεύσασά μου Μοῦσα
 καὶ ζαρώνει στὴν γωνιά
 καὶ μὲ πρώτην εὐκαιρίαν
 θὰ τὴν στείλω στὴν Γαλλίαν
 νὰ γραφθῇ καλογοργά.

ΤΑ ΔΩΡΑ

Τί νὰ τοῦ πῶ τοῦ μασκαρά, ποῦ ἤγαλε τὰ δῶρα,
 τὰ δῶρα τῆς Πρωτοχρονιάς, καὶ συλλογοῦμαι τώρα,

τί πρόφασι, τί ἀφορμῇ, νὰ εὔρω τῆς μικρῆς μου,
 νὰ βγάλω ἀπὸ πᾶνω μου τὸ βάρος τῆς ψυχῆς μου.

Δὲν εἰμποροῦ νὰ κοιμηθῶ περίπου μιά βδομάδα
 καὶ ἂν κλείσω καὶ τὸ μάτι μου μού ἔρχεται λωλάδα,

γιατὶ θαρρῶ τὸ χέρι μου ὅτι τὸ καλοβλέπει,
 ἐγὼ δὲν ἔχω ξετραχηλιτὸ εὔτε διὰ καλέπι,

Καὶ ὅσο ἡ πρωτοχρονιὰ βλέπω νὰ πλησιάζῃ,
ὁ νοῦς μου ἀναστατώνεται καὶ ἡ καρδιὰ σπαράζει,
τὰ χεῖλη μου ξεραίνονται, ἡ γλῶσσά μου μαζεύει
καὶ τὸ στομάχι τὸ φαγὶ ποῦ τρώγω δὲν χωνεύει !

Ἀνάθεμά σε, μασκαρᾶ, ποῦ ἠΰγαλες τὰ δῶρα
καὶ ἄδικα μὲ ἔρριξες σὲ τέτοια κκιῶν ὥρα !
Ὡς καὶ αὐτὴ τῆ ράχι μου τὴν ἐπίασε φαγοῦρα
καὶ ἀπὸ τὴν στενοχωριὰ γυρίζω σὰν ἀσβούρα !

Τί ἤθελα τὸν ἔρωτα νὰ θέλω καὶ ρεγάλα,
ἀφ' οὗ δὲν ἔγω γὰ νὰ πιῶ οὔτε μιὰ κοῦπα γάλα ;
τί ἤθελα τὸν ἔρωτα, τὸ γάντι καὶ τὰ ποῦρα ;
νὰ φτάξῃ ἡ πρωτοχρονιὰ καὶ νὰ τὰ φέρω σκοῦρα ;

Τί πρόφασι νὰ σκαρφισθῶ, μήπως κι' ἐγὼ ἤξεύρω ;
καμμιὰ ποῦ ρίχτει τὰ χαρτιὰ ἀν τυχαίνει νὰ εὔρω,
παράδες ἡ σκορδύπιστη κι' ἐκείνη θὰ ζητήσῃ
καὶ ποιὸς ἤξεύρει τι ψευτικαῖς φρικταῖς θὰ μοῦ πουλήσῃ.

Γὰ νὰ ζητήσω δανεικὰ ἀν τρέξω σὲ σαράφη,
τὸ μάτι του σὲ ἀδειχτὸ θὰ ρίξῃ κι' αὐτὸς ράφι
καὶ θὰ μοῦ 'πῆ ὁ ἄσπλαγχνος μὲ γλῶσσα μπερδεμένη :
« ποῦ ἦσουν ἐνωρίτερα ; πεντάρρα δὲν μοῦ μένει ».

Ἄν δὲν πατήσω στῆς μικρῆς, τὰ χάνω τὰ πρωτεῖα,
καὶ θὰ μοῦ ξεροψήνεται στὴ σκάρρα ἡ καρδιά.

Εἰς τὸ παλλὸ τῆς ἄφρευκα θὰ περασθῶ τευτέρι
καὶ θὰ μὲ πάρουν στὸ μεζέ ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ γέροι.

Μὲ χέρια πάλιν ἀδειχτὰ νὰ σηκωθῶ νὰ πιάγω,
φοβοῦμαι καμμιὰ προσβολὴ μεγάλη νὰ μὴ φάγω.
Νὰ πεοιμένη φράουλες καὶ νὰ μὴ δῆ χυθούτσικα,
ἄφρευκα τὴν πρωτοχρονιὰ μοῦ δίνει τὰ παπούτσικα.

Καὶ τίποτε νὰ μὴ μοῦ 'πῆ, ἢ μάνια τῆς θ' ἀρχίσῃ,
 νὰ ἀραδιζέῃ, μὲ σκοπὸ νὰ μὲ φιλοτιμήσῃ,
 τὰ δῶρα τῆς πρωτοχρονηῆς ποῦ τῆς ἐκουβαλοῦσε
 ὁ μακαρίτης ἄνδρας τῆς, ὅταν τὴν ἀγαποῦσε.

Εἶναι μεγάλη συμφορά, μεγάλη δυστυχία,
 σὲ τέτοιαις ὥραις νὰ βρεθῆς εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα...
 καὶ τί νὰ 'πῆς, τί νὰ σκεφθῆς καὶ πῶς νὰ τὰ γυρίσης,
 νὰ εὐγῆς μ' ἄσπρο πρόσωπο, χωρὶς νὰ τὰ σαστίσης!

Νὰ πῶ «δὲν ἦρα τίποτε, γλυκεῖά μου ἐρωμένη»,
 θὰ μοῦ εἴπῃ «βρέ ξυπνητέ, δὲν 'πῆς στοῦ Διογένῃ,
 καὶ πῆς εἰς τοῦ Ξενόπουλου, δὲν πῆς στοῦ Ἀργυράκη,
 ποῦ ἔχουν πληθος πράγματα, δὲν πῆς στοῦ Χατζηδάκη;

«Δὲν πῆς νὰ 'δῆς στοῦ Κουκουλά, στοῦ Ρίγκου, στοῦ Ζεκίνῃ,
 στοῦ Ὀμηροῦ, στοῦ Μεντσιώφ, στοῦ Σπύρου, στοῦ Πιτσίνῃ;

«Δὲν τρέχεις εἰς τοὺς Μπλέσιδες, ἢ στοῦ Γεωργιάδῃ,
 ἀπὸ διχμάντι καὶ λοιπὰ νὰ βρῆς ἓνα κοπάδι;»

Δὲν εἶναι καὶ πολὺ μικρὴ, νὰ 'πάγω στ' Ἀργυράκη
 καὶ νὰ τῆς πάρω ἀπὸ 'κεῖ κανένα παιχιδάκι.

«Ὁ ξεψυχῆση νὰ γελᾷ καὶ θὰ μὲ περιπαίξῃ
 καὶ θὰ μοῦ 'πῆ πῶς ἀπ' αὐτὰ προσφέρουν οἱ Ἑγγλέζοι!

Ἄπ' ὅλα τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ τῆς μανίσω
 ὅπου μέρκις ἐνωρίτερα καὶ νὰ τὰ ξαναψῆσω.

Μὰ εἶλα ποῦ τὴν ἀγαπῶ καὶ ἴσως τῆς κτυπήσῃ,
 εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ, νὰ μ' ἀντικαταστήσῃ;

Ἀντιθεμά σε, μασκαρᾷ, ποῦ ἠγάλας τὰ δῶρα
 καὶ ἔγινε τώρα γενικὴ αὐτ' ἢ διαβολοψῶρα,

καὶ ἕνας ποῦ ἔχει ἔρωτα, ἀλλὰ παρὰδες ὅχι
 πῆ κεφαλή του τὴν κτυπᾷ, στῆς πόρτας του τὴν κόχῃ!

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

Τὶ κακὸν ποῦ μᾶς εὐρήκε, τὶ φρικτὴ ἀνεμοζάλη!
 τῆς θαλάσσης ἢ ἀγκάλῃ
 ἢ ψυχρὰ θά μᾶς δεχθῆ.

Τοὺς πτωχοὺς λαχειοπώλης, πικριῶται, λυπηθῆτε,
 τόσον κόσμον μὴν ἀρῆτε
 παρὰ λόγως νὰ χαθῆ!

Ἐν ᾧ αὖρα Ζεφυρῖτις τὰ μικρὰ μᾶς ὄθει πλοῖα,
 νέου εἶδους τρικυμία
 μᾶς κατέλαβε σφοδρά.

Τὸν ὀρίζοντα φρικώδης κατεκάλυψε νεφέλη
 καὶ τὰ πλοῖά μᾶς μὲ Βέλη
 ἐβυθίζοντο πικρά!

Καὶ ἐν φάντασμα παρέκει, εἰς δικάβολος, ἂν θέλῃς,
 ἐν τῷ μέσῳ τῆς θιέλλης
 μᾶς ἠτένιζε γελῶν.

Τίς λοιπὸν ἐκ τοῦ κινδύνου τοῦ φρικτοῦ θέλει μᾶς σώσει,
 ποῖα χεῖρ θὰ μᾶς λυτρώσῃ
 ἐκ τοῦ πλήθους τῶν βελῶν;

Πλὴν ἰδοὺ τῆς «Ὁμοιοῖας» ἢ διέθουσις προβαίνει
 καὶ αὐτὴ ἀπηλπισμένη
 ὡς ἡμεῖς καὶ σοβαρά.

Χεῖρα δότε βοηθείας πρὸς ἡμᾶς, καλοὶ μου φίλοι,
 καὶ μᾶς ἐπνιξάν οἱ σκύλοι,
 μὲ τὰ βέλη τὰ πικρά!

Τὰ λουριὰ σου ποτὲ δὲν μαζεύεις. . . .
 ἂν ἴδῃς τὰ στολίδια κυρῆς,
 νὰ τὰ βάλῃς καὶ σὺ λαχταρῆς
 καὶ τὰ ἴδῃς νὰ κάμῃς γυρεύεις.

Καὶ μ' αὐτὰ στολισμένη τὸ βράδυ,
 εἰς τὴν πόρταν ἐμπρὸς νὰ σταθῆς,
 νὰ σὲ ἴδωῦν οἱ μπαλόσοι εὐθύς,
 νὰ περνοῦνε κοπάδι, κοπάδι.

Καὶ ἐλπίζεις σὲ λόγια χαμένα
 κουρελιῶν ποῦ δὲν ἔχουν παρῶ,
 νὰ σὲ κάμουν πικροῦ μισοκράτῃ
 καὶ ὅπου πᾶς νὰ γελοῦνε μὲ σένα.

ΜΥΘΟΣ

Ἐνδεὴς λαχνοπόωλης, μέσης ἤδη ἡλικίας,
 καὶ πατὴρ πολυαριθμοῦ ὀπτωχοῦ οικογενείας,
 εἰς τὴν ἀγορὰν ὠδήγει, ἀπὸ χόρτα φορτωμένα,
 δύο ζῶα γηραλέα, ἀσθενῆ καὶ πεινασμένα.

Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸν δρόμον τὸν ἀπῆντησαν τρεῖς φίλοι
 καὶ τὰ ζῶα ἐπροχώρουν, καθ' ἣν ὥραν τοῖς ὠμίλει,
 ὅταν ἔρθασεν ἐγγὺς των, μετὰ θυμασμοῦ μεγάλου,
 εἶδεν ὅτι τὸ φορτίον τὸ ἐν ἔτρωγε τοῦ ἄλλου!

Τὰ ἀχάριστα εὐρόντα ἀμοδιῶν εὐκαιρίων,
 ἔτρωγον τοῦ ταλχιπώρου τὴν μικρὰν περιουσίαν.

Τὰ κυττάζει, τὰ κυττάζει καὶ ἀντὶ νὰ ἐμποδίσῃ
 τὴν φθορὰν τὴν περαιτέρω καὶ τοὺς πταίστας νὰ ξυλίσῃ,
 τῷ ἐράνη ὅτι βλέπει ἀπεικόνισμα ἀνθρώπων
 φιλοσπάγων, οἱ ὑποῖσι πρὸς παλαιῶν με πάντα τρόπον.

τὴν περιουσίαν ὅλην τοῦ πλησίον νὰ ἀρπάσουν
καὶ δὲν δύνανται τὸ πάθος τὸ αἰσχρὸν των νὰ κολάσουν.
«Ὀἴμοι! ἔλεγεν, ὅποσοι εἰς αὐτὴν τὴν κοινωνίαν
τῶν κτηνῶν δὲν ἔχουν τούτων τὴν αἰσχρὰν πλεονεξίαν!»
Ἐν τῷ μεταξὺ πλὴν τούτῳ κατεβρόχθιζον τὰ ζῶα
καὶ δὲν ἄφησαν τοῦ ρίλου οὔτε ἐξ λάχνα σα!

Τὴν σκηνὴν ἰδόντα τὰύτην μερικὰ ἐκεῖ παιδία,
«αἶ, κουμπάρε, τοῦ φωνάζουν, τίνος εἶναι τὰ φορτία;
τὰ κατέφαγαν τὰ ζῶα, ἀλλὰ σὺ τί καμαρώνεις
καὶ ἐν ᾧ ἄλλος ζημιούται, σὺ τὰς χεῖρας δὲν ἀπλώνεις;»
Ἐγερθεῖς, ὡς ἀπὸ νάρκης, εἰς τοὺς λόγους των ἐκείνους,
ὁ πτωχὸς λαχανοπώλης ἐρευνᾷ εἰς τὰς κοφίνους
καὶ ἰδὼν κενὰ πῶς ἦσαν, ἔμπλεως θυμοῦ ἀρχίζει
τὰ ταλαίπωρα τὰ ζῶα, ἀργὰ πλέον, νὰ ξυλίζῃ,
καὶ νὰ βλασφημῇ ἐκεῖνον, ὅστις ἔγινεν αἰτία,
νὰ ἐπέλθῃ ἡ τοσαύτη εἰς τὰ λάχνα ζημία.

Αὐτὰ ὅλα εἶναι μῦθος, καθ' ἐκάστην πλὴν συμβαίνει
καὶ ὁ ἔχων νοῦν ὀλίγον θὰ νοῆσῃ τί σημαίνει.

Μερικοὶ μὲ πολλὰ τέκνα καὶ χωρὶς περιουσίαν
καθ' ἐκάστην εἰς τὸ μέσον παραιτοῦν τὴν ἐργασίαν,
συζητοῦντες εἰς γραφεῖα, εἰς ὁδοὺς καὶ καφενεῖα,
ποία εἶν' ἡ τῶν ἀνθρώπων ἀληθὴς εὐδαιμονία,
ἢ ψυχὴ ἂν ἀποθνήσκῃ καὶ ἀκόμη, ἐὰν θέλῃς,
τί ὠμίλησεν ὁ Βίσμαρκ καὶ ὁ ἄγγλος Δισραέλῃς.

Καὶ οἱ δοῦλοὶ των τοὺς κλέπτουν καὶ τὰ τέκνα των πεινώσι
καὶ οἱ ἴδιοι πολλάκις καταντοῦν νὰ ἐπαιτῶσι.

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Πενήντα τὰ εἶχα,
 δὲν μ' ἔμεινεν ἓνα,
 καὶ τᾶχα παρμένα
 καὶ αὐτὰ δανεικά.
 Καὶ τώρα γυρίζω
 σὲ γάτα βρεγμένη,
 μὲ μούρη ριχμένη,
 μ' ὀρθὸ τὸ γιαικά.

Μοῦ λέγει ὁ ἕνας,
 πῶς ἦτον ὁ μπάλος
 καὶ κόσμον ὁ ἄλλος
 ὃν εἶχε καλὸ.
 Χαμπάρι δὲν ἔχω.
 Ἴδου τί γνωρίζω,
 πῶς τώρα γυρίζω
 χωρὶς ὄβολο.

Καὶ τώρα τρεῖς μῆνας
 σωστοὺς θὰ δουλεύω,
 αὐλακὶς νὰ πικστρεύω,
 νὰ φέρνω νερό,
 νὰ βγάλω τὸ χρέος
 ποῦ πῆρα στὴ ράχι,
 τ' ἀνάθεμα νάχη,
 σ' αὐτὸ τὸ χορό.

ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΟΝ

Νά ἡ ὥρα, καθῶς βλέπω, νά κρυφθῶ εἰς κανέν μέρος,
 ποῦ μέ βλέπουν τὰ κορίτσια καὶ πατέρα μέ καλοῦν,
 κι' ἂν εἰπῶ κανένα λόγον, οὐφ... μού λέγουν, εἶσαι γέρος,
 δὲν σοῦ 'πάγει νά τσατίζης καὶ πεθαίνου νά γελοῦν!

Ὡς χαμβρὸς νά τριγυρίζω, στολισμένος σὰν παγωῦνι,
 καὶ πατέρα νά ἀκούω νά μέ λέγουν τὰ τρελλὰ,
 μου κτυπᾷ ἀστροπελέκι τὴν καρδιὰ καὶ μέ πληγώνει,
 κι' οὔτε γινῶσι μ' ἀπομένει, οὔτε νοῦς, οὔτε μαχλά.

Βλέπω τόσους μου συντρόφους νά κορδίζωνται ὡς χῆναι
 καὶ νά τρέχουν εἰς τοὺς μπάλλους, νά χορεύουν σὰν παιδιὰ.

Τι ἀνάθεμα! ἐκεῖνοι μεγαλιότεροί μου εἶναι,
 μὰ δὲν ἔχουν, σὰν ἐμένα, τόσον ἄσπρα τὰ μαλλιά.

Κἄτι τι ἐδῶ συμβαίνει! ἐγὼ ἔχω τὰ πενήντα...
 ἂν εἰπῆ πενήντα ἓνα ὁ καθεὶς δὲν μ' ἀδικεῖ.
 μὰ κι' αὐτοὺς τοὺς λογαριάζω παραπάνω τῶν ἐξήντα...
 τόσον ἀράγε ἢ φύσις δι' ἐμέ ἦτο κακὴ;

Μου κατέβη μιὰ ιδέα καὶ δὲν χάνω τὴν ἐλπίδα,
 καὶ ἐγὼ 'πάγω νά σπᾶσω τόσῃν ὥρᾳ τὰ μαχλά,
 εἶδα χθὲς νά γράφῃ ἓνας, μέσα στὴν Ἑφημερίδα,
 πῶς πωλεῖ ἓνα σκονάκι, ποῦ μαυρίζει τὰ μαλλιά.

Ἄπ' αὐτὸ τὸ δίχως ἄλλο ὁ μπαρμπέρης μου θὰ ἔχη,
 αὐτὸ φαίνεται θὰ ἦναι τὸ ἀθάνατο νερὸ
 καὶ μ' αὐτὸ ὁ κάθε γέρος ἠμπορεῖ παντοῦ νά τρέχη
 καὶ νά φαίνεται πῶς εἶναι πηλληκάκι δροσερό.

Στοῦ μπαρμπέρη μου θά τρέξω: Γιαννακό, ἔχεις ἐκεῖνο
 ὅπου γράφει ἡ γαζέτα, τῶν μαλλιῶν τὸ γκατρικό;
 τὰ μαλλιὰ μου καὶ τὰ γένεια μὲ αὐτὸ θέλω νὰ πλύνω,
 μὰ φυλάξου στὴ ζωὴ σου νὰ τὸ ἔχῃς μυστικό.

Μὲ τὰ κάτσαπρα μαλλιὰ μου, νὰ δῶ μοῖρα δὲν πιστεῶ·
 ἴσως κἄποτε νὰ δώσω κουλουράκι ἢ φιλί
 σὲ κανέναν ἀδελφάκι καμμιᾶς νύφης ποῦ φαρείω
 καὶ ἡ ντάντα του τοῦ λέγει: ἀγαπᾶς τὸν παπουλή;

Ὡ ἀνάθεμα τὴν ὄραν ποῦ μοῦ ἄσπριζαν ἡ τρίχες!
 καὶ ἄλλο καθὼς τοῦτο δὲν ὑπάρχει ἐπὶ γῆς·
 τοῦ Ἰώβ τοῦ μακκρίτου τὴν ὑπομονὴ ἂν εἶχες,
 θὰ σοῦ ἤρχετο μιὰ ὄρα στὸ πηγάδι νὰ πνιγῆς.

Κἄτι τι ὅμως σοῦ δίδω, ἐκν θέλης καὶ παρὰδες,
 νὰ μὴ πῆς τὸ μυστικό μου, στὴ ζωὴ σου, κανένος,
 ἐπειδὴ, καθὼς διαβάζω, σὰν καὶ σὰς πολυλογάδες,
 δὲν ἐγέννησεν ἡ φύσις, οὔτ' αὐτὸς ὁ οὐρανός.

— Μείνε ἡσυγος, πατέρι. ἂ! παρντόν, ἔκαμα λάθος!
 μιὰ νὰ πλύνω τὰ μαλλιὰ σου μὲ ἐκεῖνο τὸ νερό,
 καὶ θὰ ἴδῃς πῶς θὰ γλυτώσῃς ἀπ' αὐτὸ τὸ μέγα πᾶθος
 καὶ θὰ φαίνεται πῶς εἶσαι παλληκάρι τρυφερό.

— Ἄχ! ἀνίστανα· πιστεύεις πῶς κανεὶς θὰ μὲ γνωρίσῃ;
 ἡ καρδιά μου θὰ πετάξῃ, εἶμαι τώρα μιὰ χροῶ,
 μόνον πρέπει τὸ μαυδῆλι στὰ μαλλιὰ νὰ μὴν ἐγγίσῃ
 καὶ μὲ ἴδῃ καμμιὰ νύφη καὶ μὲ κάμει μασκαραῶ.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΔΕΙΑΝ

Τρίντη μέρις ἤσουνε,
 μανοῦλά μου, χαμένη·
 ἡ ὥρα σ' εὔρε ἢ κακιά
 καὶ ὁ κόσμος, μάννα μου γλυκειά,
 σ' εἶγε γιὰ πεθαμένη.

Σὰν τὸ πουλί ποῦ στὴ φωλιὰ
 τὴ μάννα του προσμένει,
 νὰ τὸ δεχθῆ στὴν ἀγκυλιὰ,
 νὰ τὸ δροσίση μὲ φιλιὰ
 κι' ἐκεῖν' εἶναι χαμένη,

Πτωχὸ πουλάκι στὴ φωλιὰ
 μεγάλης κοινωνίας,
 βασανίζοῦμουνε κι' ἐγὼ
 κι' ἤμουνε, μάννα, νὰ πνιγῶ,
 εἰς πέλαγος πικρίας.

Μονάχο γύριζα παντοῦ
 καὶ ὅταν ἕνα βράδυ,
 ἠνοίχθησαν αἱ φυλακαὶ,
 μονάχο βρέθηκα στὸ Καί,
 μονάχο στὸ σκοτάδι.

Σὲ ἐνόηθηκα εὐθύς
 καὶ μ' ἐτραῖξεν ἡ λείπη,
 ὅταν μεῦ εἶπαν μερικοὶ,
 γιὰ δὲς ἡ ὥρα ἢ κακὴ
 ἢ μάννα σου νὰ λείπη.

Καὶ ἄλλοι τοὺς ἀπάντησαν,
ἀπέθανεν ἐκείνη,
ἐπέταξε στὸν οὐρανὸ
καὶ τσακπινάκι τ' ὄρφανὸ
παιδάκι της θὰ γίνη.

Μὲ πῆρε τὸ παράπονο
καὶ λίγο νὰ πιστεύσω,
πῶς εἶχα φόβο, τὴν πιά,
καθὼς τὰ ἔρημα παιδιὰ,
μικρὸ νὰ τσακπινεύσω.

Θὰ σοῦ εἶποῦν παράπονα
πικρὰ πολλοὶ γιὰ μένα.
Μὴ τοὺς πιστεύσης τοὺς τρελλοὺς,
καὶ ἂν ἐπειράξω πολλοὺς,
δὲν ἔβλαψα κανένα.

"Ἄνοιξε, μάνα μου γλυκιὰ,
τὸ ἀνδρικό σου στόμα,
ἕνα σου λόγο τρυφερὸ
ν' ἀκούσω πάλι λαχταρῶ
κι' ἄς μὲ σκεπάζη χῶμα.

"Ἀρχισε πάλιν νὰ μιλάς
καὶ ἂν κανεὶς φυτρώση
κι' ἀρχίσῃ πάλιν ἀπειλάς,
σὺ τὴν καρδιά σου μὴ χαλάς,
μόνο μαζί μου νὰ γελάς,
ὡς ποῦ νὰ ξεθυμώση.

ΟΙ ΑΝΤΙΒΕΛΙΣΤΑΙ

Προσπαθῶν νὰ φανῆ μέγας καὶ σωτὴρ τῆς κοινωνίας
πετεινὸς τριχοδεμένος, πετεινὸς οἰηματίας

καὶ νομίζων ὅτι ἔχει τὸν ἐγκέφαλόν του σῶν
προσεκλάσειν ὁ κοῦρος εἰς συνέλευσιν πᾶν ζῶον.

Ἄλλο πλὴν ἢ φλυαρίαις καὶ λησήμετα μεγάλα
ἐκ τοῦ πετεινοῦ ν' ἀκούσουν μὴ προσμένοντα τὰ ἄλλα,

δὲν προσῆλθον ἐκτὸς μόνον χιναρίου πολυφάγου,
ἐνὸς ἵππου, ἐνὸς χοίρου, μιᾶς ἄρκτου καὶ ἐνὸς τράγου,
ἅτινα πρὸς τὸ καλὸν τῶν
παμφηρεῖ καὶ ὁμορῶνως τὸν ἐκλέγουν πρόεδρόν των.

Μετὰ στόμου καὶ μεγάλης κουρονομίας εἰς τὸ βῆμα
ἀναβάς ὁ προεδρεύων πετεινὸς ἐζήτει θυμῶ,

καθ' οὗ ῥύακας νὰ χύσῃ καὶ χιμαῖρους εὐγλωττίας
καὶ τοὺς θησαυροὺς νὰ δείξῃ τῆς μεγάλης του σοφίας.

Συλλογεῖται, συλλογεῖται καὶ εὐρίσκει ποῖον τέλος ;
ὦ κακὸν ποῦ τὸ εὗρηκε, τὸ ταλαίπωρον τὸ «Βέλος»!

Κλαύσατε τὴν συμφορὰν του, κλαύσατέ τιν Σμυρναίδεις,
ὡς καπνὸς θὰ σκορπισθῶσιν αἱ γλυκεῖαί του ἐλπίδες!

πετεινὸς τὸ φοβερίζει

καὶ ἐναντίον του μυρία τόσον χρόνον κουκουρίζει.

Φεῦ! ὡς βλέπετε εἰς τούτην, ἀναχνῶσται, τὴν εἰκόνα
ἐπτά ἐγιναν τὰ ζῶα, ἐν ᾗ ἦσαν πρὶν εἶς μόνον!

Καθ' ἣν ὥραν ἐρληγάφει κατ' αὐτοῦ ὁ ἀγορευὼν
καὶ τὰ ἄλλα ἐπεκρότου, λύκος τις περιουδύων

καὶ μαθὼν τὸ σχέδιόν των, ἐν βιβλίον τοῖς προσφέρει
καὶ τὴν κερραλὴν τοῦ «Βέλου» τοῖς ὑπόσχεται νὰ φέρῃ!

Οἱ συστήσαντες τὸ «Βέλος» κατὰ πλάτος τε καὶ μῆκος,
 ποῖοι εἶναι ; ὠργισμένοις ἀνερώνηται ὁ Λύκος,
 πλὴν ἐπέστη μακρῆ ὄρα
 καθ' ἣν πέπτωται τῆς τόλμης τὰ πικρὰ νὰ δρέψουν δῶρα !

Μετ' αὐτὸν λαβῶν τὸν λόγον χοῖρός τις ἀτήμου γένους
 τοῖς ἀνέπτυξε τὸ θέμα μ' εὐγλωττίαν Δημοσθένους
 καὶ ἐτρόμαξεν οἱ θάμνοι καὶ τὰ δένδρα τοῦ δρυμῶνος
 καὶ τὸ ἄμικ διεκόπη τῆς εὐλόλου ἀηδόνας
 καὶ τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης πρὸς τὰ ὀπίσθην ἐστράφη,
 ὅταν ὤμωσεν ὁ χοῖρος ὅτι πάντοτε θὰ γράφη,
 θὰ πηδᾷ καὶ θὰ γρυλλίζη, ἕως ὅτου κατορθώση
 τοὺς ἐχθρούς του τοὺς ἀτόνδους ἠθικῶς νὰ ἐξοντώσῃ,
 νέον φύλλον νὰ συστήσῃ
 καὶ τὸ «Βέλος» εἰς τὰ βέθη τοῦ Κικιδᾶ νὰ κρημνίσῃ !

Εἰς τὰς ἀπειλὰς τοῦ χοίρου, ἐπεκρότησεν ὁ τράγος
 καὶ ἡ ἄρκτος καὶ ὁ λύκος καὶ ὁ χῆν ὁ πολυφάγος
 καὶ ὁ ἵππος εἰς τὸ θέμα ἀναβὰς φωνὴν ἐκβάλλει,
 εἰς τοῦ πετεινοῦ προτείνων τὴν οὐρὰν ὅλοι οἱ ἄλλοι
 νὰ κρυφθοῦν καὶ ἀπὸ τούτης τὰ συμμέροντα νὰ πράττουν
 καὶ τὴν κοινωνίαν ὅλην ἀρανεῖς νὰ συνταράττουν.

Εἰς τὴν πρότασιν τοῦ ἵππου ὁ χορὸς δὲν ἀντιτάσσει·
 καὶ αὐτὸς ὁ προεδρεύων πετεινὸς εὐθύς τινάσσει
 κουκουκίζων τὰ πτερά του
 καὶ φωνάζων, θὰ ἀνθίξω σταθερῶς μέχρι θανάτου.

Καὶ ἐκρύφθησαν οἱ φίλοι εἰς τοῦ πετεινοῦ τὰ νῶτα,
 μὴ γνωρίζοντες πῶς ἔχουν καὶ αὐτοὶ οἱ τοῖχοι ὦτα·
 πλὴν μαθὼν τὸ σχέδιόν των λέων τις ἐκεῖ πλησίον,
 τοὺς σκορπίζει ὡς ἀρνία, ἐρορμήσας ἐνκνήτιον !

Τὶ δηλοῦ αὐτὸς ὁ μῦθος ; ὅλα ταῦτα τι σημαίνουν ;
 Μερικοὶ εἰς ὑποθέσεις ποῦ δὲν πρέπει ἐπεμβαίνουν
 καὶ μαθῶν τὰ σκεδῆ των ὁ διάβολος τοῦ «Βέλους»
 τὰς εἰκόνας των ἐκθέτει δημοσίως ἐπὶ τέλους,
 ἄν καὶ δὲν τοὺς ὀνομάζει,
 ἐπειδὴ τοὺς ἀνοήτους χρέος ἔχει νὰ κολάζῃ....

ΥΜΝΟΣ

—ο—

τῆ **I. Φ. Σχολῆ.**

Στὰ πελάγη ἀρμενίζει
 ὑπερήφανο καράβι,
 μ' ἓνα μουγγρισμὸ του κάβει
 πολιτείας κὶ χωριᾶ,
 τ' οὐρανοῦ τὰ μαῦρα νέφη
 τὸ κατάρτι του χωρίζει
 κὶ ἡ καρίνα του ξεσχίζει
 τοῦ πελάγου τὴν καρδιᾶ.

Γίγαντας θωρακισμένος...
 ἔρχετ' ὅμως ἓνα κύμα
 καὶ ξαπλώνεται στὸ μνημα
 τὸ καράβι τὸ τρανό,
 ποῦ ἐζούλευεν ὁ κόσμος,
 ποῦ ἐτρόμαζαν τὰ κράτη,
 ποῦ τὸ κάθε του κατάρτι
 ἀγγίζει τὸν οὐρανό !

—B'.=B'.—

Ὑπερήφανα πλατάνια
 βασιλεύουν στὸ λειβάδι
 καὶ τῆ νύχτα στὸ σκοτάδι
 φαίνονται ἄγρια βουνά·
 μέσ' τὰ σύννεφα καὶ ἐκεῖνα
 τὰ κλωνάρια τους ξαπλώνουν
 καὶ τὰ πόδια τους τὰ χώνουν,
 μέσ' τῆς γῆς τὰ σωθικά...

Ἔρχεται ἄξαφνα τ' ἀέρι,
 ροβολᾷ τ' ἀστροπελέκι
 καὶ τὸ δένδρο ἐκεῖ ποῦ στέκει
 ὑπερήφανο θεριό,
 τὸ πετᾷ ἀπὸ τῆς ρίζαις,
 τὸ ξαπλόνει μεσ' τὸ χῶμα
 καὶ ἐκεῖ κοίτεται σὰ πτώμα,
 παγωμένο καὶ ξερό.

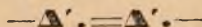
—Γ'.=Γ'.—

Δῆτ' ἐκεῖ, αὐτὰ τὰ σπίτια.
 Κοντοφθάνουνε τὰ ἄστρα,
 εἶναι πύργοι, εἶναι κάστρα,
 κτίρια ἱστορικά.
 Πόσα χρόνια ἐργασία!
 μὲ τὰ σίδηρα δεμένα
 καὶ μὲ μάρμαρα κτισμένα
 τᾶχουνε πελεκητά.

Δὲν βαστᾷ ἡ σφαῖρα ὅλη,
 δὲν βαστᾷ νὰ τὰ σηκώνη
 καὶ ὅμως μιὰ στιγμή τὰ σώνει,

ΣΥΛΛΟΓΗ

ἔρχετ' ἄξερνα σεισμός,
καὶ ἐκεῖνα 'κεῖ τὰ κάστρα,
ποῦ κοντόφθαναν τὰ ἄστρα,
γίνοντ' ὄλα ἕως σωρός.



Ἄλλὰ ποῖός σεισμός, ποῖὸ κύμα,
ποῖὸ ν' αὐτὸ τ' ἄστροπαλέκι
σὲ ποιανοῦ τὸ χέρι στέκει
νὰ κουνήσῃ τῇ Σχολῇ,
ποῦ κι' Ἥλιος νὰ μαυρίσῃ
καὶ τὰ ἄστρα νὰ κυλίσουν
καὶ τὰ ἔγκατα νὰ σβύσουν
πάντα θὰ φεγγοβολῇ;

Ἡ Σχολῇ εἶν' ἓνα χάος,
ποταμός ἀπὸ αἰθέρα,
εἶν' ἀφώτιστη ἡμέρα,
εἶν' ἰδέα ὑψηλή.
Κι' ἂν τὰ μέλη της σκορπίσουν
καὶ οἱ πρόεδροι τὰ χάσουν
καὶ τὰ πάντα ἂν χαλάσουν
θ' ἀπομείνῃ ἡ Σχολῇ.

Ἡ ΔΗΜΟΓΕΡΟΝΤΙΑ

Τὴν αὐγὴν τὸ ἀηδόνι,
κελαιδεῖ μέσ' τὸ λειβόδι
καὶ ὀλόγρυσσο, τὸ βράδυ,
τὸ φεγγάρι τριγυρνᾷ

ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ

καὶ στὰ χόρτα σὰν διαβζίνει
τὸ ποτάμι μουργουρίζει
καὶ τ' ἀέρι ψιθυρίζει
στὰ κλαδιὰ, καθὼς περνᾷ.

Κᾶπου κᾶπου πλὴν τ' ἀστέρια
μαῦρο σύννεφο σκεπάζει
καὶ βαρεῖά ἀναστενάζει
κλαψοποῦλι θλιθερό
καὶ κτυπᾷ τὰ κυπαρίσσια
τὸ ἀέρι θυμωμένο
καὶ στ' αὐλάκι ἀφρισμένο
κατεβάζει τὸ νερό.

Καὶ τὰ πούλουδα τοῦ κᾶμπου
καὶ τὰ χόρτα ξεφυτρώνει
καὶ τὰ δένδρα ξεριζώνει
καὶ τὰ ρίχνει κατὰ γῆς,
κι' ὁ βοσκὸς καὶ τ' ἀηδόνι
δὲν γνωρίζουν τὸ λειβάδι,
ἄμα διώξῃ τὸ σκοτάδι
ἢ ἀκτῖνα τῆς αὐγῆς!

Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ μας...
μᾶς ζουλεύουν ὅλοι τῶρα,
ὅμως ἔρχεται μιὰ ὥρα
καὶ μᾶς κλαῖνε κι' οἱ ἐχθροί!
Τὸ ποτάμι σὰν κατέβη
ἀφρισμένο τὶ θὰ πάρῃ,
ροδοδάφνη ἢ χορτάρια,
τοῦτο δὲν παρατηρεῖ.

Ἄς ὑπάγωμεν ἐπάνω
καὶ πιστεῦω ὅτι τῶρα

ἐπλησίισεν ἡ ὥρα
τὰ δεινὰ μας νὰ σωθοῦν.
Ἄμ' ἀκούσουν οἱ ἐθνάρχει
τὰ μεγάλα βάσσανά μας
καὶ ἰδοῦν τὰ δάκρυά μας
παρεπύς θὰ λυπηθοῦν.

—Τί γυρεύετε ἐπάνω ;
δὲν θὰ εὔρετε κανένα,
μόνον ἄρησαν ἐμένα
νὰ κοιμῶμαι μαλθακῶς.
Ἄν παράπονον ζητῆτε
νὰ ἐκθέσετε κανένα,
δὲν τὸ λέγετε σ' ἐμένα,
ὅστις εἶμαι πρακτικὸς ;

—Ἄφησέ μας ν' ἀναβῶμεν.
—Ἐγὼ δὲν σὰς ἐμποδίζω·
—Ἰδοὺ βήματα νομίζω
ὅτι ἤκουσα ἐκεῖ.
—Δὲν ἐμάθατε ἀκόμη,
καὶ δὲν εἶναι πρᾶγμα νέον,
εἰς τὴν Χώραν τῶν Σμυρναίων,
πῶς χορεύουν ποντικοί ;

ΤΩ ΕΚ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ Ι Α Π Ε Τ Ω .

Ἐχθρὸς νέος ἀνεφάνη καὶ ἐχθρὸς πολὺ σπουδαῖος,
τοῦ ἐνδόξου Ἐλικῶνος ὑψιπέτης αἰετός,
ὡς ὁ Πίνδαρος σπουδαῖος, ἐγεροίφων ὡς Τυρταῖος,
ὁ ἐκ Χαλκηδόνος μέγας ποιητὴς Ἰαπετός.

ὦ Τιτάν οὐρνοβόμον, ἄν ἐγνώριζε τὸ «Βέλος»,
 πῶς τὴν λύραν θά τονίσης ἐναντίον του καὶ σύ,
 τῆς κατὰ τοῦ Μώμου πάλης θά ἐμάντευε τὸ τέλος
 καὶ ποτὲ δὲν θά ἐτόλμα νὰ φανῆ τόσοσιν θρασύ!

Μακκάρια εἶσαι πόλις εὐκλεῆς τῆς Χαλκηδόνος!
 ἄν ἡ Σμύρνη ἐγκυχᾶται εἰς τὸν Ὅμηρον αὐτόν,
 αἰ Ἀθῆναι εἰς τὰς στήλας τοῦ ναοῦ τοῦ Περθενώνος,
 σὺ ὡς καύχημά σου ἔχεις τὸν λιγὺν Ἴκπετόν!

Χαῖρε Πίνδαρε τοῦ τύπου, τοῦ συντάκτου χαῖρε σθένος!
 ἄμα ἤρχισες τοὺς στίχους ν' ἀπκγγέλης τοὺς γλυκεῖς,
 ἀνεσκίρτησαν αἰ Μοῦσαι καὶ ὁ Ὀλυμπος ἀσμένως
 ἔχαίρετίσε τὸν ψάλτην ὠδῆς τόσοσιν θελκτικῆς.

Ποῖα μέλισσα ἐλθοῦσα εἰς τὸ ἔνθεόν σου λίκνον
 σοὶ ἐστάλαξε τὸ μέλι εἰς τὰ χεῖλη τὰ φοιδρά
 καὶ σ' ἀνέδειξεν ἐξάιρνης τῆς ποιήσεως τὸν κύκνον,
 ἐν ᾧ εἶν' ἡ κερζλή σου, καθὼς λέγουσι, μικρά;

Θαῦμα εἶναι τῶν θαυμάτων πῶς αὐτὴ ἡ κερζλή σου
 δὲν ἀνέθαλεν εἰσέτι κλῶνα δάφνης τρυφερόν,
 νὰ θαυμάσῃσι τὰ ἔθνη καὶ νὰ λέγῃ ἡ πατρίς σου
 ὁ Ἴκπετός μου εἶναι ἄλλη ῥάβδος Ἀκρών.

Εἰς ἐχθρόν τόσοσιν σπουδαῖον δὲν ἀνθίσταται τὸ «Βέλος»,
 ἀλλ' εὐθὺς ἀναβιβάζει τὴν σημαίαν τὴν λευκὴν,
 ἐπειδὴ κατκλυμβάνει τὸν τοξότην τοῦ ὀγέλωσ,
 ὅταν βλέπῃ ἔμπροσθέν του σκηνὴν τόσοσιν κωμικὴν!

Μόλα ταῦτα δικαιοῦται, ἠττηθὲν κατὰ τὴν πάλην,
 τοῦ δεινοῦ ἐχθροῦ του ὅπως κατευνάσῃ τὴν χολήν,
 ὡς ὁ Κροῖσος εἰς τὸν Κῦρον, ἠττηθεῖς παρὰ τὸν Ἄλυν,
 μίαν μόνην νὰ τῷ δώσῃ δημοσίᾳ συμβουλήν.

Βροδικίνητοι χελῶναι τὰ αἰθέρια πελάγη,
 ἂν ποτὲ ἀποτολήσουν ν' ἀναβοῦν ὡς ἀετοί,
 εἰς τῆς χλεύης ἀδιστάκτως καταπίπτουν τὰ τενάγη
 καὶ περιέγελαι ἐκχάστου καθιστῶνται ἐκλεκτοί.

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΙ

Νὰ τὸ ξεύρετε, τὸ ζῦγι τῶν μυαλῶν ἐνν' ἐφεύρουν,
 ἐλαφρότερα θὰ εὗρουν
 τὰ κεράλια τῶν σοφῶν.

Τί λωλάδα! μέσ' τὰ χιόνια σὰν ξυλόκοπτες γυρίζουν
 καὶ ἀγέρα κοπανίζουν.
 με μισὰ πτωχῶν βρεζῶν.

Ἄλλοι τρέχουν εἰς τὴν Κίαν καὶ τῶν Ἄλπεων τὴν μύτην,
 νὰ ἰδοῦν τὴν Ἀφροδίτην,
 ἀπ' τὸν Ἥλιον πῶς περνᾷ.

Ἄλλοι πάλιν ἂν κανέναν ἐπλησίασε κομήτης,
 ἢ ἂν βρῖσκεται μαγνήτης,
 εἰς τὰ νέρη τὰ πυκνά.

Τὶ τοὺς μέλλει, εἰς τὰ ἄστρα καὶ τὰ σύννερα τί τρέχει
 καὶ ὁ Ἥλιος ἂν ἀπέχη,
 καὶ κομήτης ἂν φανῆ;

Μὴ σοῦ λέγουν πῶς τοῦ Ἥλιου σκοτεινὴ εἶναι ἡ σφαῖρα,
 πλὴν εὐθὺς τὴν ἄλλη ἕμερα
 εἶναι, λέγουν, φωτεινὴ.

Φωτεινή ἢ Κατερίνα, τοὺς τρελλοὺς τί τοὺς πειράζει ;
ὁ καθείς των δὲν κ'ιττάζει
τί συμβαίνει εἰς τὴν γῆν ;

Μόνον θέλουν νὰ ἔξελθουν εἰς τὸν Σείριον τί πίνουν
καὶ γιὰτί τὰ ἄστρα σβύνουν
σὰν φανάρια, τὴν αὐγὴν ;

ΛΕΣΧΙΚΑ

Τὰ χαρτιὰ νὰ ἐμποδίσουν ; τί ἀλλόκοτος ἰδέα !
δὲν πατῶ, μὰ τὴν ζωὴν μου, εἰς τὴν Λέσχην μας ποτέ.
Δὲν γνωρίζουν ὅτι εἶναι ἡ διάλυσις βεβαία,
ἐν λεπτὸν πῶς ἐμποδίζουν ἂν εἴποῦν τὸ ἐκαρτέ ;

Χαρτιὰ ποῖος θὰ μοιράσῃ ; Λὲ Ρουά, προσθάτω μίκιν,
τί γλυκὸ παιχνίδι εἶναι τὸ πτωχὸν τὸ ἐκαρτέ !
καὶ ἐν τούτοις πόσοι ἔχουν τὴν φρικτὴν ἀνοησίαν,
νὰ μὴ θέλουν νὰ τὸ βάλουν εἰς τὸν οἶκόν των ποτέ !

Τὸν προορισμὸν τῆς Λέσχης δὲν ἠνόησα ἀκόμα,
οὔτε θέλουν νὰ νοήσουν οἱ ἀνόητοι ποτέ !
Δὲν γνωρίζουν πῶς οἱ ἐξῶ μ' ἀνοικτὸν προσμένουν στόμα,
τίς ἐκέρδισε νὰ μάθουν εἰς τὸ πλάνον ἐκαρτέ !

Παῖξε γρήγορα, ὁ χρόνος καθὼς νέφος διαβαίνει·
τὰς στιγμάς τὰς πολυτίμους νὰ μὴ χάνωμεν ποτέ,
ἕξ λεπτὰ ἐάν τις χάσῃ, ἕξ λεπτὰ ἐὰν προσμένῃ,
τοῦ κοστίζουν χωρὶς ἄλλο ἐν παιχνίδι ἐκαρτέ !

Εἶναι τέσσαρες ἡ ὥρα· ὦ ! ἀργεῖ νὰ ζημερώσῃ·
καιρὸν ἔχομεν ἀκόμη, καὶ δὲν μ' ἔτυχε ποτέ,
πρὶν τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας τὰς ἀκτῖνάς του ἀπλώσῃ,
νὰ περῆτησα δι' ὅλης τῆς ζωῆς τὸ ἐκαρτέ.

—B'. = B'.—

Τί ζητεῖ αὐτὸς ὁ φίλος μὲ τὸν χάρτην εἰς τὰς χεῖρας ;
 μήπως θέλῃ νὰ τοῦ δώσω κανὲν μάθημα καλόν ;
 ἔστω πλὴν πρὸς εἰδησίην του ὅτι παίζομεν μὲ λίρας
 καὶ βαρύνομαι νὰ παίζω μὲ ἀντίπαιχλον δειλόν.

Πλὴν αὐτὸς ποτὲ δὲν παίζει... ἀγαπᾷ ἐρμημερίδας
 καὶ βιβλία νὰ σκαλίζῃ, μωρολόγων συγγραφέας.
 Οὐφ ! βαρύνομαι νὰ βλέπω τὰς τοιαύτας καταγιγίδας.
 Τί συμβαίνει πάλιν ἔξω καὶ ζητεῖς ὑπογράφας ;

Δὲν μὲ μέλλει πόσα θέλει καὶ ζητεῖ ἡ Προκυμαία,
 δὲν μὲ μέλλει διὰ φόρους ἢ σχολεῖα ἔθνικα.
 Ἡ χαρὰ μου εἶναι ὅταν χηναρχία εὔρω νέα,
 ἐκκρτέ μ' αὐτὰ νὰ παίζω, νὰ μωδῶ καὶ μερικὰ.

Τὴν διάλυσιν τῆς Λέσχης ! ὦ ! κατάρατος ἰδέα !
 ἔμπροσθέν μας τὸ προφέρεις καὶ ποσῶς δὲν φρικιᾷς ;
 Δὲν ἠξεύρεις πῶς ἡ τίγρις ἐπιπίπτει λυσσαλέα
 κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῆς ἰδίας φωλεᾷς ;

Δὲν ἠξεύρεις εἰς τῆς ὕλης καὶ τοῦ πλούτου ἓνα τόπον,
 ὅτι ἐπιπλα ὠραῖα, ἐντὸς οἴκου ὑψηλοῦ,
 συντελοῦσιν οὐκ ὀλίγον εἰς τὸ βλέμμα τῶν ἀνθρώπων
 καὶ ἐπιτρέπεται πᾶν ὅ,τι ἐμποδίζεται ἀλλοῦ ;

Εἰς τὸ ἔγγραφόν σου τοῦτο τ' ὄνομά μου δὲν θὰ θέσω·
 καὶ τῆς Λέσχης ἂν ψηφίσουν τὴν διάλυσιν ποτέ,
 ἐγὼ ἄγρυπνος φρουρός τῆς εἶμαι ἕτοιμος νὰ πέσω,
 πολεμῶν ὑπὲρ τῆς Λέσχης καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐκαρτέ !

Ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

—Στὰ Βουρλά νά ταξιδεύσης,
 ἄν σκοπεύης, σοῦ συστήνω
 μέ τ' ἀτμόπλοιον ἐκεῖνο
 νά ὑπάγῃς τὸ λευκόν.

Ἄν τολμῆσης νά ὑπάγῃς
 μέ τὸ ἄλλο, θά τὴν πάθῃς·
 τί τὸ λῆς τὸ Γαλλικόν ;

—Κούρια λόγια μὴν ἀκούῃς !
 ἄν σὰς τύχῃ καὶ καμμία
 εἰς τὸν δρόμον τρικυμία,
 θά ἰδῇς τὸ Γαλλικόν !!
 Φίλε μου, τὸν ὄθαλόν σου
 εἰς αὐτὸ πρέπει νά δώσης,
 δύο γρόσια θά πληρώσης,
 εἰς ἓν κτῆμα ἔθνικόν.

—Δύο γρόσια ; μ' ἓνα γρόσι
 ἐγὼ τότε σέ πηγαίνω·
 μὴ μὲ κἀγῆς καὶ προσμένω,
 καὶ εἶναι, φίλε μου, ἀργά.
 Μὲ τὸ ἄλλο ἄν ὑπάγῃς,
 ἀκριβέ μου πατριώτη,
 ἐνθυμήσου μόνον ὅτι
 προχωρεῖ σιγά, σιγά.

—Ἐγὼ χάρισμα σέ πέρνω
 στὸ βαπορι· θέλεις ἄλλο ;
 τὸ «Σαλτόρε» μας θά βάλω
 μέ αὐτὸ τὸ παλαιόν ;

Εἶναι, λέγουν καὶ Βουρλιώτις!
 νὰ ἐμβοῦν ὅμως διατάζουν,
 εἰς αὐτὸ τοῦ ὀνομάζουν
 «Παναγίαν τῶν Βουρλών».

— Ἄκουσέ με, πατριώτη,
 καὶ ἐγὼ δὲν ζητῶ παράδες
 καὶ πρὸς τοῦτοις λεμενάδες
 σὲ τραπάρω μὴ φορᾶ.
 Ἡ αὐτοὶ θὰ μ' ἀναγκάσουν
 τὰ βαπύρια νὰ πουλήσω,
 ἢ ἐγὼ θὰ τοὺς ἀρήσω
 ὅλους τῶν χωρὶς παρᾶ.

Ἡ ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ

Μὲ κρησὺ κήδου γλῶσσαν, πλὴν μὲ σπλάγχνα κροκοδείλου,
 ἐπτακίχλον θηρίον λοξὰ βλέμματι προσήλου
 ἐπὶ πάσης εἰς τὸν κόσμον ἀρετῆς ἢ εὐφυΐας,
 εἰς τοὺς ἄφρονας σκοπούς τοῦ φαινομένης ἐναντίας.
 Τὴν καρδίαν τοῦ τὴν μαύρην κατασπάραπτεν ὁ φθόνος,
 εἶν ἐβλεπε πῶς ἄλλος τῆς αὐτῆς πατρίδος γόνος
 εὐτυχῆ ἢ ἐπιτυμάται καὶ αὐτὸ περιρροεῖται,
 ἢ τοὐλάχιστον πῶς εἶναι κἄτι τι δὲν ὀμιλεῖται,
 καὶ ἐθήρειεν αἰτίαν
 νὰ κορέτη, ἀνεξόδως τὴν πολλὴν κενοδοξίαν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀνάγκη προξενεῖ ἀπειπισίαν,
 ἥτις ἐμβλαμὴ τῆς ἔχει βδελυρὴν τὴν Κολκασίαν,

διὰ τοῦτο, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄραϊνόν προσωπεῖον,
τὸν ἄμυνόν προσεποιεῖτο τὸ παρόμοιον θηρίον.

Εἰς τοὺς εὐλαβεῖς Τηροῦρος, εἰς τοὺς ἔχοντας ἰκέτης,
εἰς τοὺς ἀμαθεῖς Δημάδης, εἰς τοὺς ἀσθενεῖς προπέτης,
ἐπροσπάθει τὸ θηρίον τὸ κακὸν μὲ πάντα τρόπον,
νὰ φανῆ πῶς ἄτι εἶναι εἰς τὸ βλέμμα τῶν ἀνθρώπων
καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν
νὰ κορέσῃ τὴν πολλὴν του καὶ μοῖραν φιλοδοξίαν.

Εἰς τὸ βῆμα τῶν Συλλόγων ἢ τῶν Ἀναγνωστηρίων,
ἀναβαίνον τότε τότε τὸ ἀδάμαστον θηρίον,
ἐξερῶνει λόγους πλήρεις στόμου ἢ φιλοπικρίας,
πωλουμένης πρὸς συμφέρον εἰς ἀπίστους νεκρίας.
Ἐπειδὴ δὲ τοὺς ἀνθρώπους δὲν τοὺς ἔπλασεν ἡ φύσις
ὄλους ἴσους εἰς τὴν κρίσιν, εἰς τὸν νοῦν ἢ τὰς αἰσθήσεις.
καὶ ἐνέπεσαν ὀλίγοι εἰς τὸν βόθρον τῆς Ἀπάτης,
ὑποθέσκοντες πῶς νέος ἐγεννήθη Ἰσοκράτης,
Εὐρον, εἶπεν, εὐκαιρίαν,
νὰ κορέσω τὴν πολλὴν μου καὶ αἰσχρὰν πλεονεξίαν.

Πλὴν ἐνσκήψατα ἐξαιρήνης τρικυμία θυελλώδης,
ἀφαιρεῖ τὸ προσωπεῖον καὶ τὰς φράσεις τὰς συμπτώσεις
καὶ ἐράνην τὸ θηρίον συσπειρούμενον, σφαδάζον
καὶ τὸ πρόσωπον μὲ χῶμα ἐκ τοῦ αἰσχρῶς του σκεπάζον.
Τὸ θηρίον, ἂν καὶ μέγα, ἂν καὶ δράκων τεροκτώδης,
εἶναι τύπος τῆς δειλίας, εἶναι ἔχιδνα ἰώδης,
ἦτις ἔρπουσα κρυφίως πρὸς τὸ θῦμα πλησιάζει
καὶ ἂν δὲν τὴν ἐννοήσῃ περὶ τοῦ θυσιάζει,
ἐπειδὴ ζητεῖ αἰτίαν,
νὰ κορέσῃ τὴν πολλὴν του καὶ αἰσχρὰν πλεονεξίαν.

Βραδυκίνητος γελώνη, εἰς κιθήρια πελάγη
 προσπαθούσα νὰ πετάξῃ, εἰς βαθύτατα τενάγη
 πρὸ ἐλπίδα καὶ ἐκείνης καὶ τῶν φίλων ἐβουθίσθη
 καὶ ὡς τίγρις τῆς Βεργάλης διὰ τοῦτο ἐξωργίσθη.

Ἐλησμένησεν ὁ τύπος κωμικῆς κενοδοξίας,
 πῶς ἐπέταξεν εὐεῖνος ὁ κκιρὸς τῆς ἀγυρτείας
 καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας γενικῶς περιρρονεῖται
 καὶ χλευάζεται ἀσπλάγγνως καὶ σχεδὸν λιθοβολεῖται
 ὁ θηρεύων εὐκαιρίαν
 νὰ κορέσῃ ἀνεξόδως κωμικὴν κενοδοξίαν.

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Σ' ἐνὸς φίλου μου τὸν μπάλλον προχθὲς ἤμουν καλεσμένος
 καὶ ὅταν εἶπαν στὰ παιγνίδια νὰ ἀρχίσουν τὸν χορὸ,
 καὶ ἐχόρευαν οἱ ἄλλοι καὶ ἐγὼ ἤμουν καθισμένος,
 εἶσαι, φίλε μου, μοῦ λέγουν, ἔνα κούτσουρο ξερό.

Τὸ χειρότερον ἀκόμη, ἐκεῖ ἦτο καὶ ἡ μικρή μου
 καὶ ὅταν ἔβλεπα τοὺς ἄλλους μὲ αὐτὴν νὰ ὀμιλοῦν
 καὶ μαζὶ τῆς νὰ χορεύουν, ἐλυπεῖτο ἡ ψυχὴ μου
 καὶ δὲν ἔπαιξαν οἱ σκύλοι νὰ μὲ βλέπουν νὰ γελοῦν!

Δὲν ἐβόσταξα νὰ βλέπω καὶ σκῶνομαι καὶ πέρνω
 καὶ ἐγὼ μίαν, μὰ τί ἦτο νὰ τὸ κάμω καὶ αὐτό!
 τοῦ ξεροῦ ἀπὸ τὰ γέλωτα, τὰ ποδάρια μου πῶς σέρνω
 μοῦ ἐρώναζαν καὶ ὅτι τοὺς χορεύω πηδητό!

Τὶ ἐγύρευα ὁ κούφος, τί ἐγύρευα στὸν μπάλλο,
 τοὺς χοροὺς ἀρ' οὐ δὲν ἔξέρω, οὔτε λέξεις τρυφεράς,
 στὸ κεφάλι μου τὸ κούφιο τέτοιο διάβολο νὰ βάλω
 καινὰ γίνω ὡς τὸ τέλος καὶ τοῦ κόσμου μασχαράς;

Ἄπ' ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν, ἀπεράσισα νὰ μᾶθω,
 καθὼς ἔμαθον ἐκεῖνοι, τῆς Εὐρώπης τὸν χορὸ,
 τὰ καλὰ τοῦ ἄλλου μπάλλου καὶ ἄλλοῦ μὴ ξαναπαῖθω,
 ποῦ ἀκόμα νὰ ξεχάσω, δάσκαλέ μου, δὲν μπορῶ.

— Τὸν χορὸν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν μᾶθῃς δίγως ἄλλο.
 Ἄλλὰ μᾶθε ὅτι πρέπει νὰ πληρώσῃς ἀκριβῶς,
 ἐπειδὴ, ἕως νὰ μᾶθῃς, τὴν ψυχὴν μου θὰ τὴν βγάλω,
 ἀφ' οὗ εἶναι, καθὼς βλέπω, τὰ ποδάριά σου στραβὰ.

— Ὅσα θέλεις, δάσκαλέ μου, νὰ σοῦ δώσω, φθάνει μόνον
 νὰ μὲ μᾶθῃς ρεθερέντζαις, κομπλιμέντα καὶ λαϊπὴ
 καὶ ἀκόμη νὰ γνωρίζω νὰ χορεύω σ' ἓνα χορὸν,
 νὰ πηγαίνω, καθὼς ὄλους, εἰς τοὺς μπάλλους θαρραλέ.

— Ἐμπρὸς... ἓνα... δύο... τρία· πάρε βόλτα νὰ γυρίσῃς,
 τὰ ποδάριά βάλτα ἴσια καὶ τὸ στήθός σου σταθεῖ
 ὕψηλὰ τὸ πρόσωπόν σου... κομπλιμὲν νὰ χαιρετίσῃς
 εἰπὲ τώρα τῆς κυρίας, ματμαζέλ, εὐχαριστῶ.

— Τὶ κυρία; ἐδῶ μέσα δὲν εὐρίσκειται κυρία·
 μήπως εἶσαι σὺ κυρία, νὰ σοῦ πῶ εὐχαριστῶ;
 Τὸ κεφάλι μου δὲν πέρνει... μὲ τὸ ἓνα... δύο... τρία,
 δὲν μαθαίνουν, δάσκαλέ μου, στὸ χωριό μου τὸν συρτό.

Στὸν χορὸ ποῦ εἶχα πάγει, οὔτε ἓνα... δύο... τρεῖς
 εἶχ' ἀκούσει, οὔτε βάλε τὰ ποδάριά σου καλὰ.
 Μήπως ἦλθα κατὰ λάθος; ἐγὼ θέλω τὸ σχολεῖο,
 γιὰ νὰ μᾶθω νὰ χορεύω καὶ κανεὶς νὰ μὴ γελᾷ.



ΜΥΘΟΣ
ΤΟ ΚΑΦΕ ΣΑΝΤΑΝ.

Θερινήν τινα ἐπέεον, ὡς καλὸς ἀριστοκράτης,
εἰσελθὼν εἰς καρνεῖον γηραιὸς καμηληλάτης,
προσκαλεῖ τὸν καρπεῶλην ναργιλέ νὰ τοῦ γεμίση
καὶ καλὸν καρὲ τῆς Μόκας ἢ τοῦ Ρίου νὰ τοῦ ψήση.
Ὁ καρὲς τί ἦτο πλέον, ἀπὸ λόπιχ, ἢ κριθάρι,
ἢ φασούλιχ, ἢ ροβίλιχ, ἢ πικμπύλιον σιτάρι,
καὶ ὁπόση ἐχρειάσθη ὡς νὰ φέρη τοῦτον ὄρα,
περιτ τὸν νομίζω εἶναι νὰ ἐξακριβώσω τῶρα.
Ὅλοι πλέον τὸ γνωρίζουν καὶ κανεῖς δὲν ἀμυθιάλλει,
πῶς ἀργοῦν οἱ καρπετζήδες καὶ πρὸ πάντων οἱ μεγάλοι.

Ἐβρεον τὸν ναργιλέ του ἐπὶ τέλους καὶ εἰς δίσκον
τὸν καρὲν ἐντὸς βρικίου καὶ ὠρχιὸν κυαθίσκον
ἀπὸ ζάκχαρι γεμάτον καὶ ἐντὸς δύο ποτηρίων
καθαρόν τῆς πηγῆς ὕδωρ καὶ σχεδὸν ὡς λάβα κρῦον.
Μὴ γνωρίζων δὲ ὁ ξένος τὸν καρὲ του ποῦ νὰ χύση,
ἐπειδὴ ὁ καρπεῶλης δὲν τὸν εἶχεν ὀδηγήσει,
καὶ ἀνάρμοστον νομίζων ἀπὸ ἄλλον νὰ τὸ μύθη,
εἰς τὸ ζάκχαρι τὸν χύνει, πλὴν εὐθύς ὅλος ἐχάθη!
Ἐβρευνᾷ ἀλλὰ ματαίως· ὁ καρὲς ἦτο χαμένος
καὶ ὑπέθεσεν ὁ γέρον ὅτι ἦτο μαγευμένος.

Ὡς νὰ εὖρη τὸν καρὲ του, ἔσβυσεν ὁ ναργιλές του,
καὶ ὑπέβρεον ὁ τάλας τὰς βασάνους τοῦ Ὁρέστου
καὶ τὰ πάθη τοῦ Ταντάλου, ἕως ὅτου κατορθώση,
τὸν σεσθέντα ναργιλέ του ἐντελῶς νὰ διορθώση.

«Πικνυχθῶ με κατκτρέχει ἡ σκληρὰ μου Εὐκαρμένη»,
ἐβίθρισεν· «ἀρεμίτως συμρορὰ με περιμένει!»

Καὶ με τούτην τὴν ιδέαν ὁ πτωχὸς ἀπληπισμένος,
ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἦταν ὡς ἄγχι ἐξηπλωμένος,
ἐξεγλίστηρτε καὶ πίπτει εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Μαρρέως,
ὅστις πρὸς τὸν ἀδελφὸν του τὸν ὠδήγησε δρομίζως.

Καὶ ὁ Ὄνειρος, ἐμπιζῶν τὸν πτωχὸν *καμηληλάτην*,
περιεπῆ ἐνώπιόν του ὀπικαίαν φοικτοτάτην.

Τοῦ ἐράνη εἰς τι δάσος μελωδίαν ἀηθόνος
ὅτι ἤκουσε, πλὴν αἰωνῆς ἐκ τοῦ βάλτου τοῦ δρυμίνου,
Ζεῦπέκκι αἰμοθόροι με μυχίρας εἰς τὰς χεῖρας
ἐκνυτίον του ὀρμῶσι, μὴ σεβόμενοι τὸ γηρας.

Ἐκ τοῦ τρόμου γλωσσοπέδη τὸν κατέλαβε φρικώδης
καὶ ἐν ᾧ ἀπὸ κινήσεως ἐταράττετο σπικημάδεις
καὶ ἐπροσπλάθει νὰ φωνάζῃ πρὸς βοήθειαν ὁ τέλας,
μὲ ἐν λάκτισμα σεντρίβει καὶ κυάθους καὶ φιάλας.

Ἐκ τοῦ κρότου τῶν θραυσθέντων ἐξυπνὰ ἐπαπληγμένος,
καθ' ἣν ὄραν, ἐπὶ βάλτου ὑψηλοῦ καταταγμένος,

ὁ χορὸς τῶν Βοημίδων ἐτραγῶδει τοῦ Ἐράνη
τὴν ὠδήν, ἣ, καθὼς λέγουν, τὸν σκοπὸν τοῦ Μπικρυμικράνη
καὶ πλησίον του με δίσκον αὐλητρὶς εἰρωτιδῶσα
ἐπερίμενε δεκάραν, χριέντως μειδιῶσα.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ τοῦ ὕπνου τὸν κατεῖχεν ἔτι πλάνη,
ὁ χορὸς τῶν Βοημίδων αὐλητρίδων τοῦ ἐράνη
χορὸς ἄλλος, ἄλλου κόσμου καὶ ἐνόμισεν ὁ Χάρων
πῶς τὸν εἶχεν ὠδηγήσει εἰς τὰς νήτους τῶν Μικαίων!

Γαύτην ἔχων τὴν ιδέαν, δικτάττει καλὸν ζῦθον
καὶ μετ' οὐ πολὺ αἰ φίλκι ἐξικένωσαν τὸν πίθον.

Πλὴν ὑπόταν διελύθη ἡ ἀγλὺς τῶν ὀφθαλμῶν του,
καὶ ἠνύησε πῶς εἶχε κάθε πρᾶγμα τὸν σκοπὸν του,
καὶ ἡ αὐλητρὶς ἐκείνη πῶς δὲν ἦτο πλάσμα θεῶν,
ἀλλ' ἀπόγονος ἐκείνων τῶν ἀρχαίων Ἑρινύων,
ἀνηρέθη ὅπως φύγη ἐκ τοῦ τύπου τοῦ κλαυθμῶνος,
πλὴν εὐθὺς ὁ καφεπώλης τὸν ἀρπᾶ ἐκ τοῦ χιτῶνος
καὶ ζητεῖ διὰ τὸν ζῦθον καὶ δι' ὅλας τὰς ζημίας
καὶ δικαίωμα εἰσόδου λίρας τέσσαρας Ἀγγλίας.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν καὶ μόνον ὁ πτωχὸς ἐκράτει γρόσι,
τὸ ὅπουτον μόλις ἤρκει τὸν καφέ του νὰ πληρώσῃ,
ὄργισθεις ὁ καφεπώλης ὁ φιλόργυρος ἀρχίζει
τὸν πτωχὸν καμηληλάτην ἀνεσπλάγγωνος νὰ ραπίζει.
Καὶ ἀρ' οὐ ἐθεβαιώθη πῶς αὐτὸς δὲν εἶχε λίρας,
μέ ἐν λάκτισμα τὸν ρίπτει κατὰ γῆς ἐκτὸς τῆς θύρας.
Ἄλλα τὰῦτα εἶναι μῦθος, οὐχὶ πρᾶξις γενομένη,
πλὴν καὶ μῦθος ἐὰν ἦναι, πρέπει καὶ νὰ σημεινῇ.
«Ὁ καθεὶς νὰ συμμορφοῦται πρέπει εἰς ὅλον του τὸν βίον
πρῶτον μέ τὴν ἡλικίαν καὶ ἔπειτα πρὸς τὸ ταμεῖον.»

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εἰς ἐκείνην τὴν οἰκίαν, τί ζητεῖ τοσοῦτον πλῆθος ;
Σκυθρωπὸν ἔχουσιν ἄλλοι καὶ περίλυπον τὸ ἦθος
καὶ σπασμὸς ἀπελπισίας εἰς τὰ χεῖλη των πλανᾶται,
ἡ χαρὰ ἐνῶ εἰς ἄλλων τὴν μορφήν ἀντανακλάται !
Ἐορτὴν ἐδῶ τελοῦσιν οἱ ἐρχόμενοι καμμίαν,
ἢ νεκροῦ προσφιλεστάτου συνοδεύουσι κηδεῖαν ;

Ἡ χρὰ μετὰ τῆς λύπης ἐδῶ εἶναι μεμιγμένη,
ὡς τρελλοὶ φωνάζουν ὅλοι καὶ πολλοὶ ἀπηνδισμένοι
ὁμιλοῦν διὰ σημείων,
παρὰδόξων καὶ γελοίων !

Ἄδιστάκτως ἡ οἰκία αὕτη εἶναι πνυδοχεῖτον
τῶν τρελλῶν· εἶναι τοῦ τόπου ἐκτενὲς φρενοκομεῖτον !

Πλὴν ἰδοῦ, ἤκούσθη κρότος ἐκεῖ κάτω πιστολίου,
εἰς τλαλίπυρος φρενήρης τέρμα ἔφηκε τοῦ βίου,
καὶ παρέκει ἄλλου πτόμα εἰς ἀγγόνην αἰωρεῖται
καὶ οἱ ἄλλοι θεωροῦσι, πλὴν κανεῖς δὲν συγκινεῖται !

Μήπως ἤμυι πλάνης θῦμα, παρὰδόξου ὀπτασίας
καὶ νομίζω ὅτι βλέπω ἀληθῶς σκηναὲς ἀγρίας ;

Πλὴν ἰδοῦ ἐπὶ τῶν τοίχων
ἐκ γραμμάτων βλέπω στίχων.

Ὁμοί ! ἤκουσα νὰ λέγουν περὶ τούτου ὅλοι ὅσα
δὲν ἐλάλησε δι' ἄλλο ἀνθρωπίνη ποτὲ γλώσσα !

Εἶναι βάραθρον φρικῶδες ὁ ἐνώπιόν μας οἶκος,
ὅπου πίπτει καθ' ἐκάστην τόσον πλῆθος, εἶναι λίκος

λυσσαλῆος, κατατρώγων καὶ τὰ κόκκαλα ἀκόμα
τῶν ἀθλιῶν ὅσοι πέσουν εἰς τὸ ἄπληστον του στόμα !

Τὰς καταστροφὰς τοῦ λύκου μαρτυροῦν τοῦ αἰμοβόρου
τοῦ Κιδάρεως τὰ ρεῖθρα καὶ τὸ κύμα τοῦ Βοσπόρου,

χρησιμεύοντα ὡς μνήμα,
παγετώδες εἰς πᾶν θῦμα !

Πόσους ἄνδρας βαθυπλούτους καὶ μεγάλους τροπαζίτας
ὁ ἐνώπιόν μου οἶκος δὲν κατέστησεν ἀλήτας ;

Πόσα τέκνα καὶ γυναῖκες, εὐτυχοῦντα πρὶν, πεινωθῆσι
καὶ κατῆνθησαν τὸν ἄρτον καθενὸς νὰ ἐπακτιῶσι ;

Καὶ ἐν τούτοις καθ' ἑκάστην νέα θύμικτα προστρέχουν
καὶ πολλὰ ἐκ τούτων ὅταν ἀπωλέσουν ὅ,τι ἔχουν,
μανιώδη εἰς τὸν οἶκον ὅ,τι εὐρωσιν ἀρπῶσι,
πλὴν καὶ ταῦτα μετ' ὀλίγον ἀπωλέσαντες ὀρμῶσι
καὶ εὐρίσκουν εἰς τὸ κῦμα
τοῦ Βοσπόρου ψυχρὸν μνήμα!

ΥΓΙΕΙΝΑ ΜΕΤΡΑ

Ἡ καλὴ μας Δημηρχία
πίσσον εἶναι ξυπνητή!
ξεύρει ὅτι ἡ ὑγεία
προφυλάξεις ἀπαιτεῖ.

Δι' αὐτὸ τοὺς γιουβρεκάδες
ἐμποδίζει νὰ πωλοῦν
καὶ ἐξετάζει τοὺς ταβιάδες,
ὃν μυρίζουν ἢ βρωμοῦν.

Ἡ ὄσμη τῶν γιουβρεκίων
εἶναι, λέγει, βλαβερά
καὶ κακὴ τῶν μαγειρείων
ἢ φρικτὴ ἀποφορά!

!

Διὰ τοῦτο χρῆος ἔχει
νὰ γυρεύη πληρωμὴν,
εἰδεμὴ δὲν ἀπαντέχει,
τὰ δημεῖει στὴν στιγμὴν.

Κι' ἂν κανεῖς ποτέ τολμήσῃ
εἰς αὐτήν ν' ἀντισταθῇ,
δὲν προφθάνει νὰ μετρήσῃ,
πόσον ξύλον θὰ γευθῇ.

Εἰν' ἀχάριστα θηρία,
εἶναι ἐγιδναὶ κκακί,
ὅσοι λέγουν, Δημαρχία,
κακοὺς λόγους διὰ σέ.

Ἄρα βρέξῃ, πλημμυρίζουν
αἱ ὁδοὶ ἀπὸ νερά
καὶ τὸν κόσμον ἐμποδίζουν
ἔνευ λέμβων νὰ περνᾷ.

Τότε δὲ κι' ἡ Δημαρχία
δικτάττει νὰ ριφθοῦν
μακροὶ στύλοι, τὶ θυσιά!
καὶ αἱ τρύπαι ν' ἀνοιχθοῦν!

Ἀληθῶς, πῶς ὑπομένει,
τὸ καλὸν πῶς τὸ ποθεῖ,
σχοινοβάτας ἢ καυμένη
νὰ μᾶς κίμη προσπαθεῖ!

Τί ζητοῦν λοιπὸν ἀκίμα
καὶ φωνάζουν μερικοί,
τὸ πολὺλογὸν τῶν στόμα
τόσος κόπος δὲν ἀρκεῖ;

Πλὴν πολλοί, σοῦ λέγουν ἄλλοι,
ξεγλυστροῦν καμμιὰ φορὰ
καὶ γελοῦν μικροί, μεγάλοι,
νὰ τοὺς βλέπουν στὰ νερά.

Πλὴν αὐτὸ δὲν εἶν' αἰτίαι.
 Ἴτι σημαίνουν ὄλ' αὐτά ;
 ἡ καλὴ μας Δημηρχία
 ἀγαπᾷ τὰ χωρατὰ.

Ὅταν βρέξῃ κι' ἐκχειλίσουν
 σὰν ποτάμι τὰ νερά,
 κι' τὴν πόλιν κατακλύσουν,
 ὦ ! τὶ ἄρατος, χαρά !

Ἢ ἤχῳ τῶν πυροβόλων
 ἐκ τῶν κήπων ἀντηχεῖ,
 σύνθημα περὶ τῶν ὄλων
 πῶς παλαίουν οἱ πτωχοί !

Καὶ οἱ κώδωνες σημαίνουν
 τῶν ἐγγύς ἐκκλησιῶν
 καὶ τὰ ὠτὰ μας κωραίνουν
 οἱ λυγμοὶ τῶν ἐνδεῶν.

Ὁ πατήρ τὰ φίλτατά του
 εἰς τοὺς ὤμους του κρατεῖ
 κι' ἐκ πνιγμοῦ βεβαιοτάτου
 νὰ τὰ σώσῃ προσπαθεῖ.

Πλὴν αὐτὰ ἡ Δημηρχία,
 ἄμα ὄδη χαμογελά,
 ἐπειδὴ τῇ ἀληθείᾳ
 εἰναι λάθη τρομερά.

Κεραμίδια, κεραμίδια,¹
 ὁ καθεὶς πῶς δὲν περνᾷ,
 ἀλλὰ πίπτουν καθῶς γίδια
 εἰς τ' ἀκάθαρτα νερά ;

Δὲν εὐρέθη πλὴν ἀκόμα,
 τί σκληρὸν πρᾶγμα αὐτό!
 δὲν εὐρέθη κανὲν στόμα
 νὰ τῆς πῆ, εὐχαριστῶ!

ΤΑ ΚΑΤΟΠΙΝ ΒΡΟΧΗΣ

Θεωροῦσα καὶ δικαίως τὴν ὑγίαν τῶν κατοίκων
 ἡ καλὴ μας δημορχία ὡς τὸ πρῶτόν της καθήκον,
 νέου εἶδους περιπάτους σκοπὸν ἔχει νὰ συστήσῃ
 καὶ μὲ πίδακας τὴν Σμύρνην καὶ μὲ λίμνας θὰ κοσμήσῃ.

Ἐπειδὴ δὲ ἀπεδείχθη ὁ ἀήρ τῆς Προκουμαίας
 δηλητηριώδης ὄλωσ εἰς τοὺς νέους καὶ τὰς νέας,
 ἐντελῶς τὸ κακὸν τοῦτο θέλουσα νὰ θεραπεύσῃ,
 τὸν περίπικτον ἐκείνον τοῦ λοιποῦ θ' ἀπαγορεύσῃ.

Εἰς τὴν κλλονὴν σου πλέον μὴ κυχᾶσαι, Βενετία,
 φθάνει μόνον νὰ ὑπάρχῃ ἡ καλὴ μας δημορχία
 καὶ θὰ ἴδῃς μετ' ὀλίγον, ὅταν ὄλοι ἐχγελίσουν
 αἱ ὑπένεμοι τῆς Σμύρνης καὶ οἱ δρόμοι πλημμυρίσουν,
 τὰς διώρυγας, τοὺς δρόμους καὶ αὐτὰς σου τὰς γονδόλας
 ὡς ἐκ θαύματος εἰς Σμύρνην μεταφερμένους ὄλας!
 θὰ ἴδῃς, εἰς τὴν ἀρίστην τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου,
 μεγαλόπολιν ἁμοίαν τοῦ κοπερώνος τοῦ Αὐγείου.

Τὴν ὁδὸν ἰδὲ τῶν Ρόδων! τί ὠραία παραλία!
 ἀτμοπλοϊκῆ, ὡς λέγουσιν, θ' ἀναλάβῃ ἑταιρίαν

Ἐπιβάτας καὶ φορτία δι' αὐτῆς νὰ μεταφέρῃ !
 Τόσῃν δὲ τὸ μέρος τοῦτο εὐωδίαν ἀποφέρει,
 ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ φύλαξ ὁ φυλάκτων τὸ ἐσπέρας
 εἰς ὁδοὺς ὑποχρεοῦται νὰ σταθμεύῃ ἀπωτέρας !
 Οἱ ἀγνώμονες πολῖται, τί ζητοῦν λοιπὸν ἀκόμη,
 εἰς ὥραίας ἀφ' οὗ λίμνας μετεβλήθησαν οἱ δρόμοι ;

Μήπως τάχα εἰς τὸν κόσμον ὁ Λεσέψ καὶ ὄχι ἄλλοι
 δικαιοῦνται εἰς θαλάσσης τὰς ξηρὰς νὰ μεταβάλλῃ ;
 Ἄφ' οὗ δὲ τσακῦτα ζῶα διαρκῶς ζοῦν εἰς τὰ ἔλη,
 διατὶ ἡ κοινωνία νὰ τὰ βλέπῃ κἂν δὲν θέλει,
 ἀλλὰ λέγει ἐναντίον τῶν δημάρχων μας μυρία ;
 Ἄδιόρορον πλὴν εἶναι ἡ καλὴ μας Δημαρχία,
 ἂν ποτὲ τῶν πράξεών της προσκληθῇ λόγον νὰ δώσῃ,
 « τοὺς ἐδίδαξ », θὰ εἴπῃ, « ὡς ἀμύβειν νὰ ζῶσι. »

Ἄφ' οὗ τόσα δαπανῶσιν ἄλλοι κτιζόντες οἰκίας
 ἐπ' αὐτῆς τῆς Προκουμαίας ἢ εἰς ἄλλας συνοικίας,
 ἵνα ἔχουσι τὴν θέαν τὴν ὥραϊν τῶν ὑδάτων,
 πῶς δὲν πύουσιν ἀκόμη τὰ φρικτὰ παράπονά των
 τῆς ὁδοῦ τῆς λιμναζούσης οἱ κουτοὶ ἰδικτηῖται ;
 Τὶ σημαίνει, ἂν τὴν νύκτα νὰ διέλθῃ τις φοβῆται ;
 Εἰς τοὺς βόθρους διαβαίνων ἐὰν πέσῃ, τις ἐκτάδην,
 ἔσ εἴπῃ Ὁρμαῦς πῶς εἶναι καταβαίνων εἰς τὸν Ἄδην.

Ο ΠΤΩΧΕΥΣΑΣ

Δὲν ἤξεύρω κι' ἐγὼ τι θὰ γίνω !
 χιλιάδες λιρῶν χρεωστῶ
 καὶ δὲν ἔχω νὰ δώσω λεπτό
 καὶ χωρὶς ἓνα ἄσπρο θὰ μείνω !

Τὶ θὰ γείνω ! ... ὁ νοῦς μου σκληραίνει !
 ἡσυχίαν δὲν ἔχω ποτέ,
 καὶ αὐτοὶ οἱ κληροὶ πιστωταὶ ...
 ἔνας, ἕνας πιράδες γυροβαίνει.

Κατηγόρης ἐξέλθων τὴν πρωϊάν,
 ἀπαντῶ καθ' ὁδὸν ἱατρὸν
 καὶ μὲ χρώμα, ὡς φλώμος, ἄχρῶν,
 « τοῦ ζητῶ τοῦ κακοῦ θεραπείαν.

Καὶ αὐτὸς τὰς ὀφθαλμοὺς του συστέλλει,
 τὸν σφυγμὸν μου ὀλίγον κρατεῖ
 καὶ μοῦ λέγει ἡ νόσος αὐτὴ,
 οὔτε ντούζ, οὔτε φάρμακα θέλει.

Καὶ τὴν χεῖρα εὐθύς μοι ἀπλύνει,
 ρίπτει βλέμμα λοξὸν καὶ γελαῖ
 καὶ μοῦ λέγει, « θὰ γίνῃς καλὰ,
 ἂν ἤξεύρης νὰ ρίξεις κανόνι.

« Οἱ σκληροὶ πιστωταὶ ὅταν ἔλθουν,
 θὰ τοῦ δώσης ἀμέσως φωτιά
 κι' ἔσο βέβαιος ὅτι αὐτὰ
 ὅπου λέγεις εὐθύς θὰ περᾶθουν.

«Καὶ ἂν κλαύσουν, θὰ κλαύσουν οἱ ἄλλοι,
 σὺ θὰ ζήσης ζωὴν εὐτυχῆ
 καὶ θὰ σ' ἔχουν Θεὸν οἱ πτωχοί,
 φίλον δὲ ποθητὸν οἱ μεγάλοι !

«Τὴν ὑπόληψιν ! μὴ τὴν φοβῆσαι,
 θ' ἀποκτήσης καὶ ἄλλην πολλήν
 καὶ ἀκόμη εἰς πᾶσαν καλὴν
 ἐσπερίδα ὁ πρῶτος θὰ ἦσαι.»

'Αφ' οὗ ἄλλη ἐλπίς δὲν μοῦ μένει
 καὶ ὁ κόσμος τὸν πλοῦτον τιμᾷ,
 τίς νὰ ἦναι πτωχὸς προτιμᾷ ;
 θὰ τοῦ δώσω φωτιᾶ. . . . τί νὰ γένη ;

Ο ΜΕΘΥΣΟΣ

Οἱ φίλοι μου ἀργὰ
 μ' ἐμὲ τὸ στρώσανε γερά,
 σὲ καρνεὲ τοῦ Γουρουνᾶ,
 μὲ τὰ θαλασσινά !

Μὰ 'ξίρνης πικροθύς,
 ἔνχς μεθᾶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς
 κι' ἀρχίζει νὰ χαμογελά
 καὶ νὰ πικραμιλά.

Οἴμοι ! τί ἔχω νὰ γενῶ. . .
 φοβοῦμαι μήπως ἀπὸ 'δῶ
 μὲ πάρουν σηκωτό !

Καὶ ἄλλος παρεκεῖ
 ζητεῖ μεζέ γιὰ τὸ ρακί·
 μὲ τὴν καράφα τὸ τραβᾶ
 καὶ τὰ ποτήρια σπᾶ.

Ἄν τοῦ εἰπήῃς γιὰτί,
 καθὼς ὁ σκύλος τὸ γατί
 σὲ βλέπει καὶ σὲ βλαστημᾶ
 καὶ σὲ βαρυγομᾶ.

Οἴμοι! τί ἤθελα μ' αὐτοί...
 φοβοῦμαι μήπως ἀπ' τ' αὐτί
 μὲ στείλουν φυλακή.

Γιὰ 'δὲς αὐτοὺς ἐκεῖ,
 ποῦ στέκονται σάν ἄσταχοί,
 μὲ τὰ μαχαίρια τὰ γυμνά
 καὶ μὲ βαρεῖά σκαμνιά.

Ἀπάνω στὸ κρασί,
 τοὺς ἤλθ' ἰδέα ἡ χρουσῆ,
 ἀνάμεσά τους νὰ σφαχθοῦν
 καὶ νὰ ξεντερισθοῦν.

Φρίκη! τί γύρευα ἐδῶ,
 πῶς νὰ γλυτώσω θὰ ἰδῶ
 ἀπὸ τὸ μακελειό!

Η ΜΟΔΙΣΤΑ

Ἔχω ὄρκο κηρωμένο· νὰ τὰ λέμε θέλεις πάλι ;
 σὲ πτωχὴ ἢ σὲ μεγάλη
 βερεσὲ νὰ μὴν πωλῶ.

Ἐγὼ τόσα νὰ λαμβάνω καὶ καμμιὰ δὲν μὲ πληρώνει
 κι' ἂν τὸ ἔγω καμμιᾶς θ' μῶνει
 ἢ μοῦ κάμει τὸν λωλό.

Λοιπὸν τώρα ἀπὸ μένα ἂν τέλγς νὰ βουσίγς
 πρέπει πρῶτα νὰ μετρήγς
 στὸ τραπέζι τὸν παρᾶ.

Τὸν παρᾶ νὰ ἴδῳ νὰ ζέξῃ, γιὰ νὰ πιάσω τὸ βάλιδι,
 αὐτὸ εἶναι... καὶ πῆ ζεῖδι,
 ἂν ἐθίμωσες, κυρά.

Δὲν μπορῶ νὰ στέλνω λίραις καὶ νὰ ἔχω νὰ λαβαίνω.
 Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω,
 στῶν παιδιῶν μου τὴν ἰαγᾶ,

ἂν δὲν ἔχετε παρᾶδες, τί ζητεῖτε ρόμπες φίναις,
 ἀπὸ στύρα ἢ πεπλίνες,
 μὲ χρυσοῦδες καὶ ὄργα.

Ἐσεῖς θέλετε μὲ λουσα νὰ παραίνετε σὲ μπύλι
 καὶ στὸ Καί, κι' ἂς ἔχη ἡ ἄλλη
 νὰ λαβαίνῃ τὸν παρᾶ!

Κι' ὅταν στέλνω γιὰ παρᾶδες τὸ μικρό... «δὲν ἔχω τώρα
 νὰ περάσῃς ἄλλη ὥρα»
 νὰ τοῦ λέγετε ξερά.

Ὅταν θέλετε τὰ λουσα, νὰ μετρήτε καὶ παρᾶδες,
 τί μοῦ ἔρεξ νταβάδες
 καὶ μαγκάλια καὶ γουδιᾶ;

Καλκίτζῆς ἐγὼ δὲν εἶμαι. Πόσα κάμουν αὐτὰ οὐλα,
 μὲ ἐκεῖνα ποῦ ἡ δούλα
 ἔχει μῆτα στὴν παρᾶ;

Μόλις κόμουν δύο λίρας, κ'ι τὸ ρεῦχο κόμει δέκα
 μὲ προσμένει κ'ι ἡ γυναῖκα
 ν' ἀγοράσῃ ἀλπακά.

Τὸ λοιπὸν ἀποφασίζεις, ἀφ' οὗ δὲν κρατῆς παράδες ;
 μοῦ ἀφήνεις τοὺς τρεῖς
 πρὸς ἐπὶ γρόσια τὴν ἑκά ;

Η ΕΠΑΙΤΙΣ

Μ' ἔνα ξένο παιδάκι στὸ γέει,
 μακρῶμένο, ἰσχνὸ καὶ τυλιχό,
 τοὺς Συμυρηνοὺς τοὺς κουτούς νὰ γελῶ,
 θὰ γυρίζω εἰς ὅλα τὰ μέρη.

Καὶ ἀκούω νὰ λέγουνε τόσαι,
 τί κακὸ εἰς αὐτὴ τὴ φτωχὴ
 νᾶναι χήρα, γρηά, μοναχὴ,
 νὰ μὴν ἔχη ψωμί νὰ τοῦ δώσῃ.

Κι ἐγὼ ἔχω στὸν τόπο μου τόσα
 περιβόλια κ'ι ἀμπέλια καλὰ
 κ'ι ἐγὼ ἔχω χωράκια πελλὰ
 κ'ι ἀπ' αὐτοὺς περισσότερα γρόσια !

Εἰς τὴν Σύμυρην δὲν ἔχω κανένα !
 προτιμῶ πλὴν νὰ μένω ἐδῶ,
 ἔπου ἔχει κουτούς καὶ μαδῶ
 κ'ι ἔγω τόσα λεπτὰ μαζευμένα.

Ποιός τὸ ρῶς του τρελλός δὲν γυρεῖ
μόνο θέλει νὰ μένη τυφλός ;
ποιός φαγιά καὶ παράδες τρελλός
ὅταν βρίσκη στοὺς δρόμους δουλεύει ;

Μέρα νύκτα στοὺς δρόμους γυρίζω·
δὲν γνωρίζω ἐγὼ Κυριακή·
κι' ὡς τὸ βράδυ αὐτὸ τὸ σακκί
μὲ ψωμιὰ καὶ παράδες γεμίζω.

Μοναξιά ὅταν εὔρω τρυπῶνα
μέσ' τὰ σπίτια, χωρὶς νὰ 'μιλῶ,
καὶ ἂν εὔρω κανένα καλό,
παρευθὺς στὸ σακκί μου τὸ χώνω.

"Ἄν ποτὲ νὰ γυρίσω δὲν θέλω,
μὲ τὸ 'νοῖκι πληρόνω παιδιὰ,
καὶ ἂν τύχη κανεὶς καὶ παρῶν,
ἀπὸ 'πίσω νὰ τρέχουν τὰ στέλλω.

"Ἄν μπορῆ κάτι τι ἄς μὴ δώση !
τὸν τραβοῦν ἀπ' ὀπίσω σφικτά,
κι' ὅταν δώση ὀλίγα λεπτὰ,
τότε μόνον μπερεῖ νὰ γλυτώση.

Μιὰ βοήθεια δῶσε στὴ χήρα,
τσελεπή μου, ποῦ εἶμαι πτωχή,
τοῦ γονιοῦ σου ν' ἀγάσῃ ἡ ψυχὴ
καὶ νὰ δῆς, τσελεμπή, καλὴ μοῖρα !

"Ἐνα γρόσι... καλῶς το σὲ 'μένω !
καλὴ ἦτον αὐτὴ ἡ δικταά,
θὰ τὸ βάλω κι' αὐτὸ συντροφιὰ,
μὲ τὰ ἄλλα ποῦ ἔχω κρυμμένω.

Μ' ἓνα ξένο παιδάκι στὸ χέρι,
μαραμμένο, ἰσχνὸ καὶ τυφλό,
τοὺς Συμερνοὺς τοὺς κουτούς νὰ γελῶ
θὰ γυρίζω εἰς ὅλα τὰ μέρη.

Καὶ ἄς ἔχω στὸν τόπο μου τόσα
περιβόλια καὶ ἀμπέλια καλὰ
καὶ ἄς ἔχω χωράκια πολλὰ,
καὶ ἄπ' αὐτοὺς περισσότερα γρόσα.

Τῇ φτωχῇ, τῇ γρηχὰ λυπηθῆτε,
ποῦ δὲν ἔχει νὰ φάῃ ἢ ψωμί
καὶ τὴν δέρνουν τῆς πείνας σπασμοί,
μὴ βοήθεια, κοκκῶνες, νὰ ζῆτε!

ΑΙ ΧΩΡΙΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

Καθὼς πουλάκια ποῦ πεταρίζουν
ἀπὸ τὸ ἓνα στ' ἄλλο κλαδάκι
καὶ καθὼς πέρδικες ποῦ στ' αὐλάκι
τρέχουν νὰ πιῶνε κρῦο νερό,
ἔτσι περνοῦμε καὶ μετῆς στοὺς δρόμους,
ἄλλος μᾶς βλέπει καὶ ἀναστενάζει,
ἄλλος «βασίλισσα» μᾶς φωνάζει
καὶ ἄλλος μᾶς λέγει: «νὰ σᾶς χάριῶ.»

Ἄχ! τὰ τσατίσματα πρὶνὰ δὲν τὰ θέλει,
πορὰ σὰν τ' ἀκούει δὲν καμκρόνει;
ναὶ μὲν, σοῦ κάνει ὅτι θυμόνει,
μὰ νὰ τ' ἀκούῃ πάντῃ ποθεῖ.

Νάτουμε πάλι ἡ καλῶς οὐρίτε...
 τί τραχνίζῃ! καὶ νά θελήσῃ
 κανέναν νέρυ νά μᾶς ἠμιλήσῃ,
 ἄμα τὴν ἰδῇ, θά τραβιχθῇ!

Στὸ λέμε, μάννα, εἴκοσι χρόνια,
 ὅταν στούς ἄρῶμους περιπκτοῦμεν,
 νάρχεται ἠπίσω ἐπιθρομοῦμεν,
 ὄχι νά τρέχῃς πάντῃ ἐμπρός.

Μ' αὐτὰ τὰ ροῦχα καὶ φορτωμένη
 καὶ νά μὴ θέλῃ νά κατὰλθῇ
 πῶς Κκαρχαυτίνες θά μᾶς ἐκλάθῃ,
 ἄμα τὴν ἰδῇ κανεῖς γαμβρός.

Τὸ πκηγυρὶ μᾶς πλησιάζει,
 ποιὸς ξεῖρει πόσοι γὰ μᾶς θά σπεύσουν
 νά μᾶς ἠμιλήσουν, νά μᾶς χορεύσουν
 καὶ τὴν καρδιὰ τῶν νά μᾶς εἰποῦν!

Στολίδιχ εἰμεθα τοῦ χωριοῦ μᾶς,
 καὶ αὐτοὶ οἱ γέροι ἀνεστενάζουν,
 ὅταν μᾶς βλέπουν, καὶ μᾶς θαυμάζουν
 καὶ ὄλοι οἱ νέρι μᾶς ἀγαποῦν.

Η ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΣ

— Εἰς τὰ πέρατῃ τοῦ κόσμου διεσάλπισεν ἡ φήμη,
 ὅτι κάλλιστῃ τὸ μέλλον προγνηρίζεις καθενός,
 καὶ μεστὴ περιεργίχ καθεμὶχ ἐπιθόμει
 νά σε ἰδῇ, ὅπως μάλθη ἂν ἀρέστη κανενός.

Ἄν τὸ μέλλον μὲς προείπης καὶ ἡ μοῖρά μὲς ὅπουίχ
 σοὶ προτρέφομεν προθύμως καὶ αὐτὴν μὲς τὴν ψυχὴν·
 θυμὸν πλόουσι τῆς καρδίας σφοδροτάτου καθεμίχ,
 ἔκ τῆς τέχνης σοὶ προσιμένει ἐλαρραὶ ἀναψυχὴν.

— Ὁ πλάστῃς μᾶς ἔδωσε
 πληθὺν μυστηρίων,
 δι' ὧν νᾶ προλέγωμεν
 ἐκάστου τὸν βίον
 καὶ ὅτα συμβαίνουσι
 καθ' ὅλην τὴν γῆν.

Ἐνταῦθα θὰ μάθητε
 πᾶν ὅ,τι ζητεῖτε,
 ἂν πρᾶγμα ἐχάσατε
 πολύτιμον, εἴτε
 τὴν πλάνον τοῦ ἔρωτος
 ποθεῖτε πληγὴν.

Σε, κόρη, θερμότατα
 λατρεῖν εἰς νέος,
 τοῦ κόσμου, βεθύπλουτος,
 ξυνηθὸς καὶ ὠραῖος,
 Ἴδου τὸν πατέρα σου
 νᾶ εὖρη ποθεῖ.

Ἴδου ἡ ἀπόδειξις·
 ὁ ἄσσοϛ λατρεῖαν
 σημερινεὶ καὶ ἄμετρον
 τὸ ἔξ προθυμίαν
 καὶ ἄπειρα χρήματα
 τὸ δέκα σπαθί.

Τὸ γλυκὸ σου στοματάκι λαχταρῶ νᾶ τὸ φιλήσω.
 Πόσα θέλεις νᾶ σοῦ δώσω ; ἀρκοῦν τρία ἀργυρᾶ ;
 ὅταν σύζυγον τὸν νέον, ποῦ μοῦ λέγεις, ἀποκτήσω,
 θὰ ἰδῆς εὐγνωμοσύνη τί σημερινεὶ μὲς φορά.

—Σὲ πάλιν ὀρέγεται
 εἰς πλοῦσιος γέρων,
 τὰ πάντα πρὸς χάριν σου
 προθύμως προσφέρων.
 Ἴδου σὲ ἐζήτησε,
 πρὸ δύο ὠρῶν·
 ὁ **ῥήγας** τὸν γέροντα
 ἐκεῖνον ἐμφαίνει,
 τὸ **δύο** διάστημα
 ὀλίγον σημαίνει,
 τὸ **τρία** δὲ αἴσθημα
 δηλοῖ τρυφερόν.

— Ὅταν χρήματα ὑπάρχουν εἰς τὸ μέσον παραβλέπω,
 ἐγὼ θέλω πολλὰ λοῦσα καὶ κοσμήματα καλὰ
 καὶ ἂν ἦναι αὐτὸς γέρων ἤμπορῶ ἄλλοῦ νὰ βλέπω,
 ἄφ' οὗ ἔχω, καθὼς λέγουν, προτερήματα πολλὰ.

— Ἄχ! θῦμα οἰκτρότατον
 τῆς τύχης θὰ γίνης,
 ὡς βλέπω, ἀνύπανδρος
 σύ, κόρη, θὰ μείνης. . . .
 τὸν ἄπιστον φίλον σου
 λατρεύει ξανθή.
 Εἰς μάτην οἱ κόποι μου!
 τὰ ἴδια πάλιν,
 καὶ ἐκεῖνος ὀρέγεται,
 ὡς βλέπω τὴν ἄλλην!
 Ἴδὲ ποῦ εὐρίσκεται
 ὁ **ῥήγας** σπαθί.

ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΟΥ

Εἰς τὴν οἰκίαν ἀσθενὴς ἡ μήτηρ μας κοιμᾶται
καὶ τοῦ θανάτου ἐπ' αὐτῆς τὸ φάντασμα πλανᾶται,
ἡμεῖς δὲ τὰ ταλαίπωρα, ἀσπλάγχχνως ἐρριμμένα
εἰς τῆς ζωῆς τὸ πέλαγος, γυμνὰ καὶ πεινασμένα,
ὡς μόνον καταρύγιον, ὡς μόνην σωτηρίαν,
τὴν ἰδικὴν σου ἔχομεν θερμὴν φιλοστοργίαν.
Ἄλλ' ἄρες, ἄρες, πτέρ μου, αὐτὰς τὰς κκαταχρήσεις
καὶ σπεῦσον ὅπου σὲ καλεῖ τὸ χρέος καὶ ἡ φύσις.
Ἦδη ἀπλάγχχνως ἡ σκληρὰ μᾶς πλήττει Εἰμαρμένη·
ὦχρὰ, ἔτοιμοθάνατος, ἡ μήτηρ σὲ προσμένει.

Πρὸ τόσης ὥρας τῆς νυκτὸς ἀπλοῦται ὁ μανδύας
καὶ σὺ μακρὰν τῶν τέκνων σου, μακρὰν τῆς κατοικίας,
παρηγορίας βάλσαμον ἀντὶ γλυκὺ νὰ χύνης,
εἰς τόπους περιρέεσαι κραιπλάης καὶ αἰσχύνης!
Ἡμεῖς δὲ τὰ ταλαίπωρα ὡς ἄνθη μαχαμμένα,
παρὰ τὴν κλίνην τῆς μητρὸς, γυμνὰ καὶ πεινασμένα,
προσμένομεν, προσμένομεν καὶ πάντοτε εἰς μάτην,
τὸν φίλτατον πατέρα μας καὶ μόνον μας προστάτην.
Ἐνῶ ἡ Μοῖρα μᾶς στερεῖ τὰς μητρικὰς ἀγκάλας,
εἰς μέθην παραδίδεται ἐκεῖνος καὶ κραιπλάης!

Εἰς μάτην πλὴν τὰ δάκρυα, εἰς μάτην αἱ δεήσεις!
ἀδιαρρήκτους, σιδηρᾶς ὡς φαίνεται, ἀλύσεις
ἢ ἀσωτεῖα καὶ ἢ κακὴ συνήθεια χαλκεύουν
καὶ μὲ αὐτὰ τοὺς ὀπαδοὺς καὶ φίλους των δεσμεύουν!

Εἰς τὰς ἀγκάλας ἄρωμεν τὰς μητρικάς, φιλότατη,
 ἴσως ἢ θεία Πρόνοια μ' αὐτὴν ἐπιφυλάττει
 νὰ καταβῶμεν εἰς τῆς γῆς τὴν κρυερὰν ἀγκάλην,
 ὅπου τὴν πρώτην μὲς χερὰν θὰ εὐρώμεν καὶ πάλιν.
 Πλοῦξιον σωσίδιον καὶ βάλσχυον τῶν πόνων
 τῶν τέκνων τῶν χροτοπικιτῶν ὁ Τάρος εἶναι μόνον.

ΓΙΑ ΝΑΣΙΠ

Κι' αὐτὸ τὸ παράπονον ἀκόμη, πῶς ἔγω
 καὶ μ' ἄρθονα δάκρυα τὴν γῆν καταβρέχω
 καὶ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τινος.
 Καθεὶς ξεκαρδίζεται, ἀκούων τὸ λάθος,
 τὸ μέγα πῶς ἔπραξε, καὶ λέγει μὲ πάθος
 πῶς εἶμαι ἀνόητος, πῶς εἶμαι τρελλός.

Καὶ ἔγουν καὶ δίκαιον· τί ἦτο νὰ τρέξω
 μὲ κλέπτας ὁ ἄθλιος τοιούτους νὰ πικίζω,
 νὰ μείνω μὲ θύλακα χρημάτων κενόν ;
 Ἄλλ' ὅχι· τοῦ ναύλουμου ἐμέτρων τὰς λίρας
 ὑπόταν τρεῖς δόλιαι, πλησίον γερούρας,
 μὲ χρήματα ἔπαιζον πιγιγίδι τερπνόν.

Νὰ μάθω, περιέργος, τίς τούτων κερδίζει
 ἐκεῖ ἐπλησίιστα καὶ εἰς μ' ἀτενίζει
 τραυλίζων «ἐξάδελφε, δὲν πικίζεις καὶ σύ;
 « Ἴδου οἱ γνωρίζοντες, μοῦ λέγει, τὸν τρόπον
 « Ἴδου πῶς κερδίζουνσι πολλὰ χωρὶς κόπον,
 « Ἴδου πῶς κερδίζεται ἐδῶ ἡ χρυσῶ.

Τῷ ὄντι ἐκέρδισεν εὐθύς μίαν λίραν
καὶ ὅταν ἀντέπαζα, πῶς δὲν ἔχω πᾶσαν,
σὺ εἶν' ἀδιάρμορον, μοῦ λέγει εὐθύς.
Ποῦ ἔχει τὸν Ρῆγα του, σοῦ λέγω νὰ θάλης
καὶ εἶναι ἀδύνατον εἰς τοῦτο νὰ σπάλης
καὶ... θέτω τὰς λίρας μου ἐγὼ, πλανηθεῖς.

Ἀλλοίμονον! ἔπειτα μοῦ εἶπεν εἰς φίλος,
τοῦ παλαιοῦ σύντροφός πῶς ἦτον ὁ σκύλος
καὶ ἔγινε ἔρμειον αἰσχρῶν πλεκτανῶν.
Καὶ τώρα τὸν κῆλόν μου νὰ σὺ γω, δὲν ἔχω
ἢ πᾶν μ' ἐθέρισε, ριγῶ... δὲν ἀντέχω,
ὦ! δώσατε ἔλαος εἰς ξένον γυμνόν.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Δὲν μοῦ λέγεις, Μαρτιῶ μου,
ἕως πότε τὸ δικό μου
τὸ κκὸ θὰ διαρκῆ;
Τόσους χρόνους ἀδικοῦμαι
ὁ πτωχὸς καὶ τερηνοῦμαι
καὶ ἀκόμη δὲν ἀρκεῖ;
Ἄχ! θὰ γίνης, Μαρτιῶ,
ἢ αἰτίη νὰ πνιγῶ!

Μόνη τὰχ σὺ ὠραία
τρυφερὰ εἶσαι καὶ νέα
καὶ ἐμὲ περιηρονεῖς;
Δὲν με βλέπεις καὶ λιγόνι,
μὲ αὐτὸ τὸ καπελάκι
πόσον ὀραίνου' εὐγενής!

Μὴν ἀρνεῖσαι, Μαριγώ,
 πῶς εἶμ' εὐμορφος καὶ ἐγώ.

Τέτοια μύτη, τέτοιο στόμα
 σὰν καὶ αὐτὰ καὶ τέτοιο χρῶμα
 ἤμποροῦν σ' ἄλλον νὰ βροῦν;
 Καὶ ἐν ᾧ καὶ αὐτὰς ἀκόμα
 μ' ἀνοικτὸ μὲ βλέπουν στόμα
 ἢ γρηαῖς καὶ ἀποροῦν,
 σὺ θὰ γίνῃς, Μαριγώ,
 ἡ αἰτία νὰ πνιγῶ ;

Τὸ γλυκὸ μου κολοκίθι
 καὶ ὁ Τόμας ἐροθήθη
 καὶ ὅσοι παίζουνε στὸ Καί !
 ἐπειδὴ ὅποιος γνωρίζει
 λέγει τοῦτο πῶς ἀξίζει
 ὅσον δέκα μουσικαί.
 Καὶ θὰ γίνῃς, Μαριγώ,
 ἡ αἰτία νὰ πνιγῶ ;

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ

Ἔχω πεῖραν, ἔχω μέσα καὶ μεγάλην ἡλικίαν,
 ἔχω νοῦν καὶ εὐρυάαν, πλὴν εἰς μάτην προσπαθῶ !
 βασανίζομαι νὰ κάμω τόσους μῆνας ἀπαρτίαν,
 ἀλλὰ τίποτε δὲν βλέπω καὶ φοβοῦμαι μὴ πικρῶ !

Τὸ πηδάλιον τοῦ ἔθνους ποῦτος ἄλλος νὰ κρατήσῃ
 δικαιούται, ποῦτος εἶναι ἀξιώτερος ἐμοῦ;
 μίαν λέξις, ἐν μου νεῦμα, εἰς ἀβύσσους νὰ κρημνίσῃ
 ἤμπορεῖ τοῦ; θιασώτας ἐναντίου λογισμοῦ.

Ἄλλ' ἰδοὺ οὔτε φατρία μὲ ἀκούει οὔτε κόμμα·
μόνος ἔμεινα τὸ σκάφος τὸ βαρὺ νὰ ἰδηγῶ,
καὶ τὰς θέσεις οἱ ἐχθροί μου μ' ἀνοικτὸν προσμένουν στόμα
νὰ ἀρπάσουν, ἅμα μάθουν ὅτι ἔπεσα ἐγώ!

Εἰς τὸ τέως μεγαλεῖον φοβερὸς ἐδόθη κτύπος!
μὲ φθονεῖ ὁ Δεληγιώργης, ὁ Ζαΐμης μ' ἀπειλεῖ
καὶ τὸ κόμμα τοῦ πρὶν φίλου Κουμουνοῦρου καὶ ὁ τύπος
καὶ ὁ κόσμος ὅλος τέλος ἐναντίον μου λαλεῖ!

Ἡ κακὴ μου μοῖρα πλέον καὶ ἠσθένησαν κι' οἱ φίλοι
καὶ ἀδυνατοῖν νὰ ἔλθουν κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Βουλὴν
καὶ, ἐν ᾧ ἐγὼ φοβοῦμαι μὴ μὲ ρίψωσιν οἱ σκύλοι,
αὐτοὶ βλέπουσι μακρόθεν μὲ ἀπάθειαν πολλήν.

Ἄν κατῶρθονα νὰ λάβω τὴν διάλυσιν εἰς χεῖρας,
εἰς τὴν ἔδραν τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς ὡς ἀστακὸς
θ' ἀναβῶ καὶ θὰ διώξω μὲ τὸ ξύλον τοὺς μνηστῆρας
τοῦ λουρέ καὶ τοὺς ἀθάδεις βουλευτὰς κακὴν κακῶς.

Ο ΒΙΑΙΟΣ ΓΑΜΟΣ

— Μὲ τὸ ζόρι γυναῖκα δὲν πέρνω,
πόσαις πρέπει φοραῖς νὰ τὸ 'πῶ;
ἀρ' οὐ ἄλλην ἐγὼ ἀγαπῶ,
δὲν θὰ ζήσῃ καλὰ. . . . θὰ τὴν δέρνω!

— Καὶ ἡμεῖς στὴν φορτώνομεν τῶρα,
γὰρ νὰ μάθουν καὶ ἄλλοι πολλοί,
πῶς αἰσθηματὰ ὅστις πωλεῖ
θὰ τὴν πάθη κακὰ καμμιὰν ὥρα.

— Τῆς μιλοῦσα. . . . με τοῦτο τί βγκίνεις;
 μέ τό ζήρι θά γίνω γαμβρός
 καί φωνάζετε ὅλοι «ἐμπρός
 καί ἡ νύφη τρεῖς ὄρατις προσμένει ;»

— Θά τήν πάρης. . . ἀδίκως φωνάζεις. . .
 εἶναι ὅλα αὐτά περιττά !
 ἡ φαντάζεσαι ὅτι μ' αὐτά
 ποῦ φωνάζεις ἐδῶ μᾶς τρυμάζεις ;

— Δέν τήν θέλω. . . σκοτόνομηι τώρα. . .
 μά ποτέ δέν θά γίνη αὐτό,
 ἀρ' οὐ ἄλλους αὐτή ἐκατό
 ἀγαπᾷ καί τήν ξεύρη ἡ χώρα.

— Ἐκατάλαβα ὅτι μέ ζύλο
 θά τελειώση αὐτή ἡ δουλειά !
 ἡ μ' αὐτό θά τοῦ εἶρω καμμιᾶ
 εἰς τήν ἄλλη ζωῆ νά τόν στείλω !

— Δέν τήν θέλω. . . δέν ἔγω νά ρά'ω
 ποῦ παρᾶς ; τά μαλλιᾶ μου χρουστῶ,
 καθ' ἡμέραν ἐγὼ ἀρρωστῶ
 καί δέν θά'χω ψωμί νά τῆς πύγω !

— Δέν πειράζει, ὁ γάμος νά γένη
 καί θά γίνης στήν ὦρα καλή.
 ἐδῶ ἴχαμεν ἄλλα πολλά.
 πῶς δέν ἔχεις ψιλᾶ τί σημαίνει ;

— Ὅ,τι θέλετε κάμετε τώρα,
 ἐνᾶ λόγον κι' ἐγὼ χρωστῶ
 πιστευτῶ νά τῆς 'πῶ. . . μελετῶ
 νά μήν ἴμνη ἐδῶ σέ μέγαν ὄρα !

Τῆς καρδιάς σου νὰ πάρης μὴ κόρη,
ὅσον εἶναι καλὸ καὶ γλυκὸ,
τόσον εἶναι ψυχρὸ καὶ κακὸ
νὰ σὲ κάμουν γαμβρὸ μὲ τὸ ζῶρι.

ΕΙΣ ΧΟΡΟΝ

Τόσα ἔτη ἀνεζήτητον τὰ Ἠλύσια πεδία
οἱ περὶ τὸν Ὀδυσσεύ καὶ τὰς νήσους τῶν Μακάρων,
ἐντὸς ἄντρων ἀπροσίτων ποῦ τοὺς ἔφερον ὁ Χάρων
καὶ ἀκούων ὅλα ταῦτα ὁ Σωκράτης ἐμειδίει.

Ὁ ταλαίπωρος ἐνέλεα καὶ μετὰ τινος πικρίας,
ὅτκι ἐδύλεπεν ἐκείνους, εἰς γῆν ἄγνωστον εἰς ὅλους,
νὰ ζητοῦν διασκεδάσεις καὶ λειμῶνας ἀνθοδόλους
καὶ πηγὰς ἀνεζιχντήτους ἀληθοῦς εὐδαιμονίας.

Τὰ Ἠλύσια πεδία ὁ χορὸς καὶ μόνον εἶναι,
ἐκ τῶν χρίνων τοῦ Ὀμήρου μέχρι κόσμου συντελείει,
ὅπου πίναται ὁ οἶνος ὁ γλυκὺς τῆς Καμπανίας
καὶ ὑπάρχουσι τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα εὐφροσύναι.

Εἰς αὐτὸν τῆς εὐτυχίας δὲν εὐρίσκει τὸν πθιμένα
μετὰ τάχους προχωροῦσα τοῦ νοῦς μας ἢ σκανδάλη
καὶ εὐδαίμονας μᾶς σφίγγει τῶν Ἐρώτων ἢ ἀγκάλη
καὶ μᾶς φέρει εἰς τῆς νήσου τῶν Μακάρων τὸν λιμένα.

Καὶ ὁ Κέως ὁ Ζευζέκης, ἡ ὁδὸς τῆς Εὐτυχίας
εἰς τὸν Πάνακ τοῦ γραφεῖ ὅτι εἶναι στενοτάτη
καὶ ἀπόκρημνοσφικὴ πλάτης ἀκανθῶν καὶ τραχιότητι,
ἐν ᾧ αὐτὴ καταπλήττει καὶ μακρὰ εἰ τὰς ἀπορίας.

Ὁ Ὀρφεὺς τὴν Εὐρυδίκην ἀπωλέσας ἐπλανᾶτο
 τὸς ἔτη εἰς τὰ ξένα καὶ ἐκυλίετο ἐκτάδην,
 ἄμυχ ξυμαθεν ἐκείνη πῶς κατῆλθεν εἰς τὸν Ἄδην
 καὶ τὸν Πλούτωνα καὶ ὄλους τοὺς θεοὺς του κατηράτο.

Καὶ τὴν λύραν του τονίσας προσεπάθει νὰ πραινῆ
 διὰ ταύτης ἐπὶ τέλους τῆς καρδίας του τὰ ἄχη
 καὶ ἐχόρευον τὰ δένδρα καὶ οἱ θάμνοι καὶ οἱ βράχοι,
 ὡς νὰ ἤθελον νὰ εἴπουν πῶς χορεύει καὶ ἐκείνη.

Ἄληθῶς τὴν Εὐρυδίκην εἰς χορὸν εἶχον καλέσει
 καὶ ἐνόμισεν ὁ τάλας μουσικὸς ὅτι ἤρπάζη
 καὶ τὸν κόσμον ἐβαρύνθη καὶ δὲν ἤθελε νὰ φάγη
 καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν εἰς τὴν θάλασσαν νὰ πέση.

Καὶ ἡ Δήμητρα πρὸς χρόνων αὐτὰ ταῦτα εἶχε πάθει·
 διεσκέδαζε κρυφίως εἰς χορὸν ἡ Περσεφόνη
 καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἐθρήνει καὶ ἀπκίσιχ ἐρρώνει !
 Καὶ τὴν σήμερον τοιαῦτα δὲν συμβαίνουν τάχα λάθῃ ;

Τὰ Ἠλύσιχ Πεδία ὁ χορὸς καὶ μόνον εἶναι,
 ἐκ τῶν χρόνων τῶν ἀρχαίων μέχρι κόσμου συντελείας,
 ἐνθα πίνουσι τὸ νέκταρ τὸ γλυκὺ τῆς Καμπανίας,
 ἐνθα πκύουν τὰ δεινὰ μυχ καὶ σιγῶσιν αἱ ὀδύνηαι.

ΤΑ ΚΑΡΟΤΑ

Ἐξελόγησαν τὰς γραιίας καὶ τοὺς γέροντας ἀκόμ
 οἱ χοροὶ καὶ τὰ παιγνίδια καὶ ἀρίνοντες τὸ στρῶμα
 καὶ θρηνοῦντας τοὺς ἐγγόνους, τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλύσεις
 λησμονοῦν τῶν γηρατείων καὶ ζητοῦσι κατακτήσεις !

Πῶς σοῦ φαίνεται νὰ βλέπῃς εἰς τὴν σάλαν ἑνὸς μπάλλου
 συλλογῆν ἀρχαιοτήτων ἐκ τῶν χρόνων τοῦ Δαιδάλου,
 καθὼς μύστρας πρώτας πρώτας καθισμένους καὶ καμμῖα
 ἐξ αὐτῶν εἰς ἄλλην νέαν νὰ μὴ δίδῃ τὰ πρωτεῖα ;

Πῶς σοῦ φαίνεται νὰ βλέπῃς, χωρὶς δόντια χορευτρίας,
 ντεκολτέ, μὲ ἄσπρο γάντι, νὰ ποθοῦν ἀπὸ καρδίας
 νὰ ἀκούσουν ἀπὸ στόμα νεανίου περὶ κάλλους
 (οὐχὶ ὅμως τῶν ποδῶν των, ἂν καὶ ἔχωσι μεγάλους)
 καὶ εἰς χεῖράς των κρατούσας τὸ **καλπὲν** νὰ σημειῶσι
 τοὺς χορούς καὶ πρὸς τοὺς νέους τρυφερῶς νὰ μειδιῶσι ;

Πῶς σοῦ φαίνεται βελάδας καὶ ζιλέδες μ' ἄσπρον γῦρον
 ἐπὶ ῥάχων νὰ βλέπῃς μερικῶν ἐσχατογήρων,
 καὶ περούκας πλανωμένας ἐν τῷ μέσῳ νεανίδων,
 νὰ πωλῶσι σάκκους πλήρεις αἰσθημάτων καὶ ἐλπίδων !

Πῶς σοῦ φαίνεται νὰ βλέπῃς τῶν μνημείων τοὺς φυγάδας
 θυμιάματα λατρείας νὰ προσφέρουν εἰς ἀμνάδας,
 πρὸς αὐτάς ὀρμιζομένους καὶ ζητοῦντας μετὰ βίας,
 τρυφερὰς νὰ κατακτήσουν καὶ εὐέλπιδας καρδίας ;

Συμφορὰ τῷ ὄντι εἶναι νὰ ἀκούῃ τις τὸν λῆρον
 καὶ τὰς τρυφερὰς ἐκφράσεις τῶν τοιούτων κρονολήρων,
 ἐπειδὴ ἐκτὸς τῶν ἄλλων σοῦ γαμίζουν ἐπὶ τέλους
 καὶ τὸ πρόσωπόν σου ὅλον μὲ ταμβάκους καὶ σιέλους.

Πλὴν ὁ κόσμος ὑπομένει τὴν τοιαύτην ἀηδίαν,
 ἐπειδὴ τὸ κάθε πρᾶγμα ἔχει, λέγουν, καὶ αἰτίαν.

ΟΙ ΜΟΝΟΛΙΡΟΙ

Αὐτὲς νεάνιδες μὲ γάντια καὶ καπέλλα εἰς τοὺς δρόμους
ὅταν τύχη καὶ μᾶς ἴδουν, μᾶς νεμίζουσι εὐτυχεῖς,
πλὴν ἀλλοίμονον ἂν τώρα μὲ τὴν στάμνιν εἰς τοὺς ἔμους
καὶ τὸ σάρωθρον εἰς χεῖρας μᾶς ἰδῶν τοὺς δυστυχεῖς!

Μᾶς νεμίζουσι διὰ τέχνα βαθι. πλούτων Εὐρωπικίων,
ὅταν μάλιστα ἀκούουσι νὰ λαλῶμεν γαλλιστί·
πλὴν ἀνάθεμα τὴν τέχνην, ἡ ζωὴ τῶν ἀλιείων
μυριάκις τῆς ζωῆς μας εἶναι πλέον φορητή.

Πρὶν μὲ ρόδα στεφανώσῃ τὸν ὀρίζοντα ἡ Ἕως,
πρὶν τὸ σήμαντρον τοῦ ὄρθρου εἰς τὴν πόλιν ἀκουσθῆ,
τὰς ἀγκάλας διαφεύγων τὰς γλυκεῖας τοῦ Μορφέως
ὁ μονόλιρος τῆς κλίνης χρεωστῆ νὰ ἐγαρθῆ.

Καὶ μὲ βλέμμα νυσταλέον καὶ μὲ ὄϊν ὠχρῶσαν
πρὸς τὸν οἶκον τοῦ αὐθέντου ἀκουσίως προχωρεῖ
καὶ ἐκεῖ παραλαμβάνει ἀπὸ δούλην μειδιῶσαν
τοῦ γραφείου τὰ κλειδιά καὶ φορτίον τι βροῦ.

Καὶ εἰς τοῦτο μεταβαίνων τὰς ἀράχνας καθαρῶζει,
τὰς ψιλάους ἐκτινάσσει, τὸ γραφεῖον φροκαλεῖ,
τὸ μαγκάλιον ἀνάπτει, τὰ καθίσματα σκουπίζει
καὶ νερὸν δὶκὰ νὰ πῆ ὁ αὐθέντης κουβαλεῖ.

Καὶ ἐν τούτοις, ὡς θυσίαν εἰς τὴν πλόκον Τερψιχόρην,
ἐν φίλῃς τις προσφέρει ἐπεὶ ὡς ἡ χορὸν,
προχωροῦντες ὡς ἵπποταί πρὸς ἀλώαν τινα κώην,
εἰς αὐτὴν σικκὴν πλοσίων ἀειλίτουμεν γαμβρόν!

Θά κλιώ μιν τὸν λίθον αἰωνίως τοῦ Σισύφου,
 ἐδῶ μέσσω ὄντες μόλις ἐν ἀπλοῦν μηδενικόν·
 ἀλλὰ ἐξῶ ; ἀλαζόνες εὐγενεῖς καὶ πλήρεις τύφου
 θὰ φαινόμεθα τῆς μόδας ἢ πρωτότιπος εἰκῶν !

Συμφορὰ μου ! πῶς μᾶς βλέπουν, ὡς φαντάσματα ἐκείναι !
 κρούε γρήγορα τὴν στάμνιν καὶ εἶπέ μετὰ φωνῆς
 σταθερᾶς πρὸς ταύτας, ὅτι τελευταία μόδα εἶναι
 τῶν ἐμπόρων τὰ γραφεῖα νὰ σαρώνουν εὐγενεῖς.

ΤΟ ΚΑΨΜΟΝ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Μὲ μὰ καὶ σκηνὴ μέσ' τὰ χαρτὰ καὶ ἐκείνη βουτημένη,
 μία παράγκα εἶχαμε, μὰ χαρτοστολισμένη,
 πῶ εἶχε τρύπιαι γύρω τῆς σὲν περιπερεῶναις
 καὶ ἐκάθουσαν μέσσω σ' αὐτάς τῆς Σμύρνης ἢ κοκκωνίαις.

Ἄνέβαιν' ἕνας στὴν σκηνὴ καὶ ἐφώναζεν «Γιέ μου !
 ὦ ! μὴ, ὦ ! μὴ, ὦ ! ναί, ὦ ! ναί, μὴ σιωπᾶς, εἶπέ μου,
 καὶ ἄλλος ἀποκρίνονταν : «ὦ ! πάτερ μου, λιπήσου,
 λιπήσου τὸν Ἄλφρεδὸ σου καὶ τὴν Μαργαλεττὴν σου !

Ἄκόμη δὲν ἐπόπαιναν αὐτοὶ καὶ νῆσου ἄλλαι,
 ἢ μὰ καὶ μὲ γόδα χαμηλὴ καὶ ἢ ἄλλη μὲ στισίλι...

Ἡ κοκκωνίτσα ἔλεγε μὲ γλώσσῃ σὰ σιράνη ἢ
 «Ὁ Ἐρωτὸς μ' ἐπλόγισε, γλυκερὰ μου παρακλάν...»

Μὲ ἄλλα λόγια ἤθελε τὸ χέρι νὰ τῆς κἀνη
 καὶ ἢ δουλὰ τῆς ἢ πικραικί, σὰ γίφο...

μὲ κλάμματ' ἀπάντεις : « Ὑπομονή, παιδί μου,
καὶ ὅλα θὰ διορθωθοῦν, αὐτὸ μονάχα θύμου,
νὰ κρύβεις στὸν πατέρα σου τοῦ στήθους σου τὸν πόνο
κι' ὅσο γιὰ τ' ἀποδέλοιπα, ἐγὼ τὰ διορθῶνω.»

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ξερατιὰ καὶ πλῆθος ἀηδίας,
σκοτώματα μὲ λόπια, ψευτομονομαχίαις,
μὲ τὸ νερὸ φαρμάκιωμα, βρονταῖς μὲ τενεκέδες,
χιόνια μὲ τσιγαρόχαρτα, χαλάζι μὲ καρδέες,
πέραμα ποῦ καὶ στὴ στερεὰ νὰ ἴμωρη νὰ πλέκη
κι' ἀπὸ φισέγκια ἄσχρονα κανέν' ἀστροπελέκι,
καὶ βασιλεῖς ξυπόλητο, δεσπότη καμμιὰ μάγκι,
ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχαμε σ' ἐκείνη τὴ περὰγκια,
ὅσον καιρὸ βαστούσανε αἱ ζένοι μεταρράσεις
καὶ ἡ πρωτότυποις λαμπραῖς δραχματοπαραστάσεις.

Ἐφραγ' ὁ θιάσος αὐτός, ἤρχονταν' ἓνας ἄλλος,
ἀρσενοπικιδοθήλυκος, σὰ στράτευμα μεγάλος
κι' ἔβλεπες ὑπογένεια, δεκακοτῶ τουζίνιας,
καπέλλα τυρολιάνια καὶ φόρα πορταντίνιας,
τενόρους καὶ βιρύτονους, κοντρόλτικις, πριμκντόνιας,
κορίστικις, κομπριμάρικις, χίλιαις καὶ δυὸ Γοργόνικις.

Πετοῦσ' ἐπίνω στὴ σκηνὴ ἢ μιὰ καθὼς τὸ γάτο
καὶ ἄρχιζε νὰ τραγουδᾷ **ἀντίο ντέλ παστό**
καὶ ἄλλος ἀπ' τὰ σκοτεινὰ ἐρώνιζεν **ἀντίο,**
ἀντίο κάρια πάτρια, ἀντίο ἀμὸρ μίσο.

Μ' αὐτὰ τ' **ἀντίο** καὶ τ' **ἀμὸρ** περνοῦσεν ἡ βραδυὰ μας,
κι' ἐλογαριάζαμε καλὰ δομένο τὸν περὰ μας.

Στὰ ὑστερα ἐμιγχανε καὶ ἄλλοιζαν φιλάκια
κι' ἐμεῖς κουτοὶ τοὺς παίζαμε στὴ γειὰ μας τσουπκνήκια,
καὶ μὲ γυαλιὸν στὸ χέρι μας τοὺς ἔβλεπαμε σὰ γλάροι,
ἀφ' οὗ δὲν ἐπιτρέπουνε στὸ θέατρο φανέρι.

Τῶσφι βῆν τέλος καὶ αὐτοὶ καὶ εὐθύς ἤρχονταν ἄλλοι,
ἀληθινοὶ καὶ ψεύτικοι ἀπ' τὸ Παρῖσι Γάλλοι,

καὶ ἀπ' τὰ μπικύλα τὰ πολλὰ καὶ ἀπὸ φροῦτα νέζ,
ἐγέμιζε σὲ μιὰ στιγμή ὅλη ἡ Προαμική.

Ὁ κόσμος ἐτηκώνετο ὅλος εἰς τὸ ποδάρι
καὶ ὁ Διονύσις ἔτρεχεν ἐμπρὸς μὲ τὸ φανάρι

καὶ ἀπ' ὀπίσω ἀπ' αὐτὸν ὡς δεκαπέντε λόγοι,
χηγάρια, ντιλετάντιδες, καὶ πλήθος ξενοδόχοι...

Καὶ ὅταν ἦνοιγ' ἡ σκηνὴ σοῦ θάμβωναν τὸ 'μμάτι,
μὲ τὰ πολλὰ κουνίσματα καὶ ἄς φώναζαν σὰν γάτοι.

Ἐβλεπες δοῦκασι θηλυκοῦς καὶ νόκας γαυτρωμένικας,
μὲ μακρὰ μαλλιά στρατούς, γὰρ μὲ μπουρμάδες ξένικας.

Καὶ ἤκουες... τί νὰ σὰς 'πὶ, αὐτὸ ἄς σὰς τὸ 'ποῦνε
ὅσκις Φραντσέζικας στή σκηνὴ ἔτυχε νὰ ἰδοῦνε.

Ἄς σὰς τὸ 'ποῦν καλλίτερον, ὅσοι τὸ κάτω, κάτω,
κατώρθωσαν νὰ εὔρουνε τῆς κάστας των τὸν πάτο.

Ἄχ! μὲ τὰ **σίκα**, τὰ **ἐπιχάιν**, τὰ **κομιελφώ**, τὰ **μπράβο**,
στῆς ἀτιμίας ἔπεσαν πάρα πολλοὶ τὸν κάθο.

Μὰς ἦλθον καὶ οἱ Μπενὶ Ζοῦα Ζοῦα καὶ ἄλλαις νυκτερίδες
ἀπὸ τῆς γῆς τὰ πέρατα μ' ἓνα σωρὸ ἐλπίδες

καὶ μὰς τῆς ἔρησαν ἐδῶ καὶ ἐχόρτινιν μὲ μῆδιζ
καὶ γὰρ ψωμιά ἐπέρνανε τὰ μαῦρα κεραμίδιζ.

Μὰς ἦλθον καὶ οἱ Ἀρμένιδες μὲ τὸν Χοργὸρ Ἄγχ των,
μὲ τὰ **ἀμάν** καὶ μὲ τὰ **ῶχ** καὶ μὲ τὰ **Μίσκαλά** των,

μὲ τουμπελέκιζ, μὲ ζουρνά, μὲ τέριζ, μὲ νταούλιζ,
μ' ἀγάπκις, μὲ πιζίμικτα, πῶ ἤτανε μιὰ ζούλιζ.

Πρότερα εἶδε πράγματα ἐκείνη ἢ παράγαζ
ἀπ' ὅσα εἶδε χεράματα τοῦ Παρισιοῦ ἢ Μπάγκι!

Μὴ μὴ νυχτὶ ζῆνὴν τρερρη, ἀπὸ Θεοῦ κατάρχ,
 ἢ ἀπὸ κανενὸς ἐκεῖ μεγάλῃ στραβομάρα,
 ἐπῆρε φόβο ἢ σκηνὴ κι' ἐμείνουμε στὸν ἄτο
 καὶ ὁ κασιέρης ἀπὸ 'κεῖ εὐγῆκε μ' ἓνα πρῶσο.

Κι' ἔχασ' ὁ Σπῦρος τὸ παγγί, ὁ Νιόνιος τὸ σαλί του,
 ὁ Ζήνος τὸ σουρτοῦκό του, ὁ Γιώργης τὸ βρακί του,
 ὁ Ἀθηνάσης οὐλά του, ὁ Βαμβακῆς σαποῦνι
 καὶ ὁ Ποτήρης ἔχασε τὸ ἓνα του τακοῦνι!

Τὶ συμφορὰ ἦτον κούτῃ! δὲν τὴν χωρεῖ τσουβάλι
 καὶ τὰ πῦλλὰ τὰ κλάμμικτα δὲν τὰ χωρεῖ τσουκάλι.

Τώρα κρῶγγα θέλουμε καὶ νῆχι ποιὸ μεγάλη
 ἐκεῖνοι ποῦχουν τὸν παρᾶ μονάχα στὸ κεράλι. . . .

Κι' ἐκεῖνοι ποῦ τὸν ἔχουμε κλεισμένο μέσ' τὴν κάσα,
 σὺν τοὺς εἰπής γὰρ θέατρο, εὐθύς σὲ κάνοιν πᾶσσα!

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Οὔτε στὴν Πόλι στάθηκεν, ἀλλ' οὔτε στὴν Ἀθήνα,
 ὅ,τι συμβαίνει τακτικὰ στὴν Ἄγρια Κατσερίνα.

Θαρρεῖ κανεῖς τὰ σύννεφα πῶς τᾶρξει κουρδισμένα
 στῆς ἑρτηῆς τῆ βραδυνὴ νὰ πέρτουν λυσισαμένα!

Ὅλος ὁ κόσμος στὰ νερά θαρρεῖ κανεῖς πῶς πλέκει
 καὶ κᾶπου κᾶπου ἀκούεται κανέν' ἀστροπελέκι.

Ἐμπρὸς στὴν θύρα σου μπορεῖ βαπόρι νὰ ἀράξῃ.
 καὶ γὰρ νὰ πᾶς στοῦ γείτονα πρέπει νὰ βρῆς ἀμάξι!

Ἔνκ κκκὸ . . . μὴ συμφορὰ! . . . μ' αὐτὸ τὸ πκνηγῦρι . . .
 οὔτε στήν πῶρτα νὰ σταθῆ οὔτε στὸ πκρκαθῦρι
 μπυρεῖ ἐκείνη τὴ βρκαδὴ καμμὴ γαιτόνιστά μου,
 μὲ τὴ βοροχὴ ἀπ' τὰ ψηλὰ καὶ μὲ τὴ λάσπη χέμου!

Καὶ ἴκγει στὸ κρεββάτι της, ἠωρίς ἠωρίς νὰ γόρη
 καὶ μουρμουρίζει θλιβερά: «καῖμα στὸ πκνηγῦρι!»
 Τῆς φκίνετκι ἡ τύχη της πῶς τᾶρεσε κουβάρι
 καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν εἰρεθῆ κκνένκς νὰ τὴν πῆρη.

Οἱ κόπυι πᾶνε ἄδικα καὶ ὅλ' ἡ φασκρία. . .
 κκνεὶς στοὺς φούρνους δὲν πκτᾶ, κκνεὶς στὰ κκρενεῖκ.
 Κι' αὐτῆ, κκλῶς ἡ ἐκκλησιῆ, καὶ ὁ δίσκος τῶν πκπκᾶδων
 τὰ ἐξοδα δὲν πκάνουνε οὔτε τῶν κκσαλλάδων.

Τοῦ κᾶκου κᾶθουν τὸ κερὶ καὶ σπᾶνουν τὴν κκμπᾶνα,
 νὰ εὔγη ἐξω τὸ παιδί δὲν τὸ ἀρῆν' ἡ μᾶννα·
 καὶ κᾶπου κᾶπου νὰ φκνῆ κκμμία ἀλανιᾶρα,
 γιὰ τοῦ μικροῦ της τὴν ψυχή νὰ ρίξῆ μὴ δεκᾶρα.

Ὅσο τὰ σῆμκντρα βροντοῦν, τόσοσν ἡ μπόρα σφίγγει
 καὶ οἱ πκπκᾶδες στὰ κελιὰ ζκρόνουν σὰν μερμῆγοι.
 Οἱ δρόμοι θκλατσῶνουνε καὶ τρώγουν οἱ Ἐρόροι
 ἀπ' τὸ μεράκι τὸ πκλὸ κκθουρτικῆμένοι σπῆροι!

Τί τὰ βκρᾶς τὰ σῆμκντρα, τί θῆς τοὺς κκσαλλάδες;
 λέγει τοῦ διᾶκου ὁ πκπκᾶς καὶ ὁ διᾶκος στοὺς πκπκᾶδες,
 καὶ ὁ ψᾶλτης τοὺς κκλονοκτεῖ, μᾶ βλέπει τὸ σοκάκι
 νᾶνκι γεμάτ' ἀπὸ νερά, γεμάτο ἀπὸ σαλιᾶκοι.

Οὔτε στήν Πόλι ἐστᾶθηκεν, ἀλλ' οὔτε στήν Ἀθήνα,
 ὅ,τι τυχκίνει τακτικᾶ στήν Ἄγκια Κκτερίνα . . .
 Τὴν νύκτα τοῦ πκνηγυριοῦ, φουρτοῦνα νὰ τὰ πῶρη!
 ν' ἀδεκᾶζοῦνε τὰ σύνερα νερὸ μὲ τὸ κκντᾶρι!!

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΣ

Λέγουν πῶς ὁ Παράδεισος εἶναι εἰς ἄλλον κόσμον,
 πλήρη λειμώνων καὶ δασῶν, πλήρη ἀνθῶν εὐόσμων. . .
 εἰς κῆπον ὅπου ῥύακες μ' ἀνθόνερο ποτίζουσι
 τὰ δένδρα καὶ τὰ λάχνα καὶ ὅπου ἀναβλύζουσι
 ἐν ἀφρονίᾳ πάντοτε καὶ εἰς ποσὰ μεγάλα,
 ἡ ζάχαρις, ὁ βούτυρος, τὸ μέλι καὶ τὸ γάλα!

* Ἄλλοι σοῦ λέγουσι πῶς ἐκεῖ ἀκκαπαύστως ψάλλουσι
 ὅλα τὰ εἶδη τῶν πτηνῶν καὶ αἰωνίως θάλλουσι,
 ἡ ῥώμη, ἡ ἐνέργεια, τὸ κάλλος, ἡ νεότης,
 ὅτι δεσπόζει ἀπειρος ἐκεῖ μακαριότης,
 εἰρήνη ἀτελεύτητος, μεγάλη ἀφρονία
 καὶ ἐν ὀλίγαις λέξεσι, χαρὰ καὶ εὐτυχία.

* Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν εἰκάζω,
 (συγγνώμην ἂν ἐλεύθερα τὴν γνώμην μου ἐκφράζω)
 ἕκαστον ἔθνος καὶ λαός, κατὰ τὸν μυελόν του,
 πῶς ἔκτισε τὴν Κόλασιν καὶ τὸν Παράδεισόν του
 καὶ ἔθεσεν εἰς τοῦτον μὲν τοὺς πόθους τῆς ψυχῆς του
 καὶ τὰ βασανιστήρια ἐκεῖ τῆς ἐποχῆς του.

Δὲν εἶμ' ἐγὼ ποιήτρια νὰ ἀγαπῶ τὰ δάση·
 τὸν στομαχόν μου πιθανόν τὸ γάλα νὰ χαλάσῃ,
 τοὺς ῥύακας ἐχόρτασα καὶ τὰ πτηνὰ τὰ λάλα,
 ἀφ' οὗ μοῦ τὰ ἀνέφερε συχνάκις ἡ δασκίλα·
 τὰ ἄνθη καὶ οἱ κάλυκες ἅς μένουσι στοὺς ἐρῶντας,
 τὸ μέλι καὶ ἡ ζάχαρις μοῦ βλάπτουσι τοὺς ὀδόντας.

Ἄλλοῦ εἶν' ὁ Παράδεισος, ἄλλοῦ ἡ ποικιλία,
 ἄλλοῦ ἡ ἀτελεύτητος χαρὰ καὶ εὐτυχία. . . .

Ὅχι μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, ὅχι εἰς κόσμον ἄλλον,
 ἀλλὰ ἐδῶ πλησίον μας, ἐνώπιόν μας μᾶλλον.

Ἐνώπιόν μας εἶν' ἡ γῆ, ἡ τρὶς εὐλογημένη. . . .
 ὁ ἀληθὴς Παράδεισος, εἶν' εἰς τοῦ Διογένη!

Θεε! ποῦ εἶσαι δίκαιος καὶ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους
 τοὺς θέτεις μετὰ θάνατον εἰς μακαρίους τόπους,
 ἐπάκουσον τῆς ταπεινῆς ταύτης δεήσεώς μου
 καὶ μὴ παρίδῃς πλάσμα σου ἀνάξιον τοῦ κόσμου.

Ἄν ἡ ψυχὴ μου, ὕψιστε, δὲν εἶναι κολασμένη,
 κατὰτάξέ την ἐν σκηναῖς κυρίου Διογένη! . . .

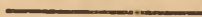
Ἐκεῖ, ὅταν ὁ θάνατος ὁ μαῦρος μὲ ἀρπάσῃ,
 ἐκεῖ καὶ ἡ ψυχούλά μου ζητῶ νὰ ἡσυχάσῃ. . . .

Εἰς τοὺς βελιοὺς νὰ τρίβεται, μεταξωτὰ νὰ βλέπη,
 νὰ ἐντρυφᾷ εἰς τρίχαπτα καὶ εἰς ὥραϊον κρέπι,
 ἀκαταπαύστως νὰ σκιρτᾷ εἰς τοῦ συρμοῦ καπέλλα,
 εἰς φουσερά καὶ εἰς πτερά, εἰς φράντσαις καὶ εἰς βέλα!

Ἐκάστη συμπολιτίς μου ἂν ἦτο πεπεισμένη,
 ὅτι ἡ μέλλουσα ζωὴ εἶν' εἰς τοῦ Διογένη,

τί ψυχικά θὰ ἔκανε καὶ πόσας παρακλήσεις
 καὶ πόσας θὰ ὑπέμενε νηστείας καὶ στερήσεις!

Ἄχ! πόσαι γραῖκι, μέτριαι, νεάνιδες καὶ νέαι,
 προθύμως θ' ἀπεφάσιζον νὰ γίνουν καλογραῖκι!!



ΕΙΣ ΛΟΚΑΝΤΑΝ

ΝΙΚΟΛΗΣ — ΑΘΑΝΑΣΗΣ

ΝΙΚ.— Νὰ σ' ἐρωτήσω ἤθελα, ἀρ' οὐ τὰ 'ξεύρεις ὄλα,
ὡς νὰ μᾶς φέρον τὸ κρασι μὰζὺ μὲ τὴν πριζόλα,
τοῦ «Βέλους ἢ ὕστερινὴ εἰκόνα τί σημαίνει,
καὶ τί στὰ κατημέρια νεώτερον συμβαίνει;
Ἄν θὰ μοῦ κἀμης, φίλε μου, αὐτὴ τῆ μικρὴ χάρι,
εἶμαι ἐγὼ καὶ ὄχι σύ, ἐκεῖνος ποῦ τρατάρει.

ΑΘ.— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ, καὶ θὰ σ' εὐχαριστήσω.
Τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐκολὸν νὰ σοῦ τὸ ἱστορήσω.
Εἰς θέσιν Τσαϊρῆ Μπαξὲ τῆς πάλαι Ἰωνίας,
πνήγυρις ἐγένετο μετὰ τῆς λιτανείας.
Οἱ οὖν Ἐμρόροι ἔπειτα, κατενθουσιασμένοι
διὰ τὸν κόσμον τὸν πολὺν καὶ κατασκοτωμένοι,
ριτῆ εἰς τὸν ἀρχίπαππαν ἔβαλαν νὰ καθήσῃ
μέσῃ στὸ ἐπιτροπικὸν καὶ νὰ τοὺς εὐλογήσῃ.
Ἐδέχθη ὁ ἀρχίπαππας καὶ μετ' ὀλίγον βλέπει
νὰ τοῦ προσφέρωσι καρτέ, ρετσέλι καὶ σαλέπι,
καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτά, σὲ πιχτά σὰν πνήρια
καὶ μὲ περουνομάχαιρα, νὰ φέρουν κατημέρια.
Καθὼς τὰ εἶδε τὸ λοιπὸν τόσον καλορτυχημένα
κι' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ βούτυρον σὰν πᾶπταις φουσκωμένα,
ἠρώτησ' ὁ ἀρχίπαππας ἂν ἦναι χιλχλίσιο
τὸ βούτυρον καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ἴδιον τὸ ἴσιο,
ἀρπᾶ καὶ πιχτά καὶ ταβᾶ μὲ τ' ἄγρια του τὰ χέρια
κι' ἀπ' ἕξ' ἀπ' τὸ παράθυρο πετᾶ τὰ κατημέρια!

ΝΙΚ.—Καὶ ἔπειτα ;

ΑΘΑΝ.— Μὴ βιάζεσαι, θὰ σοῦ τὰ εἶπω ὅλα,
 διότι βλέπω πῶς ἀργοῦν νὰ φέρουν τὴν πριζόλα.
 Οἱ μὲν Ἐμρόροι ἔχασαν ἀγὰ τε καὶ καλὰθιζ,
 τὰ δὲ παιδιὰ τῆς γειτονιαῖς, ποῦ εἶναι ὄλ' ἀγκάθιζ,
 ἐθάρρεψαν ὁ οὐρανὸς πῶς βρέχει κατημέριζ
 καὶ ἔπεσαν ἐπάνω τῶν μὲ τὰ χουσα τῶν χέριζ,
 καθὼς ποῦ πέρτουν σὲ νεκρὸ οἱ κόρακες γελᾶδι,
 καὶ οὔτε ψύγουλ' ἄρησαν, ἀλλ' οὔτε κἂν σημάδι,
 κλωτσῶντα καὶ δερνόμενα, ἀλληλοβλασφημοῦντα
 καὶ διὰ τὸ πρωτότυπον μεγάλως ἀποροῦντα.

ΝΙΚ.—Καὶ ὅλα ταῦτα διατί ;

ΑΘΑΝ.— Διότ' ἡ Ἐμρορία
 αὐτὴ οὐκ ἐκπορεύεται ποτὲ ἐν τῇ νηστείᾳ
 καὶ ἄπῃ καὶ διὰ πικρὸς τῆς ἔπρεπε νὰ μῆθη
 καὶ νὰ τὸ χῶτη δυνατὰ εἰς τοῦ μυαλοῦ τὰ βᾶθη,
 ὅτι τὸ Σαρκιντάμερον, κί' ἂν πέσουνε τ' ἀστέρια,
 ἔνας καλὸς πρωτόπαππας δὲν τρώγει κατημέρια,
 ἀλλὰ καταπόδι χονδρουλό, κανένα καλαμάρι,
 ὀλίγο φρέσκο ἀστακὸ καὶ διχλευτὸ χουγιγίρι,
 ὀλίγον ἀγοτάρχαρον καὶ στρείδιζ εἰς τὸ πιᾶτον,
 καὶ οὔτω τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θέτ' ὑπὲρ τῶν προβάτων.

ΝΙΚ.—Εἰς ποῖον βόισκεις φταίξιμον σ' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ;

ΑΘΑΝ.— ὦ ! δὲν ὑπάρχει ζήτημα... στὴν φίλην Ἐμρορίαν.
 Οἱ Ἐμροροι δὲν ἔπρεπε νὰ βγάλουν κατημέριζ
 τῶρα σαρκιοστηγάτικο, σὲ πικροδολιμέριζ.

ΝΙΚ.—Μὰ τί νὰ βγάλουν καὶ αὐτοί ;

ΑΘΑΝ. — Ἄν ἦτανε οὐστὰδες,
 θὰ εὐγαζαν περίφημα ὀλίγαις λουκουμάδες
 καὶ ὄχι μὲ πρσχαλινὰ (αὐτὸ μᾶς λείπει μόνου),
 νὰ θένε τὸν πρωτόπαππα νὰ κόνουε μιστόνο.
 Ἄλλ' ἄρησέ τα, Νικολῆ, ἂν θέλῃς νὰ μὴ σκάσω...
 τὸ ρετσίνατο τῶρεραν, κι' ἔλα νὰ σὲ κερᾶσω,
 διότι μὲ αὐτὰ κι' αὐτὰ, καὶ μὲ τὰ ἄλλα ὄλα
 ἐκρύωσε κι' ἐπάγωσε κι' ἡ σοῦπα κι' ἡ πριζόλα.

ΤΑ ΔΕΚΑ

ΑΘΑΝ.—Γιὰδε κκιρὸ ποῦ διὰλεζαν τὸν φόρον νὰ καθίσουν,
 τῶρα ποῦ ἀποράσινα νὰ πέρω μιὰ γυναικα
 καὶ θὰ τὴν πιάσουν κατσιμαζ, ἂν λυπηθῶ τὰ δέκα,
 καὶ ἴσως ἴσως καὶ ἐμὲ μαζὺ τῆς φυλακίσουν!

ΝΙΚ.—Τὶ μέρος λόγου εἶν' αὐτὸς ὁ φόρος ποῦ παρλάρεις;

ΑΘΑΝ.—Ἄν θέλῃς νὰ ὑπανδρευθῆς, ἀπόρασιν νὰ πέρης,
 πῶς εἰς τὰ ἄλλα ἔξοδα, τὰ τόσα καὶ τὰ τόσα,
 θές καὶ διὰ χρτόσημον στρογγύλα δέκα γρόσα.
 Χωρὶς αὐτὰ, τὴν ἄδεικν κανεὶς δὲν σοῦ τὴν δίδει
 κι' ἂν ξεραθῆ ἡ γλωσσά σου καὶ γίνῃ κερμαῖδι.

ΝΙΚ.—Κι' αὐτὰ τὰ δέκα βερεσέ τὰ θέλουε ἢ πεσίει;

ΑΘΑΝ.—Χρτόσημον καὶ βερετές οὐδέποτε θὰ γίνῃ
 κι' ἂν ἀγαπᾶς ἐρώτησε τοὺς δημοσιογράφους,
 ποῦ ἔχουν ἐξ αἰτίας του κατὰσπρους τοὺς κροτάφους,

ΝΙΚ.—Λοιπὸν τὰ δέκκ γρόσια τὰ θέλουν εἰς τὸ χέρι ;

ΑΘΑΝ.—Ναίσκε, ἀφ' οὗ τὸ θερεσέ στή Σμύρνη δὲν συμφέρει.

Ἡ κόρην ὑπκνδρεύεσαι, εἴτε καμμίαν χήρα,
μαζὺ μὲ τὸ χαρτόσημον θὰ τείνης καὶ τὴν χεῖρα,
καὶ δὲν θὰ λάβῃς ἄδειαν νὰ πάρῃς μιὰ γυναικίκα,
ἂν δὲν μετρήσης πικρευθὺς μὲ λίραν γρόσια δέκκα.

ΝΙΚ.—Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ, μ' ἂν θέλω νὰ τὴν κλέψω ;

ΑΘΑΝ.—Ἄ ! ὡς πρὸς τοῦτο, Νικολῆ, ἐγὼ νὰ σ' ἀρμινέψω.

Στὴν τζέπην σου χαρτόσημον ἔχε δέκκα γροσίων
καὶ κόλλα το στοῦ κούτελο ὅταν μετὰ βαίω
θὰ σοῦ περνοῦνε τὸν χαλαῖ στὴν μύτην οἱ πικππάδες
καὶ τότε οὔτε τράβαλα θάχῃς οὔτε μπελάδες.

Μὲ λίγα λόγια, πάρε το ἀπόφασι, καψούλη,
ὅτι δὲν θὰ ὑπκνδρευθῆς ποτέ σου χωρὶς ποῦλι
καὶ ἔσπρω στοῦ προσκέφαλο δὲν θὰ ἰδῆς τουλπάνι,
οὔτε πικππᾶς θὰ εὔρεθῆ κουζέτα νὰ σέ ῥάνη,
οὔτε ποτέ σου θὰ εἰπῆς πῶς ἔχεις μιὰ Ρεβέκκα,
ἀνίσως μὲ τὴν ἄδειαν δὲν δώσης καὶ τὰ δέκκα.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΝΙΚ.— Δὲν μοῦ ἔηγάς, Ἀθνασώ, τί ἦτανε ἡ γρῦνα,
ποῦ εἶχανε προχθὲς πρῶτ' πέντ' ἔξη δικηγόροι,
τέσσαρες πέντε ἰατροί, καὶ δύο τρεῖς ἔμποροι,
τὸ ὄλον, νάχουνε ζωὴ, μία σωστὴ δουζίνια ;

ΑΘ. — Ἴδού τί τρέχει, Νικολῆ· ἡ κάθε πολιτεία
 θά βάλῃ ἀντιμωστουνοὺς νὰ πάνε στήν Ἀθήνα,
 μὲ ἄσπρα γάντια καὶ μὲ μὰ κατόμαυρη φακίνα,
 νὰ δαΐξουνε τὸ μπόι τους ἐκεῖ εἰς τὴν πλατεῖα,
 καὶ νὰ γυρίσουν ἔπειτα στετοὶ καὶ κορδωμένοι
 σὰν Γιάννιδες ποῦ ἔβρυγαν καὶ ἴσως σταχυωμένοι.

ΝΙΚ. — Καὶ μὲ αὐτό ;

ΑΘ. — Ἄλλὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ σπουδαῖον
 εἰς ἔθνος ἀπὸς ἄλλο, καλῶς ἡμεῖς, καὶ νέον,
 ποῦ ἔχομεν τόσον στρατὸν διὰ τὰς παρατάξεις
 καὶ τοῦ πτωχοῦ ταμείου μας ἀγρίως ἀραιμᾶξαις,
 καὶ τόσων πλοίων ἀριθμῶν, νὰ σέρνουνε παντιέραις
 καὶ νὰ τραβοῦνε κανονικῶς τοῦ Πάσχα ταῖς ἡμέραις.
 Ποῦ κάθεται ὁ Κόνσολος τῶν Γιάννινων στήν Πόλι,
 τοῦ Βερουτιοῦ στὸν Πειραιᾶ, τῆς Αἴνου στ' Ἀργοστόλι
 καὶ τῶν Γκιωρδῶν ὁ πρῶτος μὲ τῶν Σωκίων
 παίξουν μιλιχάρδο εἰς κανὲν τῆς Σμύρνης καρνεῖον.
 Ποῦ αἱ ἀρχαὶ τῶν βουλευτῶν εἶναι νὰ διορίζουν
 εἰς θέσεις τοὺς ἀνθρώπους των καὶ διὰ νὰ πασχίζουν
 νὰ ἔχουν ψῆφους δύο τρεῖς, ν' ἀρχίζουν ὑπουργεῖα
 καὶ ἡ πατρίς κακὰ ψυχρὰ, καὶ αὐτὴ ἡ ἐπαρχία.

ΝΙΚ. — Λοιπὸν τί ἀπομένει ;

ΑΘ. — Ἦσαν τρεῖς ἄλλοι
 καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς σοφὰς παρατηρήσεις,
 φιλοφρονήσεις καὶ πολλὰς σπουδαίας συζητήσεις,
 ἂν ἔτυχε νὰ ὄῃ κανεὶς κατσίμα εἰς τὴν Πόλι,
 ἔδωσαν ψῆφον ὅλοι των πὺς λείπει ἀπικρία
 καὶ ἔβρησαν τὸν πρόεδρον εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρῦα.

Ἐν τούτοις τοῦ ὑπέδειξαν ὅτι καλὸν θὰ ἦτο,
ἀντὶ νὰ σταίλωμε δρῶ τρεῖς, νὰ ποῦμε σ' ἄλλους τόσους
ὁμογενεῖς τῶν Ἀθηνῶν ποῦ νᾶν' ἀπ' τοὺς καμπόσους,
νὰ πᾶν' ἐκ μέρους μας αὐτοὶ καὶ νὰ φωνάξουν : Ζήτω !

ΝΙΚ.— Καὶ πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό ;

ΑΘ.— Ἐμένα μοῦ ἀρέσει,
καὶ τοῦτο τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὸ πικρὸ μου φέσι.
Ἄν βάλωμε ἀπὸ ἑκατ' τὸν Πέτρο ἢ τὸν Παῦλο,
ἐν πρώτοις, φίλε Νικολῆ, κερδίζομε τὸν ναῦλο...
Ἐν ᾧ ἂν σταίλης ἀπὸ ἰδῶ τὸν Κώστα, τὸν Ἀντώνη,
τότ' ἢ δουλειά μας, φίλτατε, ἐγένηκε καρδόνι.
Τοῦ μαχητοῦ θὰ γίνωμε ἀνεξαιρέτως ὅλοι,
ὁ Πέτρος μὲ τὸν Γηκομῆ, ἐγὼ μὲ τὸν Μανώλη,
ἐπὶ μὲ τὸν Τρυντάφυλλο, ὁ ἄλλος μὲ τὸν Βάσσο,
ὁ Κώστας μὲ τὴν Μαρτῶ καὶ ὁ Γεώργης μὲ τὴν Στάσω.
Μικροὺς μεγάλους, ὅλους μας ὁ διάβολος θὰ πάγη,
θὰ πεταχθοῦν ἀξαρνικὰ χίλιοι τόσοι γλάροι,
νὰ θένε ἀντιμούτσουνοι νὰ πᾶνε στὴν Ἀθήνα
καὶ γλυτωμοὺς δὲν θᾶχομε ποτὲ ἀπὸ τὴν γρῦνα.

ΝΙΚ.— Λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα ;

ΑΘ.— Θὰ γίνῃ νέα σκέλις
μὲ ὅλων τὰς ὑπογραφὰς καὶ τὰς συγκαταθέσεις,
πῶς νὰ ἀρχίσῃ ἢ ἐκλογὴ καὶ πῶς νὰ τελειώσῃ,
ποῦ ἕνας μῆνας δι' αὐτὰ πιστεύω νὰ μὴ σώσῃ.
Φεβοῦμαι, φίλε Νικολῆ, μὲ τὴν ἀργεπορίαν,
καυρῆν νὰ μὴ πάθωμεν καὶ πάλιν ἱστορίαν
καὶ φθίσσυνε σὸν τροχαντοὶ οἱ ἀντιμούτσουνοί μας
καὶ τότε θὰ μᾶς βγάλουνε σ' ὅλα τὰ μέρη ῥίμας.

Η ΡΟΥΜΠΙΑ

ΝΙΚ.— Νὰ σ' ἐρωτήσω ἤθελα, καυμένη Ἀθανάση,
τῶν ρουμπιέδων τὸ κακὸ πότε θὲ νὰ περάσῃ;

ΑΘ.— Τὶ νὰ σοῦ εἶπω, Νικολῆ, κι' ἐγὼ τᾶχῳ χαμένα
μ' αὐτὰ τὰ νομισματικὰ καὶ λίαν μπερδεμένα.
Σὲ δὴ ἡμέραις ἔχασα διπλᾶ ἀπ' ὅσα βγάζω
εἰς ἓνα δώδεκάμηνον καὶ βαρηνεστενάζω.
Ὁ ἕνας θέλει τὸν ρουμπιέ δώδεκα κι' ἓνα γρόσι
καὶ ἄλλος εἰκοσιοκτῶ δὲν θέλει νὰ στὸν δώσῃ.

ΝΙΚ.— Καὶ τὶ θὰ γίνῃ τὸ λοιπὸν;

ΑΘ.— Ἐνὺς θεὸς τὸ ξέρει,
μὰ φαίνεται κι' ὁ διάβολος νᾶχῃ βαλμένο χέρι.
Ὅλη μας ἡ κατάστασις μπικίρια ξεπεσμένα,
ρουμπιέδες ἰνδιάνικαις, κουάρτα σιλντισμένα,
ὅλα πηγαίνουν νὰ χαθοῦν, διότι τῆς γροσάρας
δὲν θέλουν, δὲν τὰς δέχονται οὔτε γιὰ κουκουναράις.
Τὰ σιλντισμένα δὲν περνοῦν κι' ὅσον γιὰ τὰς ρουμπίας,
εἰς ἓνα μῆνα ἔφυγαν ὅλαις γιὰ τὰς Ἰνδίας.

ΝΙΚ.— Καὶ ἔπειτα; Θὰ ἔχωμεν καθὼς πρὸ χρόνων μάρακις;

ΑΘ.— Ἐντὸς ὀλίγου τὰ ψιλὰ θὰ φθάσουν μὲ ταῖς βάρκες,
ἀλλ' ἔως τότε τὸ σκουφὶ θὰ βάζῃς σὺ τοῦ Γιάννη,
ἐγὼ τοῦ μπάρμπα Νικολῆ κι' ὁ ἄλλος τοῦ Πανάνη
καὶ θᾶμαστε μίαν χαρά, χωρὶς παρὰ στήν τσέπη,
τούτέστι δὲν θὰ ἔχωμεν οὔτε διὰ σαλέπι.

Καὶ θῆρθον ἄλλη μὴ φορὰ τῶν πύππων μας τὰ χρόνια,
 ποῦ ἔκτιζαν στῆς κάσαις των φωληαῖς τὰ χελιδόνια,
 καὶ ἂν εἶχαν ἢ σακκούλαις των ἐζῆντα πέντε τρίπκις,
 οὐτ' ἓνα ἄσπρο ἔχαναν, νὰ ἔχουν ἄλλαις λύπκις.

Καὶ τότε μὲ εὐλάβειαν καὶ προκοπὴν χειρούργου,
 τοὺς νόμους θὰ κηρύξωμεν τοῦ πύππου μας Λυκούργου,
 θὰ τρώγωμεν μῦθο ζουμί σ' ἓνα τραπέζι ὅλοι,
 χωρὶς κανεὶς νὰ χρεωστῆ τοῦ Γιάννη καὶ Μανώλη.

ΝΙΚ.— Καὶ ἂν δὲν ἔχωμεν ζουμί;

ΑΘ.— Θὰ βράζωμεν ραδίκια
 ὀλίγαις τσικουδόμυταις καὶ τῆς θιλάσσης φύκια.

ΝΙΚ.— Ἐμένα μου ἀρέσει αὐτό.

ΑΘ.— Κι' ἐμένα μου ἀρέσει,
 διότι θὰ φορῆ κανεὶς τότε στραβὰ τὸ φέσι,
 καὶ ἔπειτα γλυτώνομεν ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ πιάτα
 καὶ ἀπὸ τὸ Δοῦνχι καὶ Λαθεῖν ποῦ μοῦραγαν τὰ νειάτα.

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

—Ὁ γικτρὸς γιὰ νὰ πυχῶνω μου περήγγειλε νὰ πύγω,
 μίαν ὄρα πρὶν νὰ φάγω,
 στὸ γυαλὸ νὰ κολυμβῶ.

—Καὶ ἐμένα, ἐὰν θέλω κάτι τι ν' ἀδυνατήσω,
 μ' ἐσυμβούλευσε ν' ἀρχίσω
 νὰ πηγαίνω καὶ ἐγώ!

ὦ, τοῦ θαύματος! τὰ μπάνια γιάδε πόσον ὠφελούνε,
 τοὺς πηχεῖς ἀδυνατοῦνε
 καὶ πηχίνουν τοὺς ἰσχνούς!

Κι' ἐκτὸς τούτου, καθὼς λένε, εἰν' ἡ μόνη θεραπείη
 τῶν τρελλῶν κι' ἡ σωτηρία
 πικρὸς ἄλλου ἀσθενοῦς.

—Καὶ στὴ νύφη μου πιστεῖεις, ἐὰν θέλῃ νὰ γανθήσῃ,
 τῆς κρήγγειλαν ν' ἀρχίσῃ
 τὰ θαλάσσια λουτρά.

Εἰν' ὠφέλιμα τῷ ὄντι καὶ περνᾷ μ' αὐτὰ ἡ ὄρα,
 δὲν τὰ βλέπω ὅμως τώρα,
 τόσον τόσον καθαρά.

Καὶ ζῶα τῆς θαλάσσης... δὲν ἤξε'ρω πῶς τὰ λέγουν,
 μᾶς δαγκάνουν καὶ μᾶς φλέγουν
 εἰς τοὺς πόδας τρομερά.

Δὲν τὸ ἐπαθᾷ, καὶ μένη, καὶ ἐγὼ προχθὲς ἀκόμα,
 ποῦ μ' ἐδάγκασε στὸ στόμα
 ἀπ' αὐτὰ ἓνα σκληρά;

Ο ΚΟΜΠΟΓΙΑΝΝΙΤΗΣ

Ἐμεῖς ἰατρὸς βαρδάτος, φορτωμένος ἀπὸ πείραν,
 θεραπείῳ πάσαν νόσον μὲ αὐγά καὶ μὲ πτερά,
 οἱ συνάδελφοι ἐν τούτοις εἰς Κιβρὸς μὲ θέτουν μαῖραν,
 ἐπειδὴ δὲν ἐξοδεῖω τοῦ σπετηχέρη τὰ νερά.

Δίπλωμα δὲν ἔχεις λέγουν, εἶσαι μπόσιος, ἀρήρτης,
καὶ τὴν γάταν του κανένος δὲν θὰ σοῦ ἐμπιστευθῆ
καὶ κινουσι πάντα λίθον, τῶν θυρῶν ποτέ ὁ σύρτης
δί' ἐμέ τὸν τσαρολατάνον, ὡς μὲ λέγουν, μὴ σεισθῆ.

Τὰ μαζὰ τους καὶ μὰ λύρα, ποῦ πηγαίνουσι εἰς Εὐρώπην
καὶ ἐξοδεύουσιν εἰς μπάλοισ καὶ πιχινίδια τὸν καιρῶν,
ἀπὸ θέατρον δὲν λείπουν, καὶ μὰς ξεχονται κατῶπιον
φουσκωμένοι, τσιτωμένοι, νὰ μὰς κάμουν τὸν γιατρόν.

Καὶ ποῦ εἶδον τὴν Εὐρώπην, οἱ γιατροὶ μὰς οἱ μεγάλοι,
ὁ Ἀσκληπιὸς, ὁ μέγας τῆς Ἰατρικῆς θεὸς,
ὁ Μυχάων, Ἴπποκράτης, Ποδοκλείριος καὶ ἄλλοι,
ἦ τὸ δίπλωμα ποῦ ἔδρεν ὁ ἀρχαῖος Γκιλητός;

Μὲ τὰ φάρμακα ποῦ δίδω, συνεχῶς κατενοδόνω
εἰς τοῦ Χάρωνος τὴν σκάφην οὐκ ὀλίγους ἀσθενεῖς.
Τί σημαίνει ὅμως τοῦτο; δεκαπέντε ἂν σκοτώνω,
δεκαεῖς θεραπεύω, ὥστε μένει κέρδος εἰς.

Ἄς φωνάζουν ὅσον θέλουν καὶ ἐκεῖνοι καὶ οἱ ἄλλοι,
στῆριγμά μας εἶν' αἱ γραῖαι καὶ οἱ κουτοὶ καὶ ὁ λαὸς
καὶ κατ' εὐτυχίαν εἶναι ἡ ὑφήλιος μεγάλη,
καὶ ὁ ψωμᾶς καὶ ὁ τσαγκάρης αἴφνης γίνεται γιατρός.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Στὰ φύλλα σας ἠθέλησα συνδρομητῆς νὰ γίνω
καὶ ὅσα ἔχω κρίματα μὲ διάβασμα νὰ πλύνω
καὶ νὰ περῶ τὴν ὥρην μου τὸ βράδυ μὲ αὐτὰ,
ὡς ποῦ τὸ κέν θέατρον κτισθῆ στὰ Παρωτά.

Νὰ μάθω ἐπεθύμησα ὁ Κατσαρός τί γράφει,
 πῶς ψήνουν μὲ τὰ γάβραρα στὴ Λόνδρα τὸ πιλάρι,
 τί λέγει ἡ «Ἀρχαίθεις» ἡ Σολομωνική,
 γιὰ τὸ μπουζούκι ποῦ ἐδῶ μᾶς παίζουσι μερικοί.

Ποῦτος προχθὲς τὰ ἔχαστε μὲ μίαν Ἀνδρονικήν
 καὶ εἰς μίαν μόνην τῆς Ἰατρικῆν ἀπώλεσε τὴν νίκην,
 ἡ «Σμόρνη» τί περὶ λαλεῖ καὶ τί ὁ «Κουριὲς»
 προλέγει ἀξεκκρωτὰ γιὰ τῆς Ἀποκριτικῆς.

Καὶ ποῦτος τῆς μικρούλης τοῦ ἀνημνηθεῖς τὰ κάλλη,
 στὴ σκόλη τῆς τῆς ἔστειλε κλεμμένον πυρσοκάλι,
 τί ἡ «Ζουρνάλ» φατμαγορεῖ καὶ ἡ Ἰατρικὴν,
 ἀν γράφει ποῦ εὑρίσκεται ὁ θίκτος Λατσάλ.

Τι σημειώσεις ἔλαβεν ἡ φίλη «Ἀρμονία»
 διὰ τὰ καλιδρόματτα καὶ Ὀρχηνοτροφεῖα. . . .
 ποῦ θὰ ἀνάβῃ φουερὸς καὶ τρομερὸς κυγῆς,
 νὰ μάθω τίς ὁ τίμιος καὶ ποῦτος ὁ φαγῆς,

ποῦτοι οἱ ὑπερθόβουλοι, τίνες οἱ Φριζαῖτοι,
 ποῦτοι οἱ μᾶλλον ἐμπειθεῖς καὶ οἱ κατεργαρέτοι,
 τίνες οἱ τῆς κοινότητος δεινοὶ ὑποκριταί,
 ὁσίων τε καὶ ἱερῶν εἰς πάθη πωληταί.

Νὰ μάθω ἐπεπόθησα ἐξ ὅλης μου καρδίας
 τὸ ἄκρον καὶ τὸ ἄωτον τῆς τέχνης ἀγροτικῆς. . . .
 νὰ μάθω ποῦτοι τοῦ καλοῦ εἰσὶν ἐκπαινεταί
 καὶ ποῦτοι μόνον τοῦ καλοῦ σκληρὰ καὶ θαυμασταί.

Νὰ μὰ ὁ ποῦτος ὑψηλὴν κατέχων ἐδῶ θέσιν,
 ἀπὸ τὴν μὲτην σύρεται, τοὺς πίδακας καὶ τὴν μέσην

Ἐδῶ τοῦ λέγονι κάθησε καὶ κάθηται εὐθὺς,
ἐκεῖ τοῦ λέγονι φήρισε, εἶδ' ἄλλως θὰ χυθῆς.

Καὶ πράγματι. . . . τὸν ἔραχαν, ἐν δὲν ὑπακούσῃ!
καθὼς τὴν ἔπαθον πολλοί, καὶ ἔραχαν γιουροῦτι,
διότι τὸ συμμέρον μας, τὸ ἔθνος, ἀπικιτεῖ
μόνον οἱ ὑποχείρισι νὰ ἦναι ἀνεκτοί.

Νὰ μάθω θέλω καὶ πολὺ περὶ διὰ γραμμάτων,
νὰ ἶδω πότε φθάνομεν εἰς τῶν Μουσῶν τὸν πᾶτον,
τις ἀδελφός τὸν ἕτερον θὰ τὸν διαδεχθῆ,
μὲ ὄλ' αὐτὰ τὸ ἔθνος μας διὰ νὰ προαχθῆ.

Ἄρῃνω τᾶλλα τὰ κακὰ, τοῦτέστι κατὰχρήσεις,
τὰς χιλιάδας πλεονεκτικὰ καὶ τὰς καθυστερήσεις,
τῶν ξυπνητῶν τὰ καὶ καὶ καὶ μὲ ἄλλας ἀγγλικῶν,
ὡς ποῦ θὰ πέρ' ὁ διάβολος κάθε κοινοτικῶν.

Καὶ μερικοὶ φιλόκαλοι, γὰρ νὰ καθίσουν ἴσια,
εἰς ἓνα μέρος ἔκοσαν ὄλα τὰ κυπρίσια,
τὸ γὰρ ἄντικατέστησε φυτίλι φαναριῶ
καὶ ἤλαττώθη ἡ μερὶς φωμαῶ τε καὶ τυριῶ.

Νὰ μάθω ἐπεθύμισα, οἱ δημοσιογράφοι
τίνος αἰτίαις ἕνεκα ἐκάθησαν στὸ ράφι
καὶ μὲ χρυσὰ ἀνδράποδα τοὺς ἀντικαθιστοῦν
οἱ ἄγαν φιλοπάτριδες καὶ ὅσοι τοὺς βλαστοῦν.

Κι' ἐργάζονται τ' ἀνδράποδα μετὰ ἐνθέου ζήλου
διὰ τὴν ἀναστύλωσιν τοῦ ἐθνικοῦ μας στύλου,
καθὼς τῶν συναλεύσεων εἶπεν εἰς Ριγολέ
καὶ μετ' αὐτοῦ συμράσκουσι ἄλλαι ψυχαὶ πολλαί.

Τὸ μπῆμι, τὸ μπύμι, τὸ λιγκλιεκι ὅποταν θὰ ἀρχίσῃ,
χωρὶς ἀνθρώπου βέβαια ρουθοῦνι νὰ ραγίσῃ,
εἰς τοὺς Φιλίππους ἤθελα νὰ εἰρεθῶ κι' ἐγώ,
νὰ μάθω πῶς τὰ τρίβουσι πιπέρι καὶ αὐγῶ.

Δι' ὅλα οὖν αὐτὰ καὶ αὐτὰ καὶ πλεῖστα τόσα ἄλλα,
διότι σεῖς μᾶς δίδετε καὶ τοῦ πωλινοῦ τὸ γάλα,
συνδρομητῆς ἠθέλησα προχθές νὰ ἐγγραχθῶ,
ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ φῶτά σας κι' ἐγὼ νὰ φωτισθῶ.

Τὶ ἠθελεν ἡ ἀλεποῦ ἐν τοῦτοις στὸ παζάρι;
καθὼς ἡ γάτσιε ἐρομοῦν ἐπίνω εἰς τὸ ψάρι,
οἱ γαλακτόμοι γείτονες στὸ φύλλον ἐρομοῦν
καὶ ὕβρεις ἀναμέτον των μεγάλας ἐξεμοῦν.

Ἄπ' ἐξῶ ἀπὸ τὴν θύραν μου μοῦ ἔστησαν κερτέρει
καὶ τὸ πτωχὸν γραρεῖόν μου κατήνητητε λιμέρι
καὶ γίνεται ἀνάρπαστον τὸ φύλλον μου εὐθύς
ἀπὸ τοὺς ἐνεδρέοντες πολλοὺς φιλομαθεῖς.

Ἀνάθεμά σας γράμματτα καὶ σὺ φιλοπατρία,
ποῦ πᾶτε καὶ ξοδεύετε εἰς τόσα κερνεῖα
καὶ προκειμένου τοῦ καλοῦ δὲν δίδετε πικρᾶ,
μὲν' ἠώναςτε στὰ αἴματτα κανένα φουκαριᾶ.

Ἐν συντομίᾳ, φίλτατε, μὲ τὴν ἀπλότητά μου
καὶ τοὺς κυρίους γείτονες εὐρήκα τὸν μπελιᾶ μου
καὶ ἔστειλα στὸν διχθολον, μαζὺ μὲ τοὺς κουτούς,
καὶ τὰς ἐρημερίδας Σας καὶ σφᾶς ὕμῃς αὐτοῦς.

Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

Κατακλύπτειν ὁ πέπλος ὁ βαρὺς τῆς ἀμυθείας
 πρὸ πολλοῦ τῆς Ἰωνίας
 τὸν ὠραῖον οὐρανόν,

καὶ ὁ κόσμος. . . ἄχ... τί κόσμος! εἰς τὸ σκότος ἐπλανᾶτο
 καὶ ὁ κοῦρος ἠπκτᾶτο
 πρὸ ἀνθρώπων ἀραωνῶν.

Πλὴν ὁ δαίμων τῆς πατριδος Μωϋσῆν μὲ στέλλει νέον
 εἰς τὴν πόλιν τῶν Συμυραίων
 νὰ φωτίσω τὸν λαόν

καὶ ἰδοὺ με συναργάτης γεραρχᾶς ἐρημερίδος,
 ὑπὲρ χάρτου καὶ γραφίδος
 τὸν καιρὸν ἀριεργῶν.

Πρὶν νὰ ἔλθω. . . φεῦ! τί κόσμος, ὅλος ὁ ἐνταῦθα τύπος
 χάρτου μόνον ἦτο ρύπος,
 ἄνευ ἄρθρων ἐθνικῶν!

Πλὴν ἐπέταζεν ἐκεῖνα, ἤδη ἔρθησεν ἡ ὥρα
 νὰ γνωρίσῃ ὅλ' ἡ χώρα
 τὰ καλὰ ἐκ τῶν κακῶν.

Ναί, ὀρκίζομαι εἰς Ἄργον τὸν πανόπτην, συμπυλῆται,
 μετ' ὀλίγον θὰ ἰδῆτε
 τί δηλοῖ ἐρημερίς.

Μὲ τὰ ἄρθρα μου θὰ κάμω καὶ θὰ δεῖξω καὶ θὰ τρίψω
 καὶ θὰ σγίσω καὶ θὰ ρίψω
 τοὺς κρηῆνας τοὺς θρασεῖς!

Μὲ ἐτρόμαξαν οἱ βράχοι, αἱ σπιλάδες καὶ οἱ τοῦχοι
καὶ ἡ λύρα μου ἀντήχει
εἰς τὰ ἀντικρυ βουνά,

κι' εἰς Ἄνατολὴν ἐσχίρων καὶ αἱ κάμηλοι ἀκόμα,
ὅταν ἤνοιγα τὸ στόμα
κι' ἐσιώπων τὰ πτηνά.

Κτίσατέ μοι, συμπολίται, πρὶν ἐκπνεύσω μακρωλεῖον
καὶ σεῖς, κόραι τῶν σχολείων,
ἄσμα ψάλλατε γλυκῶ

καὶ μὲ στέφανον ἐκ πράσων ἢ ἐκ σκόρδου φύλλων μόνον
στέψατέ με, ἀπὸ φθόνον
νὰ σπαράξουν μερικοί.

Ποιητῆς οὐρανοβάμων, ἀριχθεὶς ἐκ Πιερίας,
ἀνεδέχθην τῆς Ἀσίας
νὰ φωτίσω τοὺς λαούς,

καὶ μὲ τ' ἄρθρα μου νὰ κάμω καὶ νὰ δεῖξω καὶ νὰ τρίψω
καὶ νὰ σχίσω καὶ νὰ ρίψω
καὶ λογίους καὶ λοιπούς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΒΕΛΟΥΣ

Τῶν βαρᾶθρων καὶ τοῦ σκότους τῆς Κολάσεως δραπέτης,
πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους εἰς τὴν Σμύρνην ἀριχθεὶς,
Σὺ πητῆρ καὶ κορυφαῖος τῆς Κακίας ποδιγέτης,
τὴν Κακίην νὰ πατάξῃς μὲ τὸ τόξον προσπαθεῖς!

Καὶ τί ἔκρυψες ὡς τώρα, μόνον, μόνον τὰ λαχρεῖα
καὶ τινὰς δοκησισόφους κατετόξευσας, ἀλλὰ
εἰς τὴν γῆν εἰσέτι ὅλην βασιλεύει ἡ Κακία
καὶ συμβαίνουν καθ' ἐκάστην ἐπεισόδια πολλά.

Καθ' ἐκάστην αἰ μοδίσται ἀγοράζουσιν οἰκίαις,
τοὺς πλουσίους ὑπερτέρους θεωροῦσι τοῦ πτωχοῦ,
ἀγαπᾷ ὁ κόσμος ὅλος τὰς τιμὰς καὶ κολακείαις
καὶ ἐκτιμῶνται οἱ ἀγύρται καὶ κερδίζουσιν πικταχοῦ.

Τι κατώρθωσες; ἀγρίαις νὰ ἐγειρήεις τρικυμίας
καὶ νὰ τρέμωσι τὸ «Βέλος» καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
καὶ τὴν Πέμπτην ὡς ἡμέραν τῆς Δευτέρας Παρουσίας
ὁ παρεκτραπέεις ὀλίγον τῆς ὕδου νὰ θεωρῆ.

Πλὴν καὶ «Βέλος» καὶ Συντάκται ἦσαν πράγματι ἀθῶοι,
ἀθωότεροι ἀκόμη τρυφερᾶς περιστερᾶς.
Σύ, διέβολε, τὰς πράξεις τὰς ὑποίας πᾶς ἠγνῶει
ἐνησμενίζεις νὰ κάμῃς εἰς τὸν κόσμον φανεράς.

Σύντροφον τοιοῦτον πλέον δὲν ἀνέχεται τὸ «Βέλος»,
εἰς τὸ σκότος ἔνθεν ἤλθεν ἅς ὑπάγῃ νὰ χυθῆ,
ὡς διάδοχον ἀρῆνων πέντε γράμματα καὶ βέλος
ἠρροσμένα ἐπὶ τόξου, σύμβολά του ἀληθῆ.

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΒΟΥΛ. Α'. Εἰς τί πράγμα σὺ κυχᾷσαι
ἢ ἐκδούλευσιν ἢ σχέσιν
καὶ ζητεῖς αὐτὴν τὴν θέσιν
ποῦ ἐγὼ τὴν κυνηγῶ;

Κι' εὔχεται πρῶτον εἰς τοὺς παππάδες
 ἡμέρα νύκτα νὰ τοὺς φωνάζουν
 ἀπὸ τὰ σπίτια, γιὰ νὰ διαβάζουν
 τὸ Τετραβήγγελον εἰς τρελλοὺς.

Εἰς τοὺς γιατροὺς μας ἀπὸ συνάχι
 ἂν κανεὶς τύχη νὰ ὑποφέρη,
 μ' ἔνα Μετζήτη στὸ κάθε χέρι
 ἐπάνω κάτω νὰ τοὺς ζητῇ.

Στοὺς δικηγόρους, πολλὰς πτωχεύσεις
 καὶ ἀπορίας καὶ ἀπικτησεις
 κληρονομίας, καθὼς καὶ κρίσεις
 περὶ γαδάρων ἀπλῶς σκιᾶς.

Εἰς τοὺς δασκάλους μας, νὰ ἐκδίδουν
 νέα βιβλία τὸν κάθε μῆνα
 καὶ νὰ κερδίζουν ἀπὸ ἐκεῖνα
 τρεῖς χιλιάδας τὰ ἑκατόν.

Εἰς τοὺς συντάκτας, εἰς τὴν Εὐρώπην
 κανένας πόλεμος νὰ ἀνάψῃ
 καὶ μαῦρον αἷμα τὴν γῆν νὰ βάψῃ,
 νὰ ἐξοδεύουν φύλλα πολλὰ.

Εἰς τοὺς ἐμπόρους, νὰ ἔχουν δούλους
 πάντοτε νέους ἐκ τοῦ σχολείου,
 διὰ τὴν τέχνην τοῦ ἐμπορίου,
 νὰ τοὺς δουλεύουν χωρὶς μισθόν.

Εἰς τοὺς σαράφιδες, μπεσιλίκια
 νὰ βρίσκουν μαῦρα καὶ γυρισμένα,
 πρὸς δύο γρόσα τὸ κάθε ἓνα,
 νὰ τὰ καθίζουν διὰ καλὰ.

Εἰς τοὺς μπικκλήδες, πικλαμῆδα
 διὰ λακέρδα νὰ ἐξοδεύουν,
 κί' εἰς τοὺς μαγειροὺς νὰ μαγειρεύουν
 μὲ νερό μόνον τὰ φαγητά.

Εἰς τοὺς ψαράδες νὰ εὔρουν τρόπον
 ποτὲ τὰ ψάρια νὰ μὴ βρωμίζουν,
 ἀλλὰ νὰ φαίνεται πῶς μυρίζουν,
 ὅς ἦναι κί' εἴκοσι ἡμερῶν.

Εἰς τοὺς γασάπιδες τὰ κατσίκια
 νὰ ἐξοδεύουν διὰ κριάρια
 καὶ στοὺς φουρνάριδες τὰ σιτάρια
 νὰ θέλουν ἴσως πολὺ νερό.

Εἰς τὰς κυρίκας, νὰ ἔλθουν ρούχα
 τῆς νέας μόδας τοῦ Διογένη,
 γιὰ νὰ πηγαίνῃ καμαρωμένη
 νὰ ἀγοράζῃ ἢ καθεμιά.

Καὶ τὰ καπέλλα τῆς Μαριγίτσας
 νὰ ἦν ἑρέτος πολλὰ καὶ φίνια,
 μὲ πτερὰ κόκκινα καὶ μὲ κρῖνα,
 ὅσοι τὰς βλέπουν νὰ τρελλαθοῦν.

ΔΙΝΙΓΜΑΤΑ

Α'.

Ἄν τὰ τέσσαρά μου πρῶτα τῶν λοιπῶν διχωρήσῃς,
εἰς τοῦ Κουκλουτζᾶ τὸν χάρτην δύνασαι νὰ μ' ἀπαντήσῃς.

Μὲ τὰ τέσσαρα τὰ ἄλλα, ὅπου σ' εὔρω θὰ σέ φάγω.
Εἰς τῆς μάχης τὸ πεῖν ἐγὼ πρῶτος θὰ ὑπάγω
καὶ ἐκεῖ ἄλλους φονεύω, ἄλλους δὲ εἰς φυγὴν τρέπω
καὶ γελῶ τὰ πτώματά των καὶ τὸ αἷμα ὅταν βλέπω!

Ἄν τὰ τρία μου τὰ πρῶτα καὶ τὰ τελευταῖα τρία
ἀνευσπλάγχχως ἀποκόψῃς καὶ μοῦ μείνῃ ἡ καρδία,
ἢ ὀσμή της ἢ γλυκεῖα θὰ σέ κίμῃ νὰ ζητήσῃς
μὲ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν σου ἢ τὸ στήθος νὰ κοσμήσῃς.

Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς, τὸν λαμὸν καὶ τὸ ποδάρι,
μὴ θεῖσαι τὰς ζημίας... θὰ σοῦ μείνῃ πάντα κίτρι.

Εἰς τὴν ζάλην τοῦ νοῦ σου θές νὰ δώσῃς ἕνα τέλος;
ἢ σημαία μου ὑψοῦται εἰς τὴν «Σμύρνην» καὶ τὸ «Βέλος».

Β'.

Διοικῶ ἀλλ' ὑπὸ ἄλλον.

Ζήτω ὁ ἀνώτερός μου!
εἶναι ὁ κυρίαρχός μου,
δι' ἐκεῖνον διοικῶ.

Ἐάν ὄμως τοῦ κτυπήση
 νὰ μοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι,
 τὸ ἴδικό του νὰ μοῦ βάλῃ
 καὶ ἀλλάξωμεν λαίμοις,
 τότε ἐγὼ τὸν δικττάτω,
 μὲ τὸ ἴδικόν μου πνεῦμα,
 καὶ εἰς ἓν μου μόνον νεῦμα
 τὸν τινάζει περὶτός.

Γ'.

Ἄστὴρ ὑπῆρξεν τηλαυγῆς τὸν Παρνασσὸν λαμπρύνων,
 ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα, τὸ κλέος τῶν Ἑλλήνων.
 Τὴν ἱεράν μου κεφαλὴν ἂν θέλῃς νὰ χωρίσῃς,
 μέρος μόνον τοῦ σώματος ἐξαιρῶντες θ' ἀπαντήσῃς.
 Ἀπέσπασες τὰ σπλάγχνα μου; πρὸς μέγαν θαυμασμὸν σου,
 ἐν ὄρος δίχως ὄνομα βλέπεις ἐνώπιόν σου.

Δ'.

Τὸ πρῶτόν μου εἶναι θεός, προστάτης τῶν ποιμένων,
 τὰ δύο μου ἀκόλουθα ὄνομα τῶν προγόνων,
 ἄνθος τὰ τελευταῖά μου τὴν ὄσφρησιν εὐφραίνων,
 τὸ ὅλον μου δὲ ἱερόν ἐνδοξὸν τῶν Ἰώνων.

Ε'.

Τῶν θυγατέρων τῆς Μνημοσύνης ἤμην τὸ πάλαι ἡ κατοικία
 καὶ ὀρμητήριον τελευταῖον ἀνδρῶν μαχίμων, ἡρωϊκῶν.
 Τὸν τράχηλόν μου ἂν ἐξαλείψῃς, ἀγίους ἀνδρας, θαύματα θεῶν,
 θὰ σ' ἐνθυμίσῃ ἡ ἑυπροσθέν σου περὶστειμένη εὐδοκίαν.

ΣΤ'.

Μεγάλης φήμης ποταμὸς ὑπῆρξα τῆς Ἀσίας,
 πολλὰς ἡρώων καὶ λαῶν ἰδῶν περιπετείας.
 Τὴν κεφαλὴν μου τὴν τριπλὴν ἂν θέλεις νὰ χωρίσης
 νῆσον Κυκλάδα εὐφρονον ἐξαίφνης θ' ἀπαντήσης.

Ζ'.

Μακρὴν μου πᾶσα ἠδονή, μακρὴν μου ἡ φαιδρότης
 καὶ πᾶς ὃ βλέπων με θνητὸς ψελλίζει... ματαιότης!
 Μοῦ ἔκοψες τὴν κεφαλὴν; ἀλλοίωσις ὑποίκα!
 ἀπὸ πικρᾶς καὶ θλιθερᾶς, καθίσταμαι ἠδεῖα!
 Καὶ ἂν ὡς δῶρον φυσικὸν μ' ἀπέκτησε νεῆνις,
 βλέπων αὐτὴν καὶ λογικὸν καὶ τὰς αἰσθήσεις χάνεις!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΡΡΙΚΑ

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

Αγγελόκι ἐρωτευμένο,
πού σιμά μου φτερουγίζεις,
μ' ἓνα βλέμμα σου δροσίζεις
τὴν καύμενή μου καρδιά.
Σάν νεράιδας ἢ ματιὰ σου
ἢ γλυκειά μὲ βχλσαμόνει
καὶ μὲ σφάζει, μὲ καρρώνει
ἢ σκληρὴ σου ἀδιανοητιά.

Σπικροτὰρὰ στὰ μυρωδάτα
στήθια τῆς αὐγῆς τ' ἀέρι,
τὰ λουλούδια τέρι, τέρι,
χίλια ἀλλάζουνε φιλιὰ,
καὶ τῆς θάλασσας τὸ κύμα,
μ' ἀνοιγμένη τὴν ἀγκάλη,
τρέχει, τρέχει, στ' ἀκρογιάλι
νὰ φιλήσῃ τὴ στεριά.

Ζαχαρένια λόγια λένε
τὰ πουλάκια μὲς' τὴ φτέρη,
κάθε βράδυ στὸ ἀστέρι

ἡ πηγὴ γλυκομιλᾷ
καὶ χροῖμενο τὸ ρέμμα,
δέξ το, δέξ ,πῶς κατεβαίνει,
ποῦ ὀλόγρουσα ντυμένη
ἡ Σελήνη τὸ φίλξ....

Ἐγὼ μόνο τὸ καῦμένο
σπαρταρῶ στὴν ἐρημιά μου,
εἶναι Κόλασι ἡ καρδιά μου
καὶ φωτιὰ τὸ σωθικό,
κι' ὅμως ἓνα σου λογάκι,
ἓνα βλέμμα φθάνει μόνο
νά μὲ σώσῃ ἀπὸ τὸν πόνο,
ἀγγελάκι ἐρωτικό.

Μὴ καὶ σὺ πουλὶ δὲν ἦσαι,
τῆς αὐγῆς δὲν εἶσ' ἀστέρι
κι' ἀπ' τὰ στήθια σου τ' ἀέρι
δὲν φιοῦξ μαγευτικό ;
Καὶ ποῖος κάμπος, ποῖο λιβάδι,
ἔχει κρίνο ἢ ζιμποῦλι,
τρικιντάφυλλο καὶ φοῦλι,
ἀπὸ ἄενά ποῖο γλυκό ;

 ΣΥ

Ἄν μὲ λέγων μισάνθρωπον ἔλλοι,
εἶναι πλάνη καὶ ψεῦδος θρασύ....
εἶσ' ἀχώριστος φίλη μου ΣΥ,
διὰ Σέ ἡ καρδιά μου πάλαι.

Μυροβόλος ὅποτεν ἡ αὔρα
 μέ τὰ ρόδα καὶ ἴα σκιοτῆ,
 περὶ ΣΕ ἡ ψυχὴ μου πετᾶ
 καὶ τὰ ραίνω μὲ δάκρυα μαύρα.

Εἰς τὰ ὄρη τὸ φῶς ὅταν θλάται
 καὶ προβαίνει ἡ Φοῖβη χρυσῆ,
 τοῦ νοῦς μου τὸ φῶς εἶσαι ΣΥ
 καὶ εἰς Σὲ θλιβερῶς περισπάται.

Καὶ Σελήνη καὶ φῶς μου καὶ μῦρον
 καὶ καρδίᾳ καὶ νοῦς καὶ ψυχῆ,
 εἶσαι ΣΥ καὶ γλυκεῖα ἤχει
 ἡ φωνὴ σου εἰς αὔρας Ζεφύρων.

Σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ ὅταν ἀγρίως
 τῶν στοιχείων ὄργῃ ὁ ἔσμός,
 Σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ ὅταν σεισμὸς
 συνταράττη τὴν γῆν ἀπκισίως.

Ἄλλὰ ΣΥ!... εὐτυχὴς ἐάν ἄλλον
 ἢ σκληρὰ σου ψυχὴ δέν ποθῆ
 καὶ δέν θάλλῃ μ' αὐτὸν, δέν ἀνθῆ,
 εἰς τὸν μαῦρον τοῦ στήθους μου σάλον!

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ

Ὅταν μάχη τὰ πελάγη
 βασανίξῃ τρικυμία,
 καταθρούσουσα τὰ πλοῖα
 εἰς τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς,

μόνος ἄροθος χλευάζει
τὸ ἄγρον καὶ κρῖον μνήμα,
μόνος παίζει μὲ τὸ κύμα
ὁ γενναῖος πειρατής.

Τῆς θαλάσσης κυρίαρχος,
πῶς νικῶν εἶναι ὁ τρόμος,
εἶν' ἢ βέλτης τοῦ νόμος
καὶ ἡ χεὶρ τοῦ δικαστῆς.
Εἶναι μάστιξ ὀλεθρῆν
τῶν ἀρπάζων λιμενίων
καὶ πικρὸς τῶν ἀλιζήνων
πολυπλούτων ὕβριστῆς.

Ὡς ἱεραῖς πειναλέος
ἐπαρᾶ ἐπὶ τῆς λείας,
ἐρημοὶ τὰς παραλίας
καὶ τὰς κόμης πυρπολεῖ.
Ὁ καπνὸς τῶν ἐρειπίων,
οἱ κατάραι τῶν θυμάτων
καὶ ἡ θέα τῶν πτωμάτων
τὸν εὐραχίνοισι πόλυ.

Βαθυκίνητοι γελῶναι,
τὸν εὐχόμενοι ἐπλήττει,
ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν φοβεῖται
τὰς μορᾶς τῶν ἀπειλᾶς.
Νίκης ἄσμα ψάλλων φεύγει
εἰς ἀξένους ἐρημίας,
φύρον σύμβολον ἀνδρείας
τῶν ἐχθρῶν τὰς κεφαλᾶς.

Ὡς κρησφύγετά του ἔχει
παραλίας θαφροφύτους
καὶ σπιλάδας ἀπροσίτους
ἢ ἀπόκρημνα βουνά

καὶ ἐκεῖ ἐναποθέτων
τὴν πολυτιμὸν του λείχν
ἐξυμνεῖ τὴν πειρατεῖαν
ψάλλων ἄσματτα τερπνά.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Μὴ κοιμᾶσαι! φιλοπαῖγμον τῆς αὐγῆς τὸ γλυκὺ πνεῦμα
εἰς τὰ δένδρα τῆς κοιλάδος μαργαρίτας ἀναστῆ,
μὲ ἀδάμκτας τὰ ρόδα ἐπιστέγει καὶ μὲ βεῦμα
μυροβόλον πρὸς τὰ ἄνθη καὶ δεινδρύλια πετῆ.

Φεύγουσα τὸν διερρηλῆτην τῆς ἡμέρας ἡ Σελήνη
πρὸς τὰ δρόσραττα τῶν θόλων καταρεύγει τ' οὐρανοῦ,
τῆς κύρης τὸ γλυκὺ ἄστρον λαμπυρίζειν τρεμοσβύνει
καὶ εἰς τοῦ ρύακος τὸ ἄσμα ἀπικνεῖ τὸ τοῦ πτηνοῦ.

Μὴ κοιμᾶσαι, θεία κόρη, μᾶς φρουρεῖ ἡ ἐρημία,
μᾶς ἐνοῖ τῶν καρδιῶν μᾶς ἀδικῆρ κτος δεσμός,
τὴν φυγὴν μᾶς προστατεῖει τῶν πτηνῶν ἡ μελωδία
καὶ τοῦ ρύακος μᾶς σκέπει ὁ γλυκὺς κελαρισμός.

Τοὺς σαπρεῖρους τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν σου στρέψε ὅπου
τοὺς σαπρεῖρους του κυλίζει βαθυδίνης ποταμός,
ὅπου γέρον ἐρημίτης ἐντὸς λέμβου μονοκώπου
μὲ στεράνους μᾶς προσμένει καὶ αἰώνιος δεσμός.

Καὶ ὑπόταν ἐξαστράπτων εἰς τὸ ὄρος ὡς ἀδάμκας,
ὁ πκνύπτης χρυσοῦς δίσκος τ' οὐρανοῦ ἐμφανισθῆ,
πρῶτον μάρτυρα θὰ εὔρη εἰς ἐκεῖνον ἡ χάρις μᾶς,
αὐτὸς πρῶτος τοὺς συζύγους μειδιδῶν θὰ ἀσπκσθῆ.

Μ' ΕΛΗΣΜΟΝΗΣΕ !

Τρισόλβιος διήνουν τὸ στάδιον τοῦ βίου,
 περιπκθῶς ἐρώμενος ἀγγέλου ἐπιγείου
 καὶ ἤμην. . . ἤμην ἕξκλλος, παράφορος ὁ τέλως,
 ὅταν εἰς τὰς τρεμοῦσας μου τὴν ἔθλιβον ἀγκάλας,
 καὶ ἤκουον ψελλίζοντα τὰ χεῖλη τὰ φαιδρά της
 ὄρκους φιλίας σταθεράς, φιλίας πιστοτάτης. . .
 Ἀπάτης θῦμα στυγεράς, ὀνείρου τερψιθύμου,
 αἰχμάλωτος νὰ συλληρθῆ ἀρέθη ἡ ψυχὴ μου,
 χωρὶς ποσῶς νὰ φαντασθῆ, χωρὶς ποσῶς νὰ κρίνη
 ὅτι ἠδύνατο ποτὲ νὰ μ' ἀρνηθῆ ἐκείνη !

Εἰς οὐρανίαις καὶ τερπιάς ἐκπτάσεις ἀνηρχόμην,
 τὸ μέλι τῶν χειλέων της ὑπόταν ἐγευόμην
 καὶ ὅταν μὲ ἠτένιζε μὲ πλήρες πόθου βλέμμα,
 ἐσκίρτζ εἰς τὰς φλέβας μου παράφορον τὸ αἶμα.
 Καὶ ὅμως ἦτον ὄραμα τῆς πλάνου φαντασίας
 ὁ ἔριος της καὶ πρόδρομος ἀγρίας τρικυμίας
 καὶ τώρα τὴν καρδίαν μου τυρῶν λυσοῶδης τύπτει,
 μελαγχολίας σάβανον φρικῶδες μὲ καλύπτει,
 ὡς ἄνθος ἡ νεότης μου μαρμίνεται καὶ φθίνει,
 διότι μ' ἐλησμόνησεν ἡ ἄσπαστος ἐκείνη !

Δρόσος ἀγῆς ὁ Ἔριος της ἦτο καὶ διελύθη
 καὶ εἰς ὄργην ἀμάλακτον καὶ μῆσος μετεβλήθη !
 Τοὺς ὄρκους ἐλησμόνησε, τὰ δάκρυα ἐκεῖνα,
 καὶ ἔρησε νὰ μαρμνθῶν τοῦ Ἐρωτος τὰ κρίνα !

Μαχρήνθητι καθὼς αὐτὰ, τυχλίπυρος ζωή μου,
παρὰ νὰ κατὰρλέγεςσι ὡς ἄμμος τῆς ἐρήμου.

Μάττην οἰμῶζει γοερῶς τὸ φθισικόν μου στῆθος,
εἰν' ἡ καρδία της σκληρά, ἀμύλακτος ὡς λίθος

καὶ ἐνῶ θερίζει φλογερὰ τὰ σπλάγγνα μου ὀδύνη,
χλευάζει τὴν ὀδύνην μου ἡ ἀπλαγχχος ἐκεῖνη!

ONEIPON

Ἐπλανώμην εἰς δάσος... τὴν φύσιν
ἐπεχρύσου Σελήνη γλυκεῖα,
ἐκοιμάτο τὸ πᾶν καὶ βαθεῖα
ἐπεκράτει θανάτου σιγή.

Γρύλλος μόνον ἠκούετο λάλος,
κλαυθμηρίζων εἰς σύμπλεγμα θάμνων,
καὶ παρέκει, πλησίον σφενδάμων,
ἐμελώδει καλλίερους πηγῆ.

Ἐπλανώμην μονήρης, πλὴν αἴφνης
τὴν φυγὴν μου κατέλαβε πλάνη
καὶ τὸ δάσος ἐκεῖνο μ' ἐράνη
γοητείας πῶς ἦτο μεστόν.

Εἰς τὸν ἐξάλλον νοῦν μου, εἰκόνες
παριστῶντο ἀγρίων φασμάτων
καὶ ἀσπαίροντα μέλη σωμάτων
καὶ σωροὶ αἰμοθύρτων ὀσπῶν.

Τρομερὸν μὲ κατέλαβε ρίγος,
γλωσσυπέδη σκληρὰ μ' ἐτυράννει
καὶ μ' ἀλύσεις βραχείας μ' ἐράνη
πῶς μ' ἐκράτει δεσμώτην ἡ γῆ.

Πλὴν ἐξείρνης, παράδοξος πλάνη,
 ἢ προτέρα σκηνὴ μετεβλήθη
 καὶ ἡ φύσις λαμπρὰν ἐνεδύθη
 ἀλουργίδα φωτὸς χρυσαυγῆ.

Τὰς αἰσθήσεις μου ἐπληξέε τότε
 ἡ ἡχώ μουσικῆς εὐφροσύνου
 καὶ ἰδοὺ ἐκ τοῦ δάσους ἐκείνου
 νέα κόρη προβαίνει φαιδρά.
 Ἦτον ὅλη ὡς ρόδον εὐώδης,
 δροσερὰ ὡς αὐγὴ τοῦ Μαΐου,
 τὴν γλυκύτητα εἶχε τοῦ ἴου,
 ὡς ὁ ἴασμος ἦτον ἀβρά.

Τὴν μακρὰν καστανόχρουν τῆς κόμην
 μυροβόλος πνοὴ ἐκυμάτει
 κί' εἰς τὰς δύο τῆς χειρὸς ἐκράτει
 ὡς ἐκείνην ἔν ρόδον γλυκύ.
 Μειδιῶσα μοὶ τείνει τὸ ἄνθος
 καὶ μὲ βλέμμα πυρφόρον, παμράγον,
 ἀλλὰ μέλιτος πλῆρες καὶ μάγον
 τὰς αἰσθήσεις μου ὅλας ναρκυῖ.

Ἐσπαρμένος ἀδάμαντας ἦτο
 τ' οὐρανοῦ ὁ σαπυρίνιος θόλος,
 ὁ ἀὴρ δροσερὸς, μυροβόλος,
 ἡ παρθένος ἀγγέλων πνοή·
 διεγέλων τὰ πάντα, καὶ ὅμως
 δισταγμοῦ μ' ἐταλάντευε σάλος,
 μὴ τὸ πλάνον, τὸ ἄρατον κάλλος
 ἦτο μαύρη δαιμόνων γονή.

Μὲ κατέλαβε ρῖγος, ὅποτε
 ὡς ἀγγέλων ὠδῆς ἀρμονία,
 ὅπως αὖρα Ζεφύρου γλυκεῖα,
 τῆς παρθένου ἠκούσθ' ἡ φωνή.

τὴν ἀγίαν προσφέρουσα λέξι,
 ἥτις γῆν καὶ θαλάσσας κλονίζει,
 ἥτις βράχους καὶ ὄρη κρημνίζει
 καὶ θνητοὺς μὲ ἀγγέλους ἐνοῖ.

Καὶ δραμῶν ἀφαρπάζω τὸ ρόδον,
 μ' ἐρωμένου παρὰφορον ἦθος,
 καὶ τὸ θλίβω εἰς μέσον τὸ στῆθος,
 πλὴν ἀμέσως, σκιηνὴ ἀπερχθῆς!
 Ὡς ἐξ ὕπνου ἐγείρομαι στένων,
 μὲ κροτάφους καὶ κνήμας καθίδρους,
 μὲ καρδίαν ἐκπέμπουσαν μύθρους,
 παρ' ἐχίδνης ὁ τάλας διηχθεῖς!

Ισθόλος ἐρώλευεν ὄρις,
 εἰς τὸ ἄνθος τῆς κόρης ἐκείνης,
 ρίψας σπύρον ἀφάτου οὐδύνης
 καὶ σπινθήρα ἐντὸς μου πυρός,
 καὶ ἀλγῶ καὶ σπαράττουμι ἤδη
 καὶ σφαδάζω εἰς μαύρας ἀλύσεις
 καὶ εἰρηκτὴ εἰς ἐμὰ εἶν' ἡ φύσις
 καὶ ὁ βίος ἀγὼν τρομερός.

Ἦτον ὄναρ ἡ γόησσα κόρη
 καὶ τὸ πᾶν μετ' αὐτῆς διελύθη,
 τὴν εἰκόνα τῆς ὄμως ἡ Λήθη
 νὰ ραντίσῃ ἀρνεῖτ' ἐπὶ γῆς,
 καὶ τὴν βλέπω ἐμπρὸς μου ὡς φάσμα
 καὶ ὡς φλοῦς τοῦ Ταρτάρου μὲ τήκει,
 ἱλαστήριος, φαίνεται, δίκη,
 ὀλεθρία τῆς Τύχης παγίς.

Ο ΒΟΣΚΟΣ

Υπὸ σκιὰν μονήρους
καθήμενος ἰτέας,
τὸ κέλλος τῆς ὠριάας
θὰ ψάλλω χωρικῆς.
Τὸ κέλλος τῆς ὠριάας
θὰ ψάλλω ποιμενίδος,
τοῦ δάσους βασιλίδος
ἀβοῶς καὶ θελκτικῆς.

Κατ' ἄφουτοι κοιλάδες,
μεστὴ θελγήτρων φύσις,
γλυκαίης ἀναμνήσεις
γεννώσιν εἰς τὸν νοῦν.
Τὰ θελγήτρα τοῦ πλούτου,
τὸ γόητρον τῶν θρόνων,
τὸ τέκνον τῶν δρυμῶνων
ποτέ δὲν συγκινῶν.

Τῶν πόλεων τὴν τύρβην
μισῶ καὶ τὰς κακίας,
μακρὰν, εἰς ἐρημίαις,
ἀμέριμνος θὰ ζῶ.
Τῆς φούλης κοινωνίας
βδελύττομαι τοὺς οἴλους,
μὲ σάρας χαμαιζήλους,
δὲν θέλω νὰ συζῶ.

Ἐκτείνεται ἐμπρὸς μου
ἀπέραντος ὁρίζων
καὶ ρύαξ κελαρίζων,
ἐν μέσῳ μυρσινῶν.

Ἄγριων ἀνθηλίων
 μέ λούει εὐωδία
 κι' ἡ θεία μελωδία
 μέ θέλει τῶν πτηνῶν.

Ὡς τάπητά μου ἔχω
 ἀνθόστρωτον λειμῶνα
 καὶ στέγην μου δεινδρῶνα
 ἢ δάσος μαγικόν.
 Μεστή εὐδαμονίας
 παρέργετ' ἡμέρα. . . .
 τίς τέρψις γλυκυτέρα
 τοῦ βίου τῶν βοσκῶν ;

Αὐλοὺς ἀκούω. . . κύνες
 πιστοί, ἀκολουθεῖτε,
 γαμήλιος τελεῖται
 ποιμένων ἑορτή !
 Οἱ φίλοι εὐθυμοῦσιν !
 Ἄχ ! πότε τοῦ εὐκαταίου
 θά ρθᾶσῃς ὑμεναίου
 ἡμέρα ποθητή ;

Ἄς δράμω πρὸς ἐκείνους
 κι' ἐνῶ θυμῆρης ψάλλει
 τῆς οὖσεως τὰ κάλλη
 ὁ ψάλλτης τῶν δασῶν,
 καὶ πλήρες εὐτυχίας
 καὶ πόθου τῶν μνηστῆρων
 τὸ ζεῦγος ὑπ' ὀνείρων
 μεθύσκειται χρυσῶν,

Ἐγὼ μέ τοὺς ποιμένεας,
 ὑπὸ σιάν ἐλάτης
 τὸ κάλλος τῆς φιλοπάτης
 θά ψάλλω χωρικῆς,

τὸ κάλλος τῆς ὠραίας
 ἢ ἄλλω ποιμενίδος,
 τοῦ δάσου βασιλίδος,
 ἀβρᾶς καὶ θελακτικῆς.

Ο ΑΠΕΛΠΙΣ

Ὁ κόσμος εἶναι πέλαγος,
 ὁ χρόνος τρικυμία,
 τὰ ἔτη εἶναι κύματα,
 τὸ μέλλον νῦν ἀγρία
 καὶ ναυχὸς ὁ ἄνθρωπος
 πλκίων μὲ αὐτά.

Εἰς μίτην ὁ ταλαίπωρος . . .
 καὶ ἂν τὸ πρῶτον κύμα
 πρέλθη κἂν πλειότερα,
 εἰς παγετῶδες μνήμα
 ἐν ἄλλο ἐπερχόμενον
 ἐξείρνης τὸν πετᾶ !

Ὅπως πλὴν ὑφίσταται
 ὁ τάλας τρικυμίας
 καὶ πόσας τὸν ποτίζουσι
 τὰ κύματα πικρίας,
 πρὶν ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας του
 ὁ τάρος τὸν δεχθῆ ;

Ἡ Μοῖρα τὸν προώρισεν,
 ἐφόσον ζῆ καὶ πνέη,
 μὲ κύματα καὶ κλύδωνας
 ἀγρίους νὰ πηλαίῃ
 καὶ τέλος εἰς τοῦ Χάρωνος
 τὸ σκάφος νὰ ριθῆ!

Τίς εἶδε νικαγήσαντας;
 εἰς τοῦ νοῦς τὸν σάλον,
 παρὰφορος καὶ ἐξαλλος
 ὃ εἰς κρατεῖ τὸν ἄλλον
 καὶ σφίγγων τὸν πνιγόμενον
 ἐλπίζει νὰ σωθῆ!

Κρατῶν πλὴν βυθιζόμενον
 ὁ κοῦρος τί προσμένει;
 ἰδοὺ φρικῶδες βάραθρον
 ἐνώπιόν του χάνει,
 ἐντὸς αὐτοῦ ἀμείλικτος
 ἡ Μοῖρα τὸν ὠθεῖ!

Τῶν νικαγῶν ἡ σύσφιξις
 τὴν ὅλην Κοινωνίαν
 δὲν ὁμοιάζει ἄραγε,
 εἴ ἢ τὴν Θεραπείαν
 ἐλπίζει τῶν βασιάνων του
 εἰς μάτην ὁ θνητὸς;

Τῆς Εὐμαρμένης πατήριον,
 δι' ὅλου τοῦ τοῦ βίου,
 βοήθειαν καὶ ἔλεος
 ζητεῖ ἐκ τοῦ ὀμοίου,
 ἐκλιπαρεῖ πνιγόμενον,
 πνιγόμενος αὐτός!

Δέν εἶναι δὲ ἡ στάδιον
 εὐρὺ ἢ κοινωνία,
 εἰς ὃ ἀλληλοτρῶγονται.
 λιμώττοντα θηρία,
 δέν εἶναι εἰμὴ κλίβανος
 αἰσχροῦτητος μεστός.

Πλοιάριον σωσίβιον
 νομίζει τὸ συμφέρον
 καὶ τοῦτο ἔχει σύμβολον
 ὁ νέος καὶ ὁ γέρον,
 ὃ πένης καὶ ὁ πλούσιος,
 ἀγρότης ἢ ἀστός.

Ὑπὸ φιλίας πρόσχημα
 τὰ σμήνη τῶν κολάκων,
 χάριν αὐτοῦ, τοῦ φίλου των
 ὀρύττουσι τὸν λάκκον,
 χάριν αὐτοῦ, τὸ ἔθνος των
 ἐπώλησαν πολλοί!

Καὶ πατροκτόνος μάχαιρα
 ποσάκις δέν ὑψοῦται
 χάριν αὐτοῦ καὶ ἄγριος
 ὁ Ἄρης δέν ὀρθοῦται
 καὶ μὲ χειμάρρους αἵματος
 πᾶν βῆμα του πωλεῖ ;

Ἴδὲ αὐτὸν τὸν γέροντα...
 τὸ κεκυθὸς του σώμα
 χροιάν θανάτου ἔλαβε,
 μυρίζει πλέον χῶμα,
 πλὴν χάριν τοῦ συμφέροντος
 τὰ αἰσχίστα τολμᾷ.

Φιλάργυρος καὶ φίλαρχος
καὶ βδέλλα τοῦ πλησίον
οὐδὲν καλὸν ἐποίησε
καθ' ὄλον του τὸν βίον,
πλὴν χάριν τῶν χρημάτων του
ὁ κόσμος τὸν τιμᾶ.

Εἰς μάτην πλὴν σπαράττουσι
τὸ στήθεός μου ὀδύνας,
εἰς μάτην κατατρώγομαι,
ἀρ' οὐ τὸ πᾶν δὲν εἶναι
εἰμὴ καπνὸς καὶ ὄνειρον
πομφόλιξ καὶ σκιά.

Ἄλλ' ἄφες, ἄφες, πνευμά μου,
αὐτὰς τὰς ἀναμνήσεις
καὶ φέρε με πλανώμενον
παρθένος σπου φύσις
φαιδρά καὶ πολυθέλητηρος
ὡς νύμφη μειδία.

Εἰς τὴν καλύβην φέρε με
πτωχοῦ τινος ποιμένος,
ὅπως ἐκεῖ ἀμέριμος,
τῆς τύρβης ὅλως ξένος,
τὴν φύσιν ἔχων σύντροφον,
ὁ νοῦς μου μελετᾶ.

Ἡ γῆ πῶς εἶναι πέλαγος,
ὁ χρόνος τρικυμία,
τὰ ἔτη μαῦρα κύματα,
τὸ μέλλον νῦν ἀγρίον
καὶ ναυαγὸς ὁ ἄνθρωπος,
παλκίων μὲ αὐτά.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Φόρος εὐγνωμοσύνης.

Τὸν ρυθμὸν τῶν εὐλάλων ὀργάνων
καὶ τοὺς φθόγγους χειλέων φιλιτάτων
συνοδεύει ἀθῶων πλασμαμάτων
πρὸς τὸν Πλάστην θερμὴ προσευχῆ.

Καὶ ἐν ᾧ ἡ χάρις καὶ τὸ κάλλος
τὰ ροδόπλαστα χεῖλή σας στέφουν
πρὸς τὰ ὕψη τὰ βλέμματτα στρέφουν
καὶ δακρῦσιν πικτέρες πτωχοί.

Εὐγενῆς ταῦτοχρόνως θυσία
καὶ μυστήριον μέγα τελεῖται.
Σεῖς μὲ ἄνθη ἐλέους κοσμεῖτε
τὸν ἀγνὸν τῆς παιδείας βωμὸν

καὶ ἡμεῖς πρυφερὰ ὄργανά τῆς,
ἱερὸν ἀποτίνομεν φόρον,
μὲ εὐγενῆς τὸν ραυτίζομεν δῶρον,
μὲ τὰ μῦρα δακρῶν θερμῶν.

Εὐγενεῖς θυγατέρες τῆς Σμύρνης,
ἐν ᾧ σεῖς χρωπκί εὐθουμεῖτε,
μὲ στεράνομεν Ἐλπίδος κοσμεῖτε
κορασιῶν πτωχῶν κεραλάς.

Καὶ σκληρὰ ἐν ἐράνῃ ἡ Μοῖρα
καὶ γιῶν θελλώδης μᾶς δέρει,
τὰς ἀγκάλας αὐτῆς μᾶς προσφέρει
δι' Ὑμῶν ἡ φιλιτάτη Παλλάς.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

Εἰς τὸν βωμὸν ἐρχόμεναι
 τῆς πλάνου Τερψιχόρης,
 τὰ χεῖλη δὲν ἠκούσατε
 μικρᾶς ἀπόρου κόρης
 πρὸς τὸν Θεὸν εὐχόμενα
 θερμῶς ὑπὲρ ἡμῶν ;
 Δὲν εἶδετε μειδίᾳμα
 ἀγάπης καὶ ἐλπίδος,
 πλανώμενον εἰς πρᾶσωπον
 παρθένου ἑλληνίδος
 καὶ αἰῶνης δὲν ἠσθάνθητε
 γλυκύτατον παλμόν ;

Ἦτον ἐκεῖν' ἡ δέησις
 ἀπόρου μαθητρίως
 καὶ φόρος τὸ μειδίᾳμα
 εὐγνώμονος καρδίας
 καὶ ἀμοιβὴ τῶν ἔργων σας
 δικαία οἱ παλμοί.
 Μακάριος ὁ πλούσιος
 ὁ σπείρων ὅπου πρέπει,
 διότι καρπὸν ἄφθονον
 εὐγνωμοσύνης δρέπει
 καὶ στέφανος ἀμάραντος
 τὴν μνήμην του κοσμεῖ.

Ναύγια αἱ δύστηνοι
 παρθένου τῆς Ἐνδείας,
 ἐνώπιόν μας βλέπομεν
 τὰ δῶρα τῆς Παιδείας

καὶ ὁμῶς δὲν δυνάμεθα
 νὰ δρέψωμεν αὐτά.
 Δενδρύλια νεόφυτα
 τῆς γῆς τοῦ Προμηθέως,
 τὰ φῶτα τῶν πατέρων μας
 ποθοῦμεν καὶ τὸ κλέος,
 κανεὶς πλὴν εἰς τοὺς πόθους μας,
 κανεὶς δὲν ἀπαντᾷ.

Τῆς Θεανοῦς ἀπόγονοι,
 Σαπροῦς καὶ Ἀσπασίας,
 εἰς ἔλη κυλιόμεθα
 φρικώδους ἀμαθείας,
 κανεὶς πλὴν εἰς τὰς τάλαινας
 δὲν φαίνεται σωτήρ.

Κανεὶς... ἀλλὰ τί λέγομεν ;
 προστάτας τῆς Πικιδείας,
 τὰ τέκνα τῆς Ἰσότητος
 καὶ τῆς Ἐλευθερίας,
 ἰδοὺ ὁ ἐπουράνιος
 μᾶς ἔστειλε Πατήρ.

Εἰς τὸν χορὸν εὐδαίμονες
 ἐν ᾧ συνευθυμεῖτε,
 κόρη πτωχῆ τὸν Ὑψιστον
 Θεὸν ἐπικαλεῖται,
 ἀγνή καρδία εὔχεται
 θερμῶς ὑπὲρ ὑμῶν.

Τὴν δρόσον ἐσταλάξατε
 τὴν μάγον τῶν ἐλπίδων,
 προσταταί, εἰς ἀπέλπιδους
 καρδίαις ἑλληνίδων,
 εἰς στήθη ὕπου ἄγριος
 ἐμάστιζε χειμῶν.

Τῆς τύχης τὰ νικύγια,
τὰ τέκνα τῆς Ἐνδείας,
εἰς ἀσφαλῆ εἰσήξατε
λιμένα σωτηρίας,
εἰς τῶν Μουσῶν τὸν ἄσπιλον
καὶ ἅγιον βωμόν.

Εἰς τὸν χορόν, προστάται μας,
ἐν ᾧ συνευθυμεῖτε,
καθηκὸν ἱερώτατον
πλησίον σας τελεῖται,
ἀγναὶ καρδίαι εὐχονται
θερμῶς ὑπὲρ ὑμῶν.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟΝ

Πτωχὸν πλάσμα, ἐρριμμένον εἰς τὸν ροῦν τῆς κοινωνίας,
ἄνευ στέγης καὶ προστάτου, πεινασμένον καὶ γυμνόν,
κινδυνεύω ἐπὶ τέλους, ἐξ αἰτίας τῆς ἐνδείας,
τοῦ λιμοῦ νὰ γίνω θῦμα τὸ ἀθῶον ὄρφανόν!

Τὸ κηκότυχον! τὰ ἄλλα συνομιλητά μου χείρουν
καὶ τρυφῶσιν ἐντὸς κόλπων φιλοστόργων καὶ θερμῶν,
πλὴν ἐμέ ταλαιπωρίαὶ ἀκατάπικστοι μὲ δέρουν,
ρεῦ! τῆς τύχης ἀενάως μὲ μαστίζει ὁ χειμῶν!

Προσπαθοῦν νὰ κατενιάσω τῆς ψυχῆς τὴν τρικυμίαν,
ᾧπου παίζουσι τὰ ἄλλα πλησιάζω μειδιῶν,
πλὴν αὐτὰ τὴν ἰδικήν μου ἀπορρήγουν κοινωνίαν,
ὡς κηκοῦργον ἀποφεύγουν τῆς πενίης τὸν υἱόν!

Καὶ τί ἔπραξεν, ὦ Πλάστω, τί τὸ πλάσμα τὸ μικρόν σου,
καὶ τί δύναται νὰ πράξῃ ἐν παιδίον τρυφερόν
καὶ ταλαιπωρεῖται τόσον ἔμπροσθεν τῶν ὀρθακλμῶν Σου,
ἔνοχον κακουργημάτων μήπως ἦναι βδελυρῶν ;

Εἶναι βρέφος ἐξοιμμένον εἰς τὸν ροῦν τῆς κοινωνίας,
ἄνευ στέγης καὶ προστάτου, πεινασμένον καὶ γυμνόν
καὶ χωρὶς τὴν ἀρωγὴν Σου, ἐξ αἰτίας τῆς ἐνδείας,
τοῦ λιμοῦ θὰ γίνῃ θῦμα τὸ ἀθῶον ὄρφανόν !

Αἱ γλυκεῖαι ἀναμνήσεις τὴν καρδίαν μου σπυράττουν,
ὄτε τῶν εὐτυχῶν μου ἦτο πλήρης ὁ κρατῆρ,
ὄτε πληρεῖς εὐφροσύνης εἰς τοὺς κόλπους των μ' ἐκράτουν
ἡ φιλόστοργός μου μήτηρ καὶ ὁ φίλτατος πατήρ.

'Αλλὰ φεῦ ! τῶν ὀδυνῶν μου εἶχε φθάσει ἡ ἡμέρα !
νεκρικός αἶρνης ἠνάχθη εἰς τὸν οἶκόν μας κηρὸς,
καὶ δακρύβροκτος ἡ μήτηρ, « τὸν καλόν σου τὸν πατέρω
ἐστερήθης, ὄρφανόν μου, » μοὶ προσεῖπε γοερῶς !

Ὡς πτηνὸν ὑπὸ ἀγρίου μαστιζόμενον χειμῶνος
ἐπὶ δένδρου πυκνοφύλλου καταφύγιον ζητεῖ,
πλήρες τρόμου περιμένον, ὅσον χρόνον τοῦ τυρῶνος,
τοῦ ἐνσκήψαντος ἐσχίρνης, ἡ ὀργὴ ἐπικρατεῖ,

Καὶ ἐγὼ τοιουτοτρόπως, πλήρες ἄλγους καὶ ὀδύνης,
εὐρισκὸν πρηγορίαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητρός,
ἀμβροσίαν ἐγεύομην εἰς τοὺς ἀσπασμούς ἐκείνης,
τὸ γλυκύ τῆς βλέμματος ἦτο τῶν δεινῶν μου ἰατρος.

Τῆς Νυκτός καὶ τοῦ Ἑρέβου πλὴν τὰς μαύρας θυγατέρας
δὲν ἐζήρησεν ἡ τόση τῶν βασιάνων συρροή....
πιρροτέρως τῶν προτέρων μ' ἐπερύλαττον ἡμέρας,
σκληροτέρως νὰ μοὶ γείνη ἐπιθῶμον ἡ ζωὴ !

Ἦλθε νύξ κατηραμένη, νύξ ἀνάπλευς ὀδύνης
καὶ ἡ δύστηνός μου μήτηρ, σφίγγεσκέ με συμπυθῶς,
μοὶ ἐτραύλισε θρηνοῦσκα, «ὄρρανόν μου, τί θά γίνης,
τίς οἰκτίρμων θά προσέλη τῶν δεινῶν σου βοηθός ;»

Τὴν ροδόχρουν Αὐγὴν ὅταν θεωρῶν ἐγειρομένην
ὁ ἀστὴρ τῆς Ἀρροδίτης ἐμειδίξ ἰλαρῶς,
μὲ σπασμούς ἀπελπισίας, μὲ καρδίαν σπαραγμένην,
ἐνηγάλιζον τὸ πτώμα τῆς φιλτάτης μου μητρός !

Καὶ τὸ ἔαρ εἶγε φθάσει καὶ ἐγέλῃ ὄλ' ἡ φύσις
καὶ φαιδρὰ ἡ Φιλομήλα ἐκελάδει μαγικῶς,
δι' ἐμὲ πλὴν ἐκ θεμέθλων ἐκλονίζετο ἡ κτίσις
καὶ τὸ πένθιμον ἀντήγει ἐλεγεῖον τῆς γλαυκός !

Βλοσυρῶς τῆς ὄρρανίας
μὲ ἠτένιζε τὸ φάσμα
καὶ τὸν βίον μου ὡς χάσμα
μοὶ ἐδείκνυε φρικτὸν
καὶ ὁ θάνατος βαδίζων
μὲ γοργὸν πρὸς ἐμὲ βῆμα,
μοὶ ἐδείκνυε τὸ μνημα
τῆς ταρῆς μου ἀνοικτόν.

Μ' ἐπλησίαζεν ὁπότε
συνοδείξ ἱερέων,
ἀκαμάτων ἀλιέων,
τῶν δυστήνων ὄρρανῶν,
πλησιάσασα μοὶ εἶπεν,
ὄν ἡμᾶς ἀκολουθήσεις,
θά εὐρῆς περιποιήσεις,
καθὼς τέκνον εὐγενῶν.

Ἐμπλεον εὐγνωμοσύνης,
 εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Μορφέως
 παρεδόθη, πλὴν ταχέως
 εἶδον ὄνειρον φρικτὸν !
 Μοὶ ἐράνη ἐρχομένη,
 ἐν πομπῇ καὶ λιτανείᾳ,
 πρὸς ἐμὲ ἡ συνοδεία
 τῶν καλῶν μου προστατῶν.

Καὶ ἐγὼ ἀπηλπισμένον,
 πελιδνὸν τῆς πείνης θύμα,
 μὲ γοργὸν ἔσπευσα βῆμα
 πρὸς ἐκείνους νὰ ριθῶ.
 Νὰ ριθῶ, νὰ καταρύγω
 εἰς προστάτιδας ἀγκάλας,
 ὅπου ἔλπιζον ὁ τάλας,
 ὡς μοὶ εἶπον, νὰ σωθῶ.

Ἰλὴν ὀλίγον πρὶν ἢ πέσω
 εἰς τὸν βόθρον τῆς ἀπάτης,
 τῆς μητρὸς μου τῆς οὐλάτης
 αἰρνης ἤκουσα κραυγὴν !
 Καὶ ἰδοὺ φωτὸς νεφέλη
 διεχύθη εἰς τὰ πέριξ,
 τῆς Νυκτὸς ἐν ᾧ ἡ πτέρυξ
 ἐπεσιάζε τὴν γῆν.

Καὶ ἐν μέσῳ τῆς νεφέλης,
 μεταξὺ τῆς συνοδείας,
 νὰ κατέλθουν εἶδον θείας
 καλλονῆς παρθένου τρεῖς.
 Εἰς τὸ μέτωπόν των εἶχον,
 ἐπὶ τῶν χρυσῶν στεμμάτων,
 τὸ ὠραῖον ὄνομά των,
 Τιμή, Πίστις καὶ Ἑλπίς.

Καὶ τῶν μαύρων προστατῶν μου
 ἀποσύρασαι τὸ ράσον,
 κροκοδείλων ἀτιθάσσω
 μοὶ δεικνύουσι σκηνήν!
 Τοῦ κκλοῦ δὲν ἦσαν λάτρεις,
 ἦσαν ἔχιδναι ἰώδεις
 καὶ κροκόδειλοι φρικώδεις
 μὲ ἀνθρώπινον φωνήν!

Ἄπροστάτευτον καὶ μόνον εἰς τὸν ροῦν τῆς κοινωνίας,
 ἐρριμμένον, ἄνευ στέγης, πεινασμένον καὶ γυμνόν,
 ἐκινδύνευσα τὸ τέλαν ἐξ αἰτίας τῆς ἐνδείας
 οἰκτρὸν ἔρμκιον νὰ γίνω κκοκοβούλων ἐχιδνῶν.

Ποῦ λοιπὸν νὰ καταφύγω; τῆς ἀκάμπτου εἰμαρμένης
 ὅταν παίγιόν τις γίνη ποῦ ζητεῖ καταφυγὴν;
 εἰς νυχάγια τοιαύτης τρικυμίας ἀφρισμένης,
 εἰς τὰ τέκνα τῆς ἐνδείας, τίς θὰ δώσῃ ἀρωγὴν;

Πρὸς ὑμᾶς, φίλοι Συμυρναῖοι, πρὸς ὑμᾶς στρέφω τὸ βλέμμα,
 τὴν ἐλπίδα τὴν ὑστάτην πρὸς ὑμᾶς ἀφιερῶ.
 Εἰς τὰς φλέβας σας ἂν ρέῃ εὐγενοῦς καρδίης αἷμα,
 εἰς ὑμᾶς ἄλλην μητέρα ἄφετέ με νὰ εὐρῶ.

Ὁ λιμὴν τῆς σωτηρίας τοῦ δυστήνου σεῖς γενῆτε,
 μὴ ἀφήσητε νὰ πέσω εἰς σκοπέλους φοβερούς.
 Οἱ φιλόστοργοι προστάται ἀτυχοῦς παιδὸς φανῆτε,
 τῆς Κκακίας νὰ μὲ σύρῃ μὴ ἀφήσητε ὁ ροῦς.

Ἄφετέ με νὰ καυχῶμαι, εἰς τὸν ροῦν τῆς κοινωνίας,
 ἂν καὶ ἦμαι ἐρριμμένον, πεινασμένον καὶ γυμνόν,
 εἰς τὴν Σύμυρνην ἀφ' οὗ μένω, οὔτε θῦμα τῆς ἐνδείας,
 οὔτε ἔρμκιον θὰ γίνω ἰοβόλων ἐχιδνῶν.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΣΜΥΡΝΗΣ

Ἐνα δενδράκι εἶχαμε μὲ κόπο ἀνεστημένο
 κι' ἔκτιζ' ἐπάνω του φωληὰ τὸ κάθε πλανεμένο,
 τὸ κάθε ζαχαρόστομο τῆς ξενιτειᾶς πουλάκι
 κι' εὕρισκ' ἐκεῖ πολλή τροφή, στὴ ρίζα του νεράκι,
 καὶ κάθε βράδυ ἄρχιζε τὰ λόγια τὰ γλυκᾶ του
 καὶ ὅλους μᾶς ἐμάζευε τριγύρω στὴ φωληὰ του.
 Τὸ δένδρο ἐκεῖνο ἦτανε τῆς νιότης τὸ καμᾶρι,
 τῆς πίκρας ἢ παρηγοριά, τοῦ ξένου τὸ φεγγάρι
 κι' ὁ γέρος ὅπου τῷ βλεπεν, ἀπάνω στὰ κλαδιὰ του,
 εἰθάρρευε πῶς εἶβλεπε γραμμένα τὰ παλιὰ του.

Μὰ μιὰ νυκτιὰ τὸ πλάκωσε βαρὺ ἀστροπελέκι,
 τὸ δένδρο μας τὸ ἴδαμε μὲς' τῆ φωτιὰ νὰ πλέκη
 κι' ἐκεῖ ποῦ ἐτραγοῦδαε χαρούμενο τ' ἀηδόνι,
 τὴν ἄχιλιὰ ἀπόμεινε καὶ κάρβουνο καὶ σκόνι.
 Καὶ τὰ πουλάκια τὰ γλυκᾶ, γυμνὰ καὶ πεινασμένα,
 ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκορπίσθησαν στὸν ἴδρω βουτημένα !
 Κι' ἐχάσαμε σὲ μιὰ στιγμὴ, ἡ νηότη τὸ λημέρι,
 ἡ πίκρα τὴν παρηγοριά, ὁ ξένος τὸ νυκτέρι
 καὶ τὰ φτωχὰ γεράματα ἐχάσανε ἐκεῖνο,
 ποῦ τῆς καρδιᾶς των ἄνοιγε τὸ μαραμένο κοῖνο.

Μ' ἀνίσως τῶκαψ' ἡ φωτιὰ καὶ τὸ 'πνιξεν ἡ σκόνι
 καὶ τὸ σκεπάζει ἀχιλιὰ, δὲν θὰ περάσουν χρόνοι
 καὶ θὰ πετάξῃ ἡ ρίζα του βλαστάρια θεριωμένα
 καὶ θὰ γυρίσουν τὰ πουλιά ποῦ εἶναι σκορπισμένα...

τὸ ἀηδόνι ξανχροχῆς, ἀπάνω στὰ κλαδιὰ του,
 θὰ πεταρίζῃ χρωπὸ καὶ ἡ γλυκεῖα λκλιὰ του
 θὰ χαιρετίζῃ ἄλλη μιὰ τῆς ἀνοιξὶς τὰ κάλλη
 καὶ τῆς καρδιάς τὸ ζήτημα καὶ τὴν ἀνεμοζάλη.

ΤΗ· ΠΡΩΤΗ· ΥΨΙΦΩΝΩ·
ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΘΙΑΣΟΥ·

Ἀηδῶν λιγυρωτάτη τῶν δασῶν τῆς Ἰταλίας,
 εἰς τὰ ἄλση πλανηθεῖσα τῆς συμυρναικῆς ἀκτῆς,
 εἰς τὰς στήλας ἐκαθέστης τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρμονίας
 καὶ τοὺς λάτρεις τῆς μαγεύει, εἰς ἐκστάσεις τοὺς ὑψοῦς.

Ἡ μελίρροτος φωνή σου, φωνὴ μάγου Φιλομήλας,
 εἰς τὰς ἄλλας ἀηδόνας ἐπιβάλλει τὴν σιγὴν,
 ἡ κλαγγὴ τοῦ λάρυγγός σου οὐρανῶν ἀνοίγει πύλας
 καὶ γλυκεῖας ἀρμονίας ἀχαλίνωτον πηγὴν.

Σειρὴν πλάνος τὰς νεφέλας τῆς καρδίας ἠλεκτρίζεις,
 σμερδαλέας ἐξεγείρεις ἐπευρημιῶν βροντὰς
 καὶ τὸ θέατρον τῆς Σμύρνης ἐκ τῶν βύθρων του κλονίζεις
 καὶ θριάμβους εἰς θριάμβους ἀεννάως ἀναρτᾷς.

Κκλικιέλαδος καὶ γόης ἀρχιθῦτις τῆς Εὐτέρπησ,
 εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσα τῆς συμυρναικῆς σκηνῆς,
 ὡς Ἐλεονόρα θέλγεις, ὡς Ἀμέλια μᾶς τέρπεις,
 εἰς τὸν «Μάκπεθ» γοητεύεις καὶ τὰς πέτρας συγκινεῖς.



ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΛΕΓΕΙΑ

ΕΥΧΑΡΙΤΙ ΣΕΚΙΑΡΗ

Ἡ μαύρη μοῖρα ἔσπειρε στὸ σπίτι μας φαρμάκι
κι' ἐρύτρωσε τὸ ἔρημο σὰν ἄγριο χορτάρι,
μᾶς ἔζωσε σιγὰ σιγὰ στ' ἀγκυλωτὰ κλωνιά του
καὶ ἔζη ἐπαλεύαμε καταραμένα χρόνια,
σὰν τὰ πουλιὰ ποῦ δέρνονται γὰ' ἔβοῦν ἀπὸ τὰ χιόνια !!

Ἄζάφρα, ἄγριος βορείᾳς μᾶς βούλησε τὴν πόρτα
καὶ τὸ φανάρι ἔσβυσε τὸ μόνο τοῦ σπιτιοῦ μας,
μᾶς ἄφησε στὰ σκοτεινά, σὲ μαύρη ἐρημία
καὶ τώρα ζοῦμε μοναχὰ μὲ μία συμφωνία,
ἢ λύπαις γὰν' ἀληθιαναῖς καὶ ψεύτικα τὰ γέλοια
κι' ὅλα τοῦ κόσμου τ' ἀγαθὰ σὲ μᾶς χωρὶς ὠφέλεια !

Σὺ ἦσουν ἡ ἐλπίδα μας, τὸ φῶς μας, τὸ καμάρι,
τῆς μάνας σου ὁ ἄγγελος, τῆς ἀδελφῆς λαχτάρα,
καὶ μὲν... μέσ' τὰ μάτια σου, τὰ ζαχαρένια μάτια,
ὄλαις ἢ πίκραις ἔσθυναν, τὰ βάσανα, οἱ κόποι,
καθὼς ἡ νύχτα σβύνεται τοῦ Ἥλιου τὴν ἀκτῖνα
καὶ ὅπως σβύν' ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρίνου τῆ μερσίνα.

Σὺν κρῖνος ἐμπαράθικες χαριτωμένη κόρη,
καὶ ἔχασεν ἡ μάνα σου τὸ ζαχαρένιο στόμα,
ποῦ εἶχεν εἰς τὰ γηρατειὰ στὸ πλάγι τῆς γιὰ στυλο,
ἡ ἀδελφὴ σου ἔχασε καὶ τὶ τῆς ἀπομένει ; ...

Ἴη ἐξυπνάδα σου ποτὲ ποιὸς πίστευε νὰ σβύσῃ
καὶ ἡ μεγάλη σου καρδιά νὰ μὴ ζαναμιλήσῃ ;

Τὸ Χάρο τὸν ἐκύτταζες πάντα νὰ πλησιάζῃ
καὶ τίποτε δὲν ἔλεγες, γιὰ νὰ μὴ μᾶς πικράνῃς,
παρηγοριά δὲν ἤθελες... σὺ μᾶς παρηγοροῦσες,
καὶ μὲ γλυκὸ χιμὸγελο τοὺς πόνους σου ἐσβοῦσες.

Τὸν θάνατο νὰ φοβηθῆς ; Ἐκεῖ στὸν ἄλλο κόσμο,
σὲ ἤθελ' ὁ πατέρας σου 'νὰ τὸν γηροκομήσῃς,
σὲ γύρευαν τ' ἀδελφία σου, τὰ πρὶν ἀποθαμένα,
ποῦ ἤκουαν τῆς χάρις σου γιὰ νὰ τὰ συντροφεύῃς.
Καὶ σὺ ἡ κόρη ἡ καλὴ καὶ ἡ γλυκεῖα ἀδελφοῦλα
μᾶς ἄρησες καὶ ἔφυγες, νὰ μείνῃς καὶ μ' ἐκεῖνοι,
ὡς ποῦ νὰ ἔλθωμε καὶ 'μεῖς ἐκεῖ ποῦ εἶσθε ὅλοι,
νὰ ἔχῃ πάντοτε χαρὰ τὸ σπῆτι μᾶς καὶ σκόλη.

Κοιμήσου, ἀδελφοῦλά μου, στὸ κρῖο σου τὸ μνήμα...
ὁ θάνατός σου ὁ σκληρὸς θεὸς νὰ παρηγορήσῃ
ὅσαις μανάδες ἔχασαν παιδιὰ στὰ γλυκὰ νειάτα,
σὺν μάθουν ἀπ' τὸ δένδρο μᾶς ποιὸ ἔπεσε λουλουδι.
Κοιμοῦ, γλυκεῖά μου Εὐχαριε, καὶ ἂν ὁ χωρισμὸς σου
μᾶς ἔκαψεν ἀλύπητα, μέσα στὰ φυλλοκάρδια,
τὸ γελαστό σου πρόσωπο θὰ μένῃ στὴν καρδιά μᾶς ...
μὲ τὴν ἐλπίδα μὴ φορὰ νὰ σ' εὕρωμε θὰ ζοῦμε
καὶ ὡς τὴν ὑστερὴ πνοὴ ἐσένη θ' ἀγαποῦμε !

ΕΙΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΝ ΚΑΛΛΙΓΑΝ

Ἄν ὁ θάνατος ἤνοιξε ρῆγμα
μέσον Σοῦ, Καλλιγᾶ, καὶ ἡμῶν,
φαρμακεύσας ὡς ὄφραως δῆγμα
τόσων φίλων ἀρχαίων ἐσμόν,
τῆς φιλίας δὲν ἴσχυσεν ὅμως
ὁ πανώλης τῆς φύσεως νόμος
νὰ χαλάσῃ τὸν θεῖον δεσμόν.

Ἄν ἡ ὕλη ἐχάθη, τὸ πνεῦμα
διζυμένει ἐν μέσῳ ἡμῶν,
τοῦ δὲ χρόνου τὸ ἄγριον ρεῦμα
δὲν ἴσχυει νὰ θέσῃ φραγμόν,
ἢ τῆς Ἀήθης ὁ ροῦς νὰ κρημνίσῃ,
οὔτε κἂν πρὸς στιγμὴν νὰ κλονίσῃ,
τὸν σεπτὸν τῆς ἀγάπης βωμόν.

ΕΙΣ

ΗΛΙΑΝ ΚΟΥΠΕΤΖΟΓΛΟΥΝ

Πένθος κατέχει βαρὺ τὴν καλλίπαιδα πόλιν τῆς Σμύρνης,
εὐγνωμοσύνης ἀρθότως ἐπίζηλα δάκρυα ρέουν
καὶ ἀνθηρᾶς ροδοδάφνης καλλίφυλλον δρέψασα κλῶνα
τάφρον ψυχρὸν ἢ μεγάλη πικρὴς στεφανώνει θρηνοῦσα !
Πῶς ἐνεδύθης, φιλιτάτη μοι Σμύρνη, τὸν πένθιμον σάκκον ;
Ποῖον πολῦτιμον τέκνον ὁ θάνατος σ' ἤρπασε πάλιν ;
Σεῖς, ἱερὰ τῶν Σμυρναίων ἰδρύματα, εἶπατε τοῦτο,
σεῖς μαρτυρήσατε ποῖον ἢ πόλις ἀπώλεσεν ἄνδρα !

Μέλπουσα ἄσκη στονέν πλησίον τοῦ τάφου του, Μοῦσα,
 θρήνησον, ὄχι τὸν πρῶτον ἐκεῖνον πολίτην τῆς Σμύρνης
 (ἤδη αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐν σκηναῖς ἀναγκάζει δικαίων),
 θρήνησον μᾶλλον ἡμᾶς, ἀπωλέσαντας ἄνδρα τοιοῦτον!

Δένδρον καλλίφυλλον, δένδρον ἀρθόνους καρπούς ἀποφέρων,
 λαῖλαψ φοικτὴ ἐπελθοῦσα ἐξαίρνης χαμαὶ καταρρίπτει!
 Τύπος, Ἥλιε, πιστοῦ ὄπαδοῦ τοῦ Σωτῆρος ὑπῆρξες,
 τῶν ἀσθενῶν, ὄρφανῶν καὶ πτωχῶν ὁ γενναῖος προστάτης
 καὶ τῆς δυστήνου πατρίδος πιστὸν καὶ φιλόστοργον τέκνον.
 Πένθιμος ὄμως δι' ὅλην τὴν Σμύρνην ἀνέτειλ' ἡμέρα!
 τὴν γενναιοῦδωρον χεῖρα ἐπάγωσε θάνατος μαῦρος
 καὶ τὴν μεγάλην καρδίαν ἢ πέτρα τοῦ τάφου καλύπτει.
 Εὐγνωμοσύνης ἀπίρου τελοῦσα σμικρότατον φόρον,
 θρήνησον, Μοῦσα, οὐχὶ τὸν ἀείμνηστον ἄνδρα ἐκεῖνον,
 δρέποντα νῦν δαψιλῶς τοὺς καρπούς τῶν πολλῶν ἀρετῶν του,
 σύγκλαυσον μᾶλλον τὴν πόλιν, τὴν τέκνον τοιοῦτο θρηνοῦσαν.

Χώρα σεπτὴ τῶν Ἰώνων, λαοῦ μεγαλόρρονος μῆτερ,
 θά σέ κοσμήῃ αἰωνίως ἀμάραντος στέφανος δόξης
 καὶ εἰς αἰῶνας αἰῶνων ἡ λύρα θὰ μέλπη τὸν ὕμνον
 τῶν ὑπὲρ Σοῦ προσφερόντων τὰ πάντα υἱῶν σου!
 Ἡρότινος ἔκλειο πλήρης πληγῶν ληστευθεῖς ὀδοιπόρος
 καὶ Ἱεραεῖς καὶ Λευῖται τὰ ἔθνη μὲ βλέμματι γλεύης
 τὴν μεγαλῶνυμον Σὲ ἐθεώρου μῆτέρα τῶν φῶτων!
 πλὴν ἐκ τῶν σπλάγγων Σου αἴφνης ἐξῆλθον καλοὶ Σακχεῖται,
 οἵτινες χάριν τῶν φῶτων ἡμέραν καὶ νύκτα μοχθοῦντες,
 μὲ τὸν ἰδρωτὰ αὐτῶν τὰς πληγὰς του ἰάτρευσαν πάσας.
 Τούτων τὰς πράξεις ζηλώσας, σεπτὲ καὶ μεγάλυμε ἄνερ,
 Μέγας καὶ σὺ εὐεργέτης τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀνεδείχθης.
 Ραίνουσα ὅθεν μὲ ἄνη καὶ μῦρα τὸν τάφον του, Μοῦσα,
 τὸν εὐκλεῆ Εὐεργέτην τοῦ ἔθνους Ἥλιαν μὴ κλαίης,
 Ὑμνησον μᾶλλον τὴν τέκνον τοιοῦτο γεννήσασαν Σμύρνην.

ΕΙΣ

ΦΙΛΙΠΠΟΝ ΣΤΑΥΡΑΚΟΓΛΟΥΝ

Πῶς ἐκ τοῦ κάλυκος αἴφνης τὸ εὖσμον ἔπεσεν ἄνθος ;
 τίνος ἀνέμου πνοή τὸ ἐμάρανε τόσον ταχέως ;
 Φάσμα φρικτὸν τοῦ Θανάτου, φθοιοῦν τὴν χαρὰν τῶν ἀνθρώπων,
 πάντοτε εἶσαι σκληρόν, ἀποτρόπαιον πάντοτε εἶσαι,
 εἴτε εἰς λίκνον ὀπότεν πτωχοῦ ἐμφανίζεσαι βρέφους,
 εἴτε εἰς γέροντος κλίνην, ποθοῦντος τοῦ βίου τὸ τέρμα.
 Φάσγανον ὅμως ὀπότεν βυθίζων ὄξυ εἰς τὸ στῆθος
 γραίας μητρὸς ἐκ τῶν κόλπων αὐτῆς ἀπηνῶς ἀποσπάσης
 τέκνον τὸ μόνον, τὸ ὄναρ αὐτῆς, εἰς τοῦ βίου τὸ ἔαρ,
 τότε, ὦ τότε, καρδίᾳ σφαδάζουσα δύναται μόνη
 τὸ ἀληθές ὄνομά σου νὰ εἴπῃ... σιγᾶ πλὴν διότι
 χεῖλη ἀνθρώπων ποτέ δὲν τολμῶσιν αὐτὸ νὰ προσφέρουν !

Χύσατε δάκρυ θερμὸν εἰς τὸν τάφον τοῦ τέκνου σας, Μούσαι !
 Κλωῶνος τῆς πόλεως ταύτης καλλιφύλλος αἴφνης ἐκόπη,
 ἄνθος εὐῶδες, τὰ μῦρα αὐτοῦ πανταχοῦ διαχέον,
 θῦμα θυέλλης ἀγρίας γενόμενον ἔκυψε θνήσκον.
 Ἐπεσεν αἴφνης θερᾶπων πιστὸς τοῦ κλεινοῦ Ἑλικῶνος,
 τῶν Συμυρναίδων Μουσῶν ἀγλαώτατον ἔπεσε τέκνον.
 Σὺ τῶν Συμυρναίων Σχολὴ μεγαλώνυμος, σὺ ἡ τροφὸς του,
 ἦτις ἀγλαΐσμα ἔσχες αὐτὸν, ἐπ' αὐτῷ καυχωμένη,
 Σὺ τῆς στενοῦσης μου λύρας τοὺς φθόγγους μαρτύρησον τούτους.
 Ἦδη τοὺς γόους βαρέως ἀλγούσης μητρὸς συνοδεύουν
 στόνοι βαρεῖς τῆς θρηνούσης πολύτιμον τέκνον πατρίδος.
 Ἦδη παιδεία, νεότης καὶ κάλλος ἐξέλιπον ὅλα,
 πλᾶξ δὲ καλύπτει ψυχρὰ τοῦ Φιλίππου τὸ φίλτατον σῶμα !

Δρέποντες ἄνθη εὐώδη κοσμήσωμεν, φίλοι, τὸν τάφον.
 Τίς τὸν σεμνὸν δὲν ἠγάπησεν καὶ κόσμιον νέον ἐκείνον ;

Τίς τῆς φιλίας τὸν τύπον αὐτὸν δὲν ἐλάτρευε φίλος ;
 Ὅναρ γλυκὺ πλὴν ψευδὲς δι' ἡμᾶς ἢ ζωὴ τοῦ ὑπῆρξε,
 ἦτο ζεφύρειος αὖρα τερπνὴ ἢ ἀθώα ψυχὴ τοῦ,
 ἦτο πτηνὸν τῆς Ἐδέμ ἀποπτὰν εἰς μονὰς οὐρανίας,
 ἔνθεν ποτὲ πλανηθὲν εἰς τὴν Κόλασιν ἐρθασε ταύτην.
 Σὺ δέ, ταλαίπωρος μῆτηρ... ἐνταῦθα σιγῶσι τὰ χεῖλη...
 πάθος τοιοῦτον δεσμεῖει τὴν γλῶσσαν..! τὴν χεῖρα παγώνει,
 παύουν ὑπ' ἄλγους τῆς λύρας οἱ φθόγγοι... ἐκεῖ σὲ προσμένει!

ΕΙΣ

ΑΓΓΛΙΑΝ ΚΑΠΠΑ

Τὴν εἶδα... εἰς τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ πῆγαινε σὰν νύφη,
 βασίλισσα μὲς τὰ χρουσαὶ καὶ στ' ἄσπρα βουτιγμένη,
 μέσα σὲ τόσα πούλουδα, τραντάφυλλο δροσάτο,
 μέσα σὲ τόση κίνησι, στεφάνη καὶ λαμπάδιαις.
 Τὴν εἶδα καὶ ἐζούλεψα ὅλο τὸ σπιτικό της
 καὶ παραπάνω ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀγαπητικό της!

Ἄλλοίμονο.... σὲ ξενητεῖα ἐπήγαγε μονάχη,
 μέσα στὰ νειάτα τὰ γλυκᾶ, μέσα στῆς μυρωδιᾶς της,
 σὲ ξενητεῖα τοῦ δὲν γυρνᾷ ποτὲ ὅποιος πηγαίνει,
 σὲ ἐρημιὰ κατὰμυρρη, ὑγρὴ καὶ παγωμένη,
 τοῦ ὅποιος στέλνει συγγενῆ, διαβαίνει ἀπὸ χῶμα,
 τοῦ σπέρνει φεῖδιχ στὴν καρδιὰ καὶ βδέλλαις μέσ' τὸ στόμα!

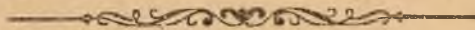
Καθὼς τὴν κόρη τοῦ γυρνᾷ μέσα σὲ περιβόλι
 καὶ ἔδῃ στὰ τόσα πούλουδα τραντάφυλλο τ' Ἀπρίλη
 ὅλα τὰ ἄλλα τὰ πετᾷ καὶ τρέχει νὰ τ' ἀρπάξῃ,

ἀπὸ τὸ φόβο μὴ κανεῖς προκάνη καὶ τὸ κόψη,
 ἔτσι κι' ὁ Χάρος σ' ἄρπαξε τρεχάτος σὲ μιὰν ὥρα
 καὶ σ' ἔστειλε σ' ἀγύριστη, σὲ χιονισμένη χώρα!

Τὼρ' ἄς ἀνοῦν' τὰ πούλουδα, ἄς λάμπουνε τ' ἀστέριχ,
 ἄς κελαιδοῦνε τὰ πουλιχ, ἄς ψέλνη τὸ ποτάμι...
 Ποτόμι γιὰ τὴ μάνα σου θάναι τὰ δάκρυά της,
 κελαιδίσιμα οἱ στεναγμοὶ καὶ φῶς της τὸ σκοτάδι,
 παρηγοριχ ἢ μοναξιχ, οἱ πεθαιμένοι φίλοι
 κι' ὄλαις τοῦ κόσμου ἢ χαραῖς φαρμάκιωμα στὰ χεῖλη.

Τοῦ γάμου σ' ἐπερίμεναν στεφάνια μυρωδάτα...
 μὰ 'κεῖνα ξεραθήκανε κι' εὐγῆκαν κυπαρίσιχα...
 τὴν ὡμορφιχ σου ζούλευαν κι' αὐτοὶ οἱ ἰδιοὶ σου,
 μὰ ἐμαρθάθηκε κι' αὐτὴ καὶ ἔσβυσε μὲ τ' ἄλλα
 κι' ἐκεῖ ποῦ ὅπου πῆγαίνες ἤσουν γλυκὸ καμάρι,
 ἕνα φτωχὸ γιὰ συντροφιχ σοῦ ἔμεινε φανάρι!

Κοιμησου, κόρη ὡμορφη, στὴν ἀγκαλιχ τοῦ Χάρου,
 στὴν ἀγκαλιχ τὴν τρυφερὴ καὶ τὴν ἀναπαυμένη
 κι' ἂν ἔχης τὸ παράπονο πῶς κοίτεσαι στὸ χῶμα,
 θυμήσου πῶς τὰ πούλουδα, γιὰ νὰ βαστοῦν ἀφράτα,
 νάνκι γλυκὰ καὶ ζωντανὰ καὶ μοσχομυρισμένα,
 πρέπει στὴ μάνα τους, τὴ Γῆ, νὰ βρίσκονται θαυμένα.



ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΠΟΙΗΜΑΤΙΑ

ΔΙΑΝΟΜΕΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΒΤΟΥΧΣ

== 1873 ==

Τὰς ἐκτάσεις τοῦ Ἀπείρου μετὰ τάχους διανύων
ἄχλινώτος ὁ Χρόνος ἀκαθέκτως προχωρεῖ
καὶ ἰδοῦ, φίλοι Συμμεταῖοι, ἐκ τοῦ ἄρματός του λύων,
ἀγαθῶν ἐλπίδων πλήρες νέον ἔτος μάς δωρεῖ.

Δυστυχῶς τὸ λήξαν ἔτος οὔτε ρόδα, οὔτε ἴα,
παραίτηεν ἀλλ' ἀκίνητος καὶ τριβόλους φοβερούς
καὶ ἡ δύστηνος πατρὶς μας καὶ ἡ μήτηρ Ἑκκλησία
ἐδοκίμασαν ἀρκοῦντως τοὺς καρπούς του τοὺς πικρούς!

Πλὴν ἐκεῖ· ο εἰς τὰς δέλτους παρεσύρθη τῶν Διόνων,
μετ' αὐτοῦ συμπρατῦρον τὴν ομάδα τῶν κοκ ἴν,
ὕμειψ δέ κα' εὐτυχούντες νὰ διέλθητε τὸν χρόνον
πᾶς ἐπιέχομαι καὶ πλήρεις ἀγαθῶν κοινωνικῶν.

= 1874 =

Ὡς νέφη παρέρχονται
τὰ ἔτη ταχέως
καὶ κοῦφος ὁ ἄνθρωπος
προσμένει ματαίως,
εἰς ταύτην τὴν Κόλασιν,
στιγμὰς εὐτυχεῖς.

Χαρὰν ὄνειρεύεται
τὸ δύστηνον πλάσμα,
ἐν ᾧ ἀδυσώπητον
προβαίνει ἐν φάσμα,
ὁ ἀπλαγχνος θάνατος,
βαδίζων ταχύς!

Καὶ θέλγουν αἱ χίμαιραι
τὸ ἄθλιον πλάσμα
καὶ ὅταν ἡ Μοῖρα του
τὸ κύκνειον ἄσμα
θὰ ψάλλῃ μὲ δάκρυα
τὴν Γῆν παραιτεῖ.

Διότι τῆς λάρνακος
ἐξήλθον τὰ δῶρα,
ποῦ τότε τοῦ ἔδωσεν
ἡ πλόκος Πανδώρα
καὶ μόνη σὺ ἔμεινες,
Ἐλπίς, ἐν αὐτῇ!

HB'.—HB'.

Καὶ ἄλλο κατέπιε
παιδίον ὁ Κρόνος,
ἡ γραῖζ του σύζυγος
ἐν ᾧ ταυτοχρόνως
εἰς μέρος ἀπόκρυφον
ἐν ἄλλο γεννᾷ.

Καὶ τοῦτο ἀσπάζεται
 σκιρτώσα ἡ Μοῦσα,
 μὲ μῦρα βαντίζουσα,
 μὲ ἄνθη κοσμοῦσα
 καὶ ψάλλουσα ἄγριατα
 πρὸς τοῦτο τερπνὰ.

Καὶ κἀνίστρα φέρουσαι
 εὐόσμων ἀνθέων
 ὑμνοῦσι νεκνίδες
 τὸ ἔτος τὸ νέον
 καὶ λάμπ' εἰς τὸ πρόσωπον
 ἀπάντων χαρὰ.

Κε' ἐγὼ σὰς ἐπέχομαι
 ἐξ ὅλης καρδίας,
 τὸ ἔτος τρισόλβιον
 καὶ ἄνευ πικρίας
 μὲ νέα χαρμύσινα
 καὶ κέρδη λαμπρὰ.

== 1873 ==

Πρὸς τ' ἀπέραντα πελάγη προχωρεῖ τοῦ **Παρελθόντος**
 μία ναῦς, καταλιπούσα τὸν λιμένα τοῦ **Παρόντος**,
 καὶ τοῦ **Μέλλοντος** τὸν στόλον παραιτοῦσα μία ἄλλη,
 πρὸς τὸν ὄρμον τοῦ **Παρόντος** ὑπερήφανος προβάλλει.

Γέρων Ναύαρχος ὁ Χρόνος, κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν,
 νέον πλοῖον ἀποστέλλει εἰς τὴν γῆινόν μας σπείραν
 καὶ ἀνάπλεοι ἐλπίδων οἱ θνητοὶ μετὰ πικάνων
 ὑποδέχονται τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὄρμον κατὰ τρεῖς ἄνους.

Ἄν καὶ ἄγνωστον τὸ Μέλλον ἐξ οὗ ἔρχεται τὸ πλοῖον,
 σὺς ἐπευχόμε· νὰ ἔχη εὐτυχίας ὡς φορτίον,
 καὶ τὰ λάθη καὶ τὰ πύθη, τὰ δεινὰ καὶ αἱ πικρίαι
 καὶ αἱ ἔριδες τοῦ ἔθνους καὶ αἱ ἄλλαι ἀσχημίαι,
 εἰς τὸ χθές ἐκπλεῦσιν πλοῖον νὰ ἦν ὄλα φορτωμένα,
 ὅπως πέσουν εἰς τῆς Ἀθήης τὸν βαθυτάτον λιμένα.
 Σὺς ἐπεύχομαι, γενναῖοι συμπολιταί μου, ἐρέτος
 ὑγιεῖς καὶ εὐτυχοῦντες νὰ διέλθητε τὸ ἔτος.

Ὅνομάζων δὲ μὲ θάρρος καὶ πεποίθησιν **γενναίους**
 τοὺς χρηστοὺς καὶ φιλομούσους συμπολίτας μου Σμυρναίους,
 ὅτι εἶναι εἰς τὰς μάχας φοβεροὶ δὲν ἀμυριβάλλω,
 ἀλλ' ἐγὼ μ' αὐτὸν τὸν τίτλον ἐννοῶ καὶ κάτι ἄλλο.
 Κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, εἶναι ἔθιμον ὡς φέρον,
 οἱ συνδρομηταὶ νὰ δίδουν πρὸς ἡμᾶς μικρὸν τι δῶρον.
 Ἦδη ἤγγικεν ἡ ὥρα, προσφιλεῖς μου συμπολιταί,
 ὅπως ἄξιαι τοῦ τίτλου πρὸ σὺς ἔδωσθε ραυῆτε.

— 1876 —

Εἰς τὰς ἀγκύλας τοῦ παρελθόντος, τὸ ληξάν ἔτος γλυκοκοιμᾶται,
 καὶ δικνύων ἀκαταπάστως τὸν ἀτελείτητον αὐτοῦ δρόμον
 ταχύς ὁ Χρόνος μᾶς ἀποστέλλει νέον τοῦ ληξάντος κληρονόμον
 καὶ μετὰ τούτου ἡ Ἐλπίς πάλιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀναγεννᾶται.

Φαιδρὰ ἡ φύσις τὸν βασιλέα τὸν νεκρὸν τῆς προσαγορεύει
 καὶ λησμονοῦντες οἱ θνητοὶ πάλιν τοῦ παρελθόντος τὴν ἀσχημίαν,
 πάντες εὐέλπιδες χαιρετῶσι τὸν χαιρετόθροτον νεανίαν,
 οἷς ἐν δόξῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς οἰκουμένης ἤδη ἀνέβη.

Ὅσα συμβῶσι κατὰ τὸ ἔτος τῆς πεγκοσμίου του βασιλείας,
 συνθῆκαι, πόλεμοι, ἐρευρέσεις, ἀνακκλύψεις ἐθνῶν καὶ κόσμων,
 ὡς χρυσοῦν στέμμα, ὡς ἀνθοδέσμη κικανολαϊκῶν ἀνθῶν εὐδομῶν,
 τὸ ὄνομά του θά φέρουν ὅλα εἰς τὰς σελίδας τῆς Ἱστορίας.

Εἶθε ὁ ἄναξ ὁ βασιλεῖων νὰ γίνῃ πρόξενος εὐτυχίας
 εἰς ὑμᾶς πάντας, εἶθε ἢ Τύχη νὰ σταίλ᾽ εἰς ὅλους ἄφθονα δῶρα,
 νὰ κοιμηθῶσι καὶ δυστυχίαι, νὰ πλημμυρίσῃ χρυσοῦ ἢ γῶρα
 καὶ νὰ σκηνώσῃ ἡ εὐτυχία εἰς τὰς κοιλάδας τῆς Μικρασίας.

Ἔ τ ε ρ ο ν

Ἄγαθῶν ἐλπίδων πλήρες ἀνατέλλει ἐπὶ τέλους
 Νέον Ἔτος καὶ θομῆρης ὡς δικαιομενὸς τοῦ «Βέλους»,
 σπεύδω πρόωτος κατὰ τρίτην τὴν ἡμέραν τὴν μεγάλην,
 γλυκυτέραν τῆς ὁποίας δὲν ἤσθάνθην ποτὲ ἕλληνα,
 νὰ σᾶς δώσω τὴν εὐχὴν μου καὶ μετὰ χαρᾶς ἀφθόνου
 νὰ σᾶς εἶπω καὶ τοῦ χρόνου.

Τὶ χρυσαῖ καὶ λέξεις κῦτκι! γημικὸς τις ἐν θελήσῃ
 τῆς μικρᾶς τρεῖς λέξεις τρίτης γημικῶς νὰ ἀναλύσῃ,
 μὲ ἀέριον ἢ νίτρον ἢ ὀξείδιον σιδήρου,
 θὰ ἰδῇ ἀπλῶς πῶς εἶναι χρυσοῦ μίγμα καὶ ἀργύρου·
 οὔτε ἄνθρωκκα θὰ εὐρη, οὔτε ὄραμι ἰξυγόνου,
 εἰς τῆς λέξεις καὶ τοῦ χρόνου.

Ὅσοι ἔχουν ἀποθήκας καὶ τὸν τίτλον κτηματίου,
 ἀνυπόμονοι προσμένουν τὸν καιρὸν τοῦ ἐνοικίου
 καὶ οἱ δίδοντες μὲ τόκον μὲ ἀνοικτὸν τὴν λῆξιν στόμα
 περιμένουν νὰ μὴ λάβῃ ὁ χρυσὸς των χάπτου γρῶμα.
 Ἐγὼ εἶμι κτηματίας ἐνὸς κτήματος καὶ μόνου,
 τῆς εὐχῆς μου καὶ τοῦ χρόνου.

Εἰς τὴν σύμβασιν τῆς Βέρνης δὲν υπέγραψα καὶ ὁμῶς
οὔτε ἀπὸ τρικυμίων μ' ἐμποδίζεται ὁ δρόμος,
οὔτ' οἱ λέδητές μου σπῶσιν, οὔτε μ' ἐνοχλεῖ ἡ φύσις,
νὰ προσμένουν ἕνα μῆνα ὕπῳς λάθουν τὰς εἰδήσεις,
ἢ μακροσκελεῖς ἐκθέσεις νέας μάχης ἀνδροφρόνου
τῆς «Σημείας» καὶ τοῦ «Χρόνου».

Ἐγὼ εἶμι τεχνολόμος τακτικὸς εἰς τὸ καθήκον,
οὔτε ψῦχος, οὔτε κίσιων μὲ κρατοῦσιν εἰς τὸν οἶκον,
ἀλλ' ἢ πίπτουσι χιόνες, ἢ Σιμόν φυσᾷ, ἢ βρέχει,
ὁ συνδρομητὴς τὸ φύλλον τακτικώτατα τὸ ἔχει.
Ἐἴν' αὐτὸ τὸ πρόγραμμά μου, προτὸν τῆς ἐπιμόνου
ἐργασίας καὶ τοῦ χρόνου.

Ἀγαθῶν ἐλπίδων πλήρες ἀνατέλλει ἐπὶ τέλους
Νέον Ἔτος καὶ θημῆρης ὡς διανομεὺς τοῦ «Βέλους»,
σπεῖδω πρῶτος, κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν τὴν μεγάλην,
γλυκυτέραν τῆς ὀπείας δὲν ἠσθάνθη ποτὲ ἄλλην,
νὰ σᾶς δώσω τὴν εὐχὴν μου καὶ δεχόμενος τὸ δῶρον
ἐκ χειρῶν γενναιοδώρων
φύγω ἄνευ παραπόνου
ψιθυρίζων καὶ τοῦ χρόνου.

— 1877 —

Νέον ἀχνὲς στραγεῖον εἰς τοῦ Ἰστρου τὰ τεχνάγη
ἐτοιμάζει τοῦ πολέμου ὁ αἰμοχαρὴς θεός,
σιδηρόφρακτοι Ἰτιᾶνες διασχίζουσι τὰ πελάγη
καὶ τοῦ Ἰκνοῦ ἀνοίγει ὁ ἀπαίσιος νάξ.

Ἄς οἱ πρέσβεις τοῦ Δαρείου, ὡς τοῦ Βρένου οἱ Γαλάται,
 ἑλαίων κρατοῦντες κλώνκ' καὶ πυρρόρον κερκυνόν,
 εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου, Εὐρωπῆϊοι διπλωμάτῃ
 ὑπὲρ τῶν νοτίων Σλαύων συζητοῦν ἀπὸ μηγῶν.

Ἰπὸ τὸ βαρὺ φορτίον θωρηκτῶν καὶ μονιτόρων,
 τὸ Αἰγῆιον μορμυρίζον ἐξεμεῖ λευκὸν ἄφρον,
 ἀντηχεῖ παρὰ τὴν Πύνακ' ἢ φωνὴ πολλῶν ρητόρων
 καὶ εἰς φρούριον ἢ Δύσις μετεβλήθη ὄχυρόν.

Τοῦ συμβόλου τῆς Εἰρήνης καταπίπτουσι τὰ φύλλα,
 ἐντὸς αἵμακτος τὸ ἄρμα θὰ πλυθῆ τῆς Ἐνουῦς,
 ὑποβλέπουσιν ἀλλήλους, λαοί, κράτη, ἔθνη, φύλα,
 καὶ ἀκχύστω εἰς τὸν Ἄρην ἀνεγείρουσι βωμούς.

Ἰλὴν χλευάζων ὄλα ταῦτα ὁ πκνόπτης διρρηλάτης
 τῆς μεγάλης λεωρόρου τῶν Αἰώνων προχωρεῖ
 καὶ τὰ θνήσκοντά του τέκνα ὁ ἀκχύμακτος ἐργάτης
 κατὰ περιόδους θάπτων, νέον ἔτος μᾶς δωρεῖ.

Νεοουργῆ περιβληθεῖσα σήμερον ἐνδυμασίαν
 πῆς πιστάδος τῆς ἡγέρθη ἢ κροκόπεπλος Αὐγῆ,
 χαρμωσίως ὀδηγοῦσα σηητρορόρον νεκνίαν,
 ὄν εὐθύς ὡς ἀνακτὴ τῆς ὑποδέχεται ἢ Γῆ.

Καὶ αἱ Ὀρκα καὶ οἱ Μῆνες καὶ ἡ Νύξ καὶ ἡ Ἡμέρα
 τὸν νεώτατον τοῦ Χρόνου ὑποδέχονται υἱὸν
 καὶ ὄργάνων ἀρμονίαν ἀντηχεῖ εἰς τὸν ἄερα
 καὶ ἢ Φύσις εἰς Ἐλπίδος μεταβάλλεται ναόν.

Ἰὰς ζημίαις καὶ τοὺς φόβους, τὰς σραγὰς καὶ δυστυχίας,
 μετ' αὐτοῦ χθές τὸ ἐσπέρας ἔσυρε τὸ Παρελθόν.
 Ἄς ἐλπίσωμεν τὸ Νέον Ἔτος ὅτι εὐτυχίας
 θὰ σκορπίσῃ ἐπὶ πάντας καὶ χειμάρρους ἀγαθῶν.

Τὰς ἀκάνθας καὶ τριβόλους θ' ἀντικαταστήσουσιν κρῖνας
 τὰς ζημίας πολλά κέρδη καὶ τὴν λύπην ἢ χαρὰ,
 τὰς στερήσεις ἀφθονίᾳ, τοὺς πολέμους ἢ εἰρήνην
 καὶ θὰ πληρωθῇ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ ἢ ἀγορά.

Καὶ ἐγὼ πολλὰς εἰδήσεις μετὰ πάσης προθυμίας
 σὰς ὑπόσχομαι νὰ φέρω ἀρεστὰς καὶ ἀληθεῖς,
 ἀλλ' ὡς ἀρραβῶνα θέλω τῆς τοιαύτης συμφωνίας
 νὰ μοὶ δώσητε προθύμως. . . ὅ,τι θέλει ὁ καθείς.

—1878—

Ἐν ᾧ τὰς βραχεῖς του θραύσας ἀλύσεις
 ὁ Ἄρης φρικώδεις θυσίας τελεῖ,
 καὶ φρίττει ἢ Ἐως καὶ τρέμει ἢ Δύσις
 καὶ πόλεμος μέγας τὴν γῆν ἀπειλεῖ.

Ἐν ᾧ λαλεῖ μόνη ἐκ πλήθους στομάτων
 ἢ γλῶσσα τῶν ὄπλων, Πυθίης χρησμοί,
 ὁ Χρόνος ὡς ἄττρον προβαίνων διζῆττον
 μὲ στέφανον νέον τὴν κόμην κοσμεῖ.

Τὸ ἔτος τὸ πλήρες σκηνῶν ἀπαισιῶν,
 μεγάλων πολέμων, μεγάλων στραγῶν,
 παρέσυρεν ἤδη τοῦ χρόνου τὸ πτύον,
 ἐρράντισεν ἤδη τῆς Λήθης σταγῶν.

Ἄνετειλε νέον μεστὸν εὐτυχίας
 ἐλπίδων χρυσῶν, γλυκυτάτων, πηγῆ,
 ἐχέγγυον πλούτου καὶ ἄκρας ὑγείας,
 βελτίονος τύχης γλυκαῖα αὐγή.

Αὐτὸ τοῦ πολέμου θὰ σθέσῃ τὴν δῆδν,
ὡς σύμβολον φέρον ἐλαίας θηλλόν,
αὐτὸ ἀγαθῶν θὰ κοσμήσῃ παστᾶδν
κι' εἰς ὅλους θὰ γύσῃ χρυσοῦ Πακτωλόν.

—1879—

Τὸν νέον υἱόν του μᾶς ἔρερ' ὁ Χρόνος,
τοῦ Ἄρεως σθέσας τὸν μέγαν πυρόν,
ἐν μέσῳ ἀνθρώπων ἐλπίδων χρυσῶν,
φαρμύκων μακρῆς ψυχικῆς ἀλγηδόνας.

Τοῦ Χρόνου ἀκούσασα αἰφνης τὸν δέτρον,
ἠγέρθη σκιρτώσα παρθένος ἀγνή,
οὐράνιον δῶρον, τοῦ Πλάστου πνοή,
θεσπέσιον πλάσμα... θεὰ ἐγεροσίφων.

Αἰῶνας πολλοὺς ἐκοιμᾶτο ἐκείνη
εἰς ἄλση πατρῶων θεῶν ἱερά,
καὶ ἤδη ἠγέρθη ὡς ῥόδον φαιδρά
καὶ θεῖαν πνοὴν εἰς τὰ πέριξ τῆς χύνει.

Γελαῖ ἢ γλυκεῖα Πλειᾶς τοῦ Αἰγαίου,
τῆς πάλαι Δωδώνης ἢ χώρα σκιρτᾶ,
ὕψαύχην ἢ Πίνδος γλυκὴ μειδιᾶ,
ἀγάλλεται πᾶσα ἢ γῆ τοῦ Παγγαίου.

Καὶ σὺ ἢ τερπνὴ καὶ κλεινὴ Ἴωνία,
ἀρρήκτους τηροῦσα τοὺς πάλαι δεσμούς,
καὶ σὺ γλυκυτάτους ἠσθάνθης πελμούς,
πληροῖ τοὺς υἱούς σου χαρὰ θεσπεσία.

ὦ, χαῖρε ! εὐάγγελον, ἅγιον ἔτος,
 ἐλπίδας εἰς πάντας χρυσᾶς χορηγεῖς,
 θὰ χύσῃς εἰς ὅλους τὰ πλοῦττα τῆς γῆς,
 Διὸν εὐτυχίας θ' ἀρχίσῃ ἐρέτος.

— 1880 —

Καὶ ἄλλον ἐτέλεσε σήμερον γῦρον
 τοῦ γίγαντος Χρόνου ὁ μέγας τροχός,
 τὴν ἀμείων φέρων τῆς Γῆς εὐτυχῶς,
 εἰς ἄμετρον γῆος αἰώνων ἀπείρων.

Καὶ ἤδη ἀνοίγουσα στόμα Πυθίας
 ἡ μάγος Ἑλπίς χρυμοσύνως σκιρτᾷ
 καὶ ἔνθους τὸ ἔτος τὸ νῦν χειρετᾷ,
 ὡς ἄλλος Χαράς, ὡς νῦν Εὐτυχίας.

Τὸ ἔτος τὸ νέον καὶ ἐγώ, συμπολίται,
 εἰς πάντας ἐπέχομαι πλήρες χαρᾶς,
 πηγὴν ἀγαθῶν, μὲ εἰδήσεις φαιδράς,
 μὲ ἄρθρον κέρδη, μὲ ὅ,τι ποθεῖτε.

— 1881 —

Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ Ὀλύμπου
 ἐν ᾧ φέρει πρὸς τὰ Τέμπη
 δακνοστόλιστον τὸ ἄρμα
 ἡ πυρφόρος Ἐνωῶ
 καὶ ἀκέρεστος ὁ Ἄρης
 ὠρυγᾶς μαχῶν ἐκπέμπει
 καὶ τὴν ἄφειστον γραφίδα
 ἐτοιμάζει ἡ Κλειώ,

Ἐν ᾧ θραύσαντες ὁ Δεῖμος
 καὶ ὁ Φόβος τῆς ἡνίας
 καὶ ἀκάθεκτοι χωροῦντες
 πρὸς τὴν γῆν τῶν Θεσσαλῶν,
 τὰ σαθρὰ κρημνίζουσι τείχη
 τῆς δειλῆς διπλωματίας
 καὶ πετοῦν ὑπὸ τοῦς πόδας
 τῆς ἐλαίας τὸν θαλλόν,

Καὶ ἐν ᾧ εἰς τὴν Δωδώνην,
 αἰ σειραὶ τῶν τηλεβόλων
 ἐτοιμάζονται τὸν μέγαν
 νὰ προσφέρωσι χρῆσμον
 καὶ θαλάσσιοι Τίτῆνες
 συμπλοκῆς περὶ τῶν ὄλων
 περιβάλλοντα φρικώδη
 ἐσπευσμένως ὑπλισμόν,

Ὀχρὸν ἄνθος καταπίπτει
 ἐκ τοῦ δένδρου τῶν Αἰώνων,
 εἰς τὸν ροῦν τοῦ Παρελθόντος,
 τὸν πικρῶρον καὶ βελόν,
 ἀντ' αὐτοῦ δὲ νέον ἄλλο
 ἀναθάλλει ζωογόνον,
 μῦρα πνέον καὶ ἐλπίδων
 ἀνεκτίμητον πληθύν.

Εὐτυχίης ὑπισχνεῖται
 καὶ χάραν τὸ Νέον Ἔτος,
 κέρδη ἄρθρα, ὑγαίαν
 καὶ πληθώραν ἀγαθῶν,
 θὰ διέλθητε δὲ τοῦτο
 ἅπαντες ἀνεξικέτως
 μὲ εἰδήσεις εὐχαρίστους
 καὶ μὲ ὅ,τι ποθητόν.

Ἄλλοτερον

Οἱ λοιποὶ κληκκράδες τί σᾶς ψάλλουν δὲν ἤξεύρω,
δὲν ἤξεύρω τί σᾶς λέγουν οἱ λοιποὶ μὲς ποιηταί,
ἐγὼ δὲ λόγιμα μόνον στρογγυλὰ θὰ ᾄδω νὰ εὔρω,
ἐπειδὴ τὰ πολλὰ λόγια δὲν μ' ἀρέτανε ποτέ.

Νάσθε σίδηρο μονάχο ὅλοι σᾶς εἰς τὴν ὑγείαν,
ἀπ' τῆς λίρας νὰ μὴ μείνη γερὴ τσέπη κανενός,
νὰ ραγίσουν ἀπ' τὸ βᾶρος καὶ αὐτὰ σᾶς τὰ τιμαῖα,
καὶ ἡ καρδιὰ σᾶς νᾶχη κέρι καὶ χερὰ πικροταίνως.

Ἐν ὀλίγοις, ὅ,τι θέλει ὁ καθένας σᾶς νὰ εὔρη,
τὰ παράπονα νὰ λείψουν καὶ ἡ λύπη νὰ χαθῆ,
τὰ μεγάλα του τὰ κέρδη τί νὰ κάμη νὰ μὴ ξεύρη
καὶ εἰς εὐτυχίαις μέσῃ ὡς τὰ νύχια νὰ χωθῆ.

Κι' ἂν κανεὶς σᾶς ἔχη ἀγάπη, ν' ἀποκτήσῃ ὅ,τι ποθεῖ
καὶ ὅ,τι ἄλλη ἀρρώστια ἔχει, παρευθὺς νὰ γικρευθῆ.

—1882—

Διελθόντες τὰ θάλαππ ἡμέρας
πνιγηρὰς καὶ μακρὰς,
χειρετίζομεν πλήρεις χαρὰς
τοὺς γλυκεῖς τῆς Ἑλπίδος ἀστέρας.

Ὡς ἀδάμαντες στίλβουν ἐκεῖνοι
καὶ γλυκεῖα πνοή
ὅπου φύσις καὶ ὅπου ζωὴ
καὶ ψυχὰς καὶ καρδίαις ἠδύνει.

Ἄλλ' ἰδοὺ μειδιῶν ἀνατέλλει
 ὁ ἀστὴρ τῆς Αὐγῆς
 καὶ τοῦ νέου μονάρχου τῆς Γῆς
 τὴν ἀνάρρησιν χαίρων ἀγγέλλει.

Χαρωπὸν τοῦ Μονάρχου τὰ κάλλιπ
 ἀνυμνεῖ τὸ πτηνὸν
 καὶ ἡ φύσις μὲ πέπλον καινὸν
 τῶν ἀσμάτων τὸ ἄσμα τῷ ψάλλει.

Μᾶς ὑπόσχεται οὗτος ὑγείαν
 καὶ πληθὺν ἀγαθῶν,
 σιωπῆν αὐστηράν τῶν πικρῶν
 καὶ μεγάλων κερδῶν ἀρθονίαν.

Εὐτυχὲς σᾶς ἐπεύχομαι Ἔτος
 καὶ πᾶν ὅ,τι καθεῖς
 ἐπεθύμησε, τοῦτο εὐθύς
 ν' ἀποκτήσῃ ἀρθόνως ἐρέτος.

— 1883 —

Καὶ ἄλλο φύλλον ἔπεσε τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς μας,
 καὶ τὸ κατέπιεν ὡχρὸν τὸ ἀδερράγον ρεῦμα
 καὶ ἄλλο ἔτος ἔδυσεν εἰς ἓν τοῦ χρόνου νεῦμα,
 τὸν θυελλώδη οὐρανὸν ρεῦγον τῆς ἐποχῆς μας.

Τεκμήριον ἀλάνθαστον μελλούσης εὐτυχίας...
 ὅταν τὸ πνεῦμα ἄγριον τὰ φύλλα καταρρίπτῃ,
 τοῦ βάρους τῶν ἐλεύθερον τὸ δένδρον ἀνγκυλίπτει
 καὶ νέα φύλλα καὶ καρποὺς δίδει μετ' ἀρθονίας.

Τοῦ βίου μας ἀν ἤρπασε τὸ Παρελθὸν ἐν ἔτος
καὶ ἔκρουφεν εἰς σπήλαια κρημνῶν ὑπερυψήλων,
ἐὰν τοῦ χρόνου ἡ πνοὴ μᾶς ἔκοψεν ἐν φύλλον,
τὰ ἄλλα ἀκμαιότερα θὰ θάλλωσιν ἐφέτος.

Καὶ ἤδη ἔτος θλίψεων καὶ εὐθυμίας στεῖρον
τὴν θέσιν παρεχώρησεν εἰς ἔτος εὐτυχίας,
εἰς ἔτος υἰγιέστατον, εἰς ἔτος ἐργασίας,
εἰς ἔτος τὰ γλυκύτετα σφραγίζον τῶν ὀνείρων.

Εὐέλπιδι βλέπων καὶ ἐγὼ τὸ μέλλον, συμπολιταί,
καὶ πρῶτος τὰ πρωτόλεια δρέπων τῆς εὐτυχίας,
τὸ δῶρόν σας ἀναπολῶ μετὰ παλμῶν καρδίας
καὶ εὐχομαι ἀπὸ ψυχῆς εἰς ἅπαντας **νὰ ζῆτε.**

=1884=

Ἐκατρακύλισε κι' αὐτό....
ὅς δοῦμε καὶ τὸ ἄλλο.
Θὰ ἦναι ὅπως τὸ ζητῶ,
εὐχάριστο καὶ ζηλευτό,
καὶ στὰ καλὰ μεγάλο;

Βαρέθηκα, νὰ σὰς εἰπῶ,
τόσαις εὐχαῖς νὰ σπέρνω
καὶ τὸ κεφάλι μου νὰ σπῶ
νὰ εὐρῶ λόγο χρωρπὸ
καὶ πίσω νὰ τὸν πέρνω.

Ἐντρέπομαι ἀληθινὰ
αὐτὰ τὰ ζευζελήκλια,
νὰ σπέρνω ρόδα στὰ βουνὰ
καὶ νὰ θερίζω ὑστερνὰ
μολόγαις καὶ ραδίκια!

Τὸ ἔτος θάνατι εὐτυχές
καὶ ἄλλα παρομύθια,
ποῦ λέγουν μερικαῖς ψυχῆς
κι' ἢ προφητείας ἢ παχειαῖς
εἰν' ὄλα κολακῦθια.

Τὸ μέλλον εἶναι κουμαρῆς
καὶ ὕπονος προφητείας,
εἶναι μεγάλος μασκαρῆς
καὶ μὲ παλάβους ροθερῆς
στὴν τσέπη σας ψαρεύει.

Τὸ μέλλον εἶναι σκοτεινόν,
ἀλλ' ὅπως καὶ νὰ ἦναι,
τὸ ἔτος τὸ σημερινόν,
πολύ ἀπὸ τὸ χθесινόν
καλλίτερον θὰ ἦναι.

Καὶ εὐχομαι καλὴ καρδιά
εἰς ὄλους καὶ υἱεῖαν,
εἰς τοὺς γονεῖς καλὰ παιδιῆ,
καὶ κέρδη σὰν τὴν ἀμμουδιῆ,
στοὺς νέους ἐργασίαν.

Ἀνάπυσιν στοὺς ἱατροὺς,
στοὺς δικηγόρους κέρι,
στὰ κοκκονάκια μας χοροὺς
καὶ πατινάδας καὶ γκιμβροὺς
καὶ εἰς τῆς στειρῆς βρέρη.

Στοὺς κυνηγοὺς καλὰ σκυλιῆ,
τρογιόνια καὶ καλάνδρας
κι' ἂν ἦναι καὶ καμμιῆ γοηῆ,
ποῦ λαγυτρῶ τὴν πανδρεῆ,
χαλάλι της ὁ ἀνδρας.

Εἰς τοὺς τσαγκαρίδες βροχή,
εἰς τοὺς ραπτάδες σκόνι,
στοὺς ἱερεῖς ψάρι παχύ,
στοὺς μοναχοὺς καλὴ ψυχὴ,
στοὺς πεθεροὺς ἐγγόνι.

Στὸν ἐκυτόν μου... ἀλλ' αὐτὸ
τὸ ἐνοσεῖτε μόνοι.
Τὸ μικρὸν δῶρόν μου ζητῶ,
ποῦ καὶ τὸν κοῦκκο τὸν κουτὸ
τὸν κάμει ἀηδόνι.

==1883==

Ἐθιμον ἐπεκράτησεν ἀπὸ πολλῶν αἰώνων
οἱ σεβαστοὶ Διανομεῖς μίαν φερέν τὸν χρόνον
ἀπὸ ἀπλοῦ διανομεῖς καὶ συνδρομῶν συνάκται,
νὰ γίνωντ' ὡς ἐκ θαύματος ὑπεύθυνοι Συντάκται,
ἐκδίδοντες παρόρημα εἰς τετριμμένους στίχους,
ἄλλους κοντούς, ἄλλους στενοὺς καὶ ἄλλους δεκαπήχους.

Ὁ πετεινὸς τὴν ἔλευσιν ἀγγέλλει τῆς πρωΐας,
ἢ χειλιδῶν τοῦ ἔαρος, ὁ γλάρος τρικυμίας,
καὶ ὁ πτωγὸς διανομεὺς εἰς τὸ παρόρημά του
τὴν ἔλευσιν εἰδοποιεῖ ἔτους εὐτυχεστάτου.*
Ἡ εἰδήσις, ὡς βλέπετε, εἶναι σπουδαιότητα,
εἶνε πολὺ χαρμύσνος, πρὸς δὲ ἀληθεστάτη.

Σεβόμενος ὡς ἱερὸν τὸ ἔθος τὸ ἀρχαῖον,
ἐξέδωσα καὶ σήμερον παρόρημά μου νέον,
δι' οὗ θὰ μάθετ' ὅλοι σας ὅτι τὸ τρέχον ἔτος
ἐπέταξε καὶ Πέρυσιν ἔγινε τὸ Ἡρέτος.
Καὶ ἐν ταύτῳ θὰ μάθετε πῶς τὸ διάδοχόν του
εἶναι πολὺ ἀνώτερον, πολὺ καλλίτερόν του,

Τὸ Ἔτος σὰς ἐπέυχομαι τὸ Νέον, συμπολίττι,
 νὰ εὔρετε τρισόλβιον καὶ ὅπως τὸ ποθεῖτε,
 πλήρες χαρᾶς, μεστὸν κερδῶν, ἀνάπλεον ὑγείας,
 ἢ ἀρθρονία νὰ σκορπᾶ εἰς ὅλων τὰς οἰκίας,
 εὐφρόσυνον μειδίαιμα τὰ χεῖλη σας νὰ στέφῃ..
 ἀπ' τὸ πρῶτ' νὰ ἔχετε ἕως τὸ βράδι κέφι.

== 1886 ==

Τέλος ἐπέρασε κι' αὐτὸς
 ὁ προκομμένος χρόνος,
 καθὼς περνάει ὁ καπνὸς
 καὶ καθὼς φεύγει ὁ ξερὸς
 μέσ' τὸ ποτάμι κλῶνος.

Τὸν ἔσυρεν ἡ ρεμματιχῆ,
 ποῦ πίσω δὲν γυρίζει,
 καὶ εἰς τὰ βάθη τὰ φρικτὰ
 τοῦ πικροθόντου τὸν πετᾶ
 κι' ἐκεῖ τὸν φυλακίζει.

Ἡ κακοροϊζικὴ χρονιὰ
 μὲ τὰ πολλὰ συμβάντα,
 ποῦ ἔπεσαν σὰν κανονιὰ
 σὲ κάθε τρύπα καὶ γωνιὰ,
 ἐπέρασε γιὰ πάντα.

Μισεῖ μ' ὅλα τὰ κακὰ
 καὶ τὰ δεινὰ τῆς ὅλα,
 μὲ τῆς φωτιᾶς, τὰ φονικὰ
 καὶ Μπᾶμ καὶ Μπούμ ἐμπορικὰ
 τοῦ Ἀρμυρογκ τηλεβόλα

Εἶχε τοῦ σκύλου ἀπονηχί,
φαρμακωμένη μύτη,
τῆς συμφορᾶς ἦτο γενηά...
ἀλλὰ τί θές ἀπό χρονιά
ποῦ ἤρχισ' ἀπό Τρίτη;

Τοὺς σοβαροὺς συντάκτας μας
τοὺς ἔπιασε τὸ μάτι
καὶ ἔπειτ' ἀπ' αὐτοὺς ἡμεῖς,
οἱ ταπεινοὶ δικνομεῖς,
πέσαμε στὸ κρεβάτι.

Ἡ φτώχεια ἦτο γενική,
ἡ πληρωμαῖς ἀκόντο,
ἡ ντολαπιᾶ μαστορική,
γαὶ εὕρισκας ἐδῶ κι' ἐκεῖ
παλούκια μὲ τὸ σκόντο.

Ἄλλὰ ἐπέρασε κι' αὐτὴ
μ' ὄλην τὴν συνοδείαν
κι' ἀρχίζει νέα ἐποχή,
ποῦ ὄλ' ἡ γῆ θὰ βουτιχίῃ
μέσα στὴν ἀφθονίαν.

Καὶ σήμερον πρωὶ πρωὶ,
μὲ λύραις καὶ τραγούδι,
νέο ξεφύτρωσε κλωνί,
εἰς τῶν Αἰώνων τὸ κλαδί,
βαρὺ ἀπ' τὰ λουλούδι.

Καὶ τὰ λουλούδι του αὐτὰ
δὲν θὰ γαθεῦν στὴν ἄμμον...
εἶναι λουλούδι ζηλευτά,
εἰς πληχάρια ποθητά...
εἶναι λουλούδι γάμων.

Κι' ἐγὼ πτωχὸς διανομεὺς
 ἐξ ὅλης τῆς καρδίης,
 τὸ νέον ἔτος ὑγιές
 σᾶς εὐχομαι καὶ εὐτυχές
 καὶ πλήρες εὐθιμίας.

Πρὸς τούτοις σᾶς ἐπύχομαι
 ἀρθόλους τὰς εἰδήσεις,
 ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἀρεστάς,
 ἀπὸ τὰς μᾶλλον πισθητάς
 καὶ εὐχρίστους λύσεις.

Σ' αὐτὸ ἐπάνω δότε μου,
 ἂν θέλετε, καπάρω,
 νὰ γίν' ἡ πράξις στερεή,
 διότι εἶν' ἀρχιχρονιά
 κι' ἔχω πολλὰ νὰ πᾶρω.

—1887—

Εἰς τῆς Λιωνιότητος
 τὰ χρονοσθόρα στήθη,
 ἐν ἔτος πάλιν, διελθὼν
 τὴν τρεχίαν του, πίπτει
 καὶ τὰ μεγάλα ἔχνη του
 ἀκάματις ἡ Λήθη
 εἰς τὰς δυσβάτους ἀτραπούς
 τῆς Ἱστορίας κρίπτει.

Ἄλλ' ἐν ταύτῳ ἀνένδοτος
 ὁ πολιοῦρις Χρόνος,
 ἀπὸ τὰ ἀτελεύτητα
 τοῦ Μέλλοντος πελάγη,

διάδοχον τοῦ λήξαντος
 νεώτερον προσάγει,
 σπεῖρον ἐλπίδας πανταχοῦ
 καὶ ὄνειρα ἀρθόως.

Τὸ Νέον Ἔτος ἐχομαι
 τρισόλιον εἰς πάντα,
 εἰς φίλους τε καὶ εἰς ἐχθρούς,
 ἐξ ὅλης μου καρδίας,
 πλήρες υἰείας καὶ κερδῶν,
 μ' εὐχάριστα συμβάντα
 καὶ μὲ γοῶν ἀένναον
 εἰς ὅλων τὰς οἰκίας.

= 1888 =

Ἄφ' οὗ Ἡμερολόγια μοιράζουσι τάσοι ἄλλοι
 καὶ γράφουσι ὅτι ἕκαστος τοῦ ἔλθῃ στὸ κεφάλι,
 εἶπα νῦν κάμω καὶ ἐγὼ Ἡμερολόγιόν μου
 καὶ τοῦτο ὀλομόνυχος καὶ εἰς λογαριασμόν μου.

Λοιπὸν, σήμερον ἔχομεν μὴν Ἰανουαρίου
 καὶ ἀλλὰ φράγμα δεκατρεῖς σωταῖς μηνὸς ἰδίου,
 ὃ Ἥλιος βγαίνει στὰς ἑπτὰ ἢ ὦρα καὶ δεκάξῃ
 καὶ εἰς τὰς πέντε στὸ γηλοῦ βουτᾶ ἐν περατᾶξει.

Εἶναι νομίζω σήμερον καὶ νέκ ἡ Σελήνη
 καὶ ἐορτάζει ἄπικσα ἡ Χριστιανοσύνη
 τὴν ἐορτὴν ἀγαπᾶτοῦ εἰς ὅλους μας ἀγίου,
 τοῦ καὶ ἱεροδάντορος μεγάλου Βασιλείου.

Ἐπίσης ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει νέον ἔτος,
 ὅπερ θὰ ἦναι Βίσεκτον καὶ πλοῖσιονγέτος.

Νέος ὁ μῆνας τὸ λοιπὸν, τὸ ἔτος, τὸ φεγγάρι,
 πρώτη τοῦ ἔτους, ὃ ἐστὶ, μὲ ὅλη της τῆ χάρι,
 προάγγελος εὐτυχιῶν εἰς ὅλους καὶ υἰεῖας
 καὶ τῆς τοσοῦτον ποθητῆς εἰς ὅλους ὁμολοίας.

Ἄλλὰ τὸ σπουδαιότερον ἐστὶν αὐτῶν τῶν νέων
 τὸ σήμερον τελούμενον ἐμὸν Ἰωβιλαῖον,
 διότι μῆνες στρογγυλοὶ πενήντα ἔχουν δύσει,
 ἀρ' ὅτου θεῖα ἀρωγῆ καὶ Συνακτῶν θελήσει,
 ὡς θαυμαστῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους,
 δικαιομενὸς ἐγράφθηκα τῆς «Σμύρνης» καὶ τοῦ «Βέλου».

Καὶ ἔκτετε, μέσ' τῆ βροχῆ, στῆ λάσπη καὶ τὸ χιόνι,
 ἀστραπηθδόν, βουτρορηθδόν, καθὼς τὸ χελιδόνι,
 σᾶς κουβαλῶ κάθε πρωτὴ τὰ νέα τῆς ἡμέρας
 καὶ ὅλα τὰ τρεχόμενα τῆς ὑδρογείου σφαίρας.

Ἄπο ἐμὲ θὰ μάθετε, τί κάμει ὁ Τρικούπης
 καὶ πῶς περνᾷ ὁ πρόεδρος πάσης Γουαδουλούπης,
 τί γίνεται ὁ Βουλκνζέ, ὁ Γλάδστον τί φουμάει
 καὶ πόσα ἔχει στὸ Μπορδὶ τὸ πράσινον χαβιζέρι.

Διὰ ἐμοῦ θὰ μάθετε τοῦ κόσμου τὰ μαντάτα,
 τὰ βεβασιούτα, λέγεται, εἰκάζεται, τὰ φάτα,
 ὁ Βίσμαρκ πῶς πτερνίζεται, ὁ Κρίσπης ὅτι βήχει,
 καὶ πῶς θὰ πιχάση ἡ Κεντρικὴ τὴν γάτα ἀπὸ τὸ νόχι.

Πλὴν δεῦτε εἰς τὸ θέμα μας· ἀπὸ ἐτῶν ἀρχαίων,
 συνήθειαι ἐπικρατεῖ, εἰς τὸ Ἰωβιλαῖον,
 νὰ πέρνη καὶ νὰ δέχεται κανεὶς ὅ,τι κολλήσει,
 πλὴν μὲ ἀξιοπρέπεια, χωρὶς νὰ τὸ ζητήση.

Σεβόμενος τὸ ἔθιμον, σᾶς εἴχομαι τὸ ἔτος
 νὰ τὸ διέλθετ' ὑγιῶς, ἀφθίμως καὶ ἀνείως.

Καὶ τοῦ Ἰωβιλαίου μου τὸ δῶρον ἀναμένο,
 ἀρ' οὐ κίωνας ὀδώκα τὸν χιόνιν τὸ προτιμένο.

Δὲν μὲ πειράζει εἰς χρυσόν, ἢ ἄργυρον ἂν ἦναι...
 μ' ἀρέσουν καὶ οἱ λαύρακες ὅσον αἱ ἀθερίνα.
 Ἐν τούτοις, νέκ σήμεραν ἀρ' οὐ εἶναι Σελήνη,
 θὰ ἀρικεθῶ ἂν δώτετε κηθεῖς ἕνα σελίνι,
 ἢ ὅ,τι ἄλλο ἕκαστος συνδρομητῆς ἐγκρίνη.

== 1889 ==

Εἰς νέαν χρονολογικὴν διατελοῦμεν κρίσιν...,
 Ὁ τέως ἄρχων ἔρχασε τοῦ βίου του τὴν δύσιν
 καὶ ἤδη νέος κἀθηται εἰς τῶν Ἐτῶν τὸν θρόνον,
 πλήρης ἐλπίδων ἀνυψῶν τὸ σκήπτρον τῶν Αἰώνων,
 ἐν μέτρῳ τῶν τρικυμιῶν, τοῦ ψύχους, τῶν χιόνων.

Ἄγνωστον τινεὶ ὑπουργοῦς θὰ φέρη καὶ προξένους,
 πρὸς δόξαν καὶ εὐπρέπειαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους,
 ποίους ἐρόρους τῶν νεῶν καὶ ποίους τῶν σχολείων
 εἰς τὸ Νοσοκομεῖόν μας, ἢ τ' Ὀρφανοτροφεῖον.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας του, ἄγνωστον ἢ εἰρήνη
 ἂν θὰ δικτηρηθῆ, ἢ πόλεμος θὰ γίνη,
 εἰς ποῖον ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου θὰ δωρήσῃ,
 ποῖον θ' ἀρήσῃ τενεκὲ καὶ ποῖον θὰ πλουτίσῃ
 καὶ διὰ ποῖον ἐντελῶς θὰ ἀδιαφορήσῃ.

Ἐν μέτρῳ τῆς τυχῆς καὶ σκότους τηλικούτου
 καὶ κρότου καὶ ἀλλελαγχμοῦ τοσοῦτου καὶ τοιούτου,
 τὰς χειρὰς αἰῶν ὑψηλὰ ἐκ μέσης μου καρδίης,
 εἰς πάντας τοὺς Συνδρομητὰς πλάσας τὰς εὐτυχίας
 ἐπεύχομαι πλήρης χαρᾶς καὶ πλήρης εὐλαβείας.

Ὡ νέον Ἔτος! εὐδακμον εἰς πάντας τούτους ἔσο...
 ἀξιώτων με προσεχῶς Κροίσους νὰ τοὺς καλέσω,
 καὶ δὸς αὐτοῖς πᾶν ἀγαθὸν, ἀκλόνητον ὑγείαν,
 ἀπόλαυσιν τοῦ ἀγαθοῦ, μεγάλην ἀθροῖαν
 καὶ ἡρεμίαν πνεύματος καὶ χαίρουσαν καρδίαν.

Ἀξίωσον εὐχάριστα νὰ τοῖς κομίζω νέα,
 ὅταν αἱ σάλπιγγες ἤχοῦν ἢ θάλλη ἢ ἐλαία,
 καὶ κατὰξίωσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ,
 ὡς ἀρραβῶνα τῶν εὐχῶν, τῶν στίχων μου ἀλάτι,
 ἐς ὅλης τῆς καρδίας των νὰ μοῦ προσφέρουν κᾶτι.

— 1890 —

Καὶ ἄλλη πέτρα ἔπεσε στὸ ἄπυτο πηγάδι
 καὶ ἄλλο δένδρον ἔσυρεν ἢ ρεματιὰ τοῦ χρόνου,
 ἀλλὰ καὶ νέο ἴφτρωσε τοῦ κόσμου τὸ λειβάδι,
 ποῦ ἔχει ἀπὸ μάλαμα τὰ φύλλα κάθε κλώνου.

Τὶ εὐμορφο ποῦ φαίνεται. . . ἔχει προσόντα **χέλινα,**
στολιδία **ὀκτακύσια** καὶ **ἐννενηντα** χάραις,
 μὲ γελαστὰ τὸ χαιρετᾶ ὅλος ὁ κόσμος χεῖλινα
 μὲ ὄργανα καὶ μὲ φωναῖς, τραγούδια καὶ ἀντάραις.

Τὸ χαιρετίζω καὶ ἐγὼ μὲ ὅλον μου τὸ σέβας,
 μὲ ὅλα μου τὰ σωθικὰ, μ' ὅλον τὸν ἑαυτόν μου,
 τὸ βλέπω ὅπως τὸν γαμβρὸν αἰ ἐγγοναὶ τῆς Εὐκας
 καὶ ἴσως ἔχω καὶ ἐγὼ μὲ τοῦτο τὸν σκοπὸν μου.

Μέσα στὴν κάψα, στὴ βροχῇ, στῆς λάσπαις, στὸ χαλάζι,
 σὰς ἔφερνα τὰ σέβη μου καὶ τὴν ἐρημερίδα,
 χωρὶς κανεὶς νὰ μ' ἐρωτᾷ, χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ,
 μὲ ποίαν ἐκοπιάζα τόσον καιρὸν ἐλπίδα.

Ὀλημερῆς μὲ ἔβλεπον, ἀνατολῇ καὶ δύσει,
 σὰν γεωργὸς ἀκούραστος νὰ σπέρνω τὰς εἰδήσεις,
 ἕως τὴν Πούνταν, εἰς τὸ Γκάζ, τὴν Ἄνω Συνοικίαν,
 καὶ ἕως τὴν Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν.

Ἐφθασε τώρα ὁ καιρὸς, τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου,
 ποῦ κάθε νύκτα ἔβλεπα στὸν ὕπνο, στ' ὄνειρό μου,
 τὸ ἄρθρον νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ δέκατον τοῦ νόμου,
 ποῦ ἡ εὐχαΐς πληρώνονται διὰ χρυσοῦ καὶ μόνου.

Ὅλα τῆς γῆς τὰ ἀγαθὰ, ὅλη ἡ εὐτυχία,
 νὰ πέσουν εἰς τὸ σπίτι σας, κατὰ τὸ Νέον Ἔτος,
 νὰ ζήσητε χαρούμενοι, νὰ σᾶς στολίξ' ὑγεία,
 ὅ,τι καλὸν δὲν εἶδετε, νὰ τὸ ἰδῆτ' ἐρέτος.

= 1891 =

Καὶ πάλιν ὁ πλανήτης μας περὶ τὸν ἀπλανῆ του
 τὸν γυρὸν του τὸν ἔκαμε καὶ νέον ἔγιν' ἔτος,
 καθ' ὃ εἰς ὅλους εὐχομαι ὑγείαν ἐκ γρανίτου
 καὶ ν' ἀπολαύσῃ ἕκαστος ὅ,τι ποθεῖ ἀπλῆτως.

Ἄλλ' ἂν ἡ Γῆ τὸν δρόμον της περὶ τὸν ἀπλανῆ της
 εἰς δώδεκα διήνυσεν ἀτελευτήτους μῆνας,
 εἰς τὸ αὐτὸ διάστημα, μικρὸς ἐγὼ πλανήτης,
 ποσάκις τὸν διήνυσα, μυρία ὑπομείνας;

ὦ! δύναμις τῆς ἔλξεως! ταχύτης τεραστία,
 ἀξία ὄλων τῶν σοφῶν νὰ σπᾶσῃ τὰ κρηνία!
 πᾶσα ἡμέρα εἰς ἐμέ ἦτο καὶ νέον ἔτος,
 ἡ χθὲς μοὶ ἦτο πέρυσιν, ἡ σήμερον ἐρέτος.

Κάθε ἡμέραν τακτικῶς περὶ τοὺς ἀπλανεῖς μου,
 τοὺς προσφιλεῖς συνδρομητὰς καὶ τὰς συνδρομητριάς,
 ἐξ ὧν τῆς «Σμύρνης» σύγκειται ὁ μέγας Γαλαξίας,
 τὸν κύκλον μου διήνυον μὲ πόθον τῆς ψυχῆς μου.

Ἄλλ' ἴσως ἐρωτήσετε, πρὸς τί τοῦ ἀστρονόμου
ἐφόρεσα τὴν τήβεννον καὶ ἔγινα πλανήτης
ὁ ταπεινότατος ἐγὼ τοῦ κόσμου παροδίτης
καὶ ἀπλανεὶς σὰς ἕκαμ.α δι' ἰδικοῦ μου νόμου ;

Διότι, ὡς γνωρίζετε, πρὸς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου,
δίδουσι φῶς οἱ Ἥλιοι εἰς τοὺς μικροὺς πλανήτας.
Αὐτὸ τὸ φῶς ζητῶ καὶ ἐγὼ διὰ τοῦ ἄνω τρόπου
ἀπὸ τῆς «Σαύρνης» τοὺς καλοὺς εἴλους καὶ συμπολίτας.

Δὲν μὲ ἐρόβισε ποτὲ τὸ ψῦχος ἢ ἡ ζέστη,
ὁ ἄνεμος, ἢ ἡ βροχὴ, ἢ ἡ λάσπη, αἱ χιόνες....
μοὶ ἦσαν ὅλα πεινῆνια, ἀθύρματα, πλαγγόνες,
ἀλλ' ἤδη ἡ χρυσὴ στιγμὴ τῆς ἀμοιβῆς ἐπέστη.

Τὸ ἔτος τὸ ἀρξέμενον πηγὴ εὐδαιμονίας
ἐπεύχομαι θερμότερα νὰ καταστῆ εἰς ὅλους,
νὰ βασιλεύῃ ἡ χαρὰ εἰς ὅλων τὰς οἰκίας,
τὰ κέρδη νὰ σὰς ἔρχωνται ἀπὸ τοὺς δύο πόλους.

== 1892 ==

Ἐν μέσῳ τόσης ταραχῆς, κινήσεως τοσαύτης,
χαρᾶς καὶ ζωηρότητος καὶ τύρβης τηλικαύτης,
ἔσα συνήθως προκαλεῖ ἡ σήμερον ἡμέρα,
ἢ πάσης ἄλλης πάντοτε γενναιοδωροτέρα,
ἐγείρομαι ὡς Γολιάθ, ἀκέντητος τὸ δέμας,
ἐνθους κραυγάζων: «Ζήτησαν ὅλ' οἱ Συνδρομηταὶ μας.»

Ὁ κόσμος εἶναι θέατρον καὶ δίδει παραστάσεις,
συμφώνως πρὸς τὰ ἔθιμα καὶ πρὸς τὰς περιστάσεις,
καὶ πρόσωπα πρωτεύοντα ὅτε μὲν οὗτος παίζει
καὶ κλαίει, χαίρει, τέρπεται, θαυμάζει ἢ ἐμπαίζει,
ἔτε ἐκεῖνος. Ἄλλοτε, τὰ παίζουν πάλιν ἄλλοι
καὶ περὶ τῶν προσόντων των κανεῖς δὲν ἀμφιβάλλει,

Τὸ μέρος πλὴν τὸ κύριον τὴν σήμερον ἡμέραν,
 καθ' ὅλην τὴν ὑδροόγειον, καθ' ὅλην μας τὴν στραῖαν,
 οἱ κύριοι διανομεῖς, ἀπὸ δημιουργίας,
 τὸ πκριτῶσιν ἄριστα ἐξ ὅλης των καρδίης.
 Προνομιούχοι κήρυκες ἐκάστου νέου ἔτους,
 ἀπὸ τοῦ ἄρθρου μὲ εὐχὰς φορτώνοντ' ἐξαίρετους.

Πρὶν νὰ φωνάξῃ πετεινὸς, εἶναι εἰς τὸ ποδάρι
 διὰ νὰ κέμουν, φαίνεται, τὸν ἄνεμον κουβάρι,
 ἢ μᾶλλον πρὸς ἀποφυγὴν ἐνδεχομένης δίκης
 καὶ ἀκριβοῦ ἐκτέλεσιν Ἐμπορικῆς Συνθήκης,
 ἀγράφου μὲν πλὴν ἀκριβῶς πάντοτε τηρηθείσης
 καὶ μεταξὺ Συνδρομητῶν καὶ τούτων συναφθείσης-

Τὸ ἄρθρον τριχόσια ἐννέα τῆς συνθήκης,
 κύριος ἐχούσης καὶ ἰσχὴν ἐγγράφου διαθήκης,
 ρητῶς ὀρίζει σήμερον εἰς τὸν δικινομέα,
 τὸν καθ' ἐκάστην φέροντα ὅσα ὑπάρχοι ν νέα,
 νὰ δίδῃ ὁ συνδρομητῆς ἐλάχιστόν τι δῶρον,
 πλὴν δι' ἐκείνον μέγιστον κατὰ κληβάνον χῶρον.

Οὕτως ἐχόντων τὸ λοιπὸν τῶν πρὸ ἡμῶν πραγμάτων,
 ἐν μέσῳ τῆς ἐκθέσεως τσοῦτων κοσμημάτων,
 καρκεμάτων, ὀπωρῶν, καρπῶν καὶ γλυκισμάτων,
 δένδρων, ἀνθέων, μουσικῶν, λαχείων, ποικιλιμάτων,
 ποικιλοχρῶν σημιῶν, φανῶν καὶ ἀθυρμάτων,
 δι' ὧν εὐρίσκει ἕκαστος τῆς τσέπης του τὸν πᾶσαν,

Ἐγὼ καὶ οἱ διανομεῖς τῶν ὁμογλώσσων φύλλων,
 βαρὺ φορτίον φέροντες εὐχῶν πολυποικίλων,
 εἰς στίχους τοῦ γλυφοῦ νεροῦ διατετυπωμένων
 καὶ ἀπὸ τοὺς Συντάκτας μας ἐπικεκυρωμένων,
 ὡς Τειρεσίαι, Κάλχαντες καὶ μάγοι ἐκ Περσίδος,
 τοῦ Νέου Ἔτους εὐλαβῶς προλέγομεν τὸ εἶδος!

Τὸ Νέον Ἔτος ἔσεται ἐκ τῶν εὐτυχεστέρων,
 πρὸς πλήρη εὐχρέστειαν ταπεινῶν καὶ γαστέρων,
 μὲ κέρδη ἀρθονώτατα, μεγάλας εισοδήας,
 πλούσιον εἰς Κοινοτικά καὶ εἰς λογοδοσίας,
 εἰς ἐξελέγξεις, ἐκλογάς καὶ εἰς μεταρρυθμίσεις
 καὶ εἰς ἀρχίων ἡμερῶν γλυκαίαις ἀναμνήσεσι.

Ὁ Φάρος μας ὁ τηλευγῆς ἐρέτος θ' ἀνακλῆμψη,
 ἢ Κεντρικὴ τὸν σκοπέλον εὐθὺ θὰ πρὸς κλῆμψη,
 θὰ κατορθώσῃ θάυματα ἢ Δημογεροντίαι,
 θὰ μείνουν πολλοὶ ἔγχετοι εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κράτα,
 αἱ Ἀποκρέω πλούσιαι θὰ ἦν' εἰς κοιδουνάτους,
 μὲ Κομητάτα διεθνή καὶ μὲ χοροὺς βαρβάτους.

Μακροσκελεῖς δικτριβάς, δηλώσεις, πινακίδας,
 θὰ βλέπετε συχνότατα εἰς τὰς ἐφημερίδας,
 ἐνυπογράφους ἢ οὐχὶ κατὰ τὰς περιστάσεις,
 θὰ ἔχωμεν θεατρικὰς ποικίλας πρὸς στάσεις,
 περὶ Θεάτρου μέγιστος θὰ γείνη πάλιν λόγος
 καὶ εἰς τὰς Λέσχαις ἔσεται ἀκοίμητος ὁ Τζόγος.

Οἱ ἀρραβῶνες ἐν σπουδῇ θ' ἀκολουθοῦν ἀλλήλους,
 θὰ πέσῃ ἀρθονος τροπὴ εἰς ὅλους μας τοὺς μύλους,
 καὶ μερικοὶ σεβάσμιοι τῶρα θ' ἀπορρασίτουν
 τὴν δεξιὰν νεάνιδος μὲ σέβας νὰ ζητήσουν.
 Τέλος τὰ συνοικέσια θὰ ἦν' ἐρέτος τόσα,
 ὥστε παππάδων ἀρκετῶν ἔξω θὰ εὐγ' ἢ γλώσσα.

Θὰ γίνουν Ἐντευκτήρια οὐχὶ ἐμπόρων μόνον,
 ἀλλὰ καὶ τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν ἐπιστημόνων,
 ἐν Ἐπιμελητήριον διὰ τὰς ζωντοχήρας
 καὶ Ἄσυλον δι' ὄργανάς καὶ τὰς πλουσίαις χήρας,
 ὅσαι τυχὸν ἐκίνησαν τὸν οἶκτον καὶ τὸν πόνον
 τινῶν ἐξ ἐπαγγέλματος προθύμων κηδεμόνων.

Τοὺς στίχους μου φυλάξετε, εἶναι χρησμός Πυθίας,
 εἰς τὴν πλατεῖαν εὐρεθεὶς τῆς πάλαι Μκρησιᾶς,
 Ὅσα σᾶς γράφω σήμερον ταχέως θά ἰδῆτε
 καὶ ἄλλα περισσότερα, διότι συντελεῖται
 ὑπό τινων συμπολιτῶν σοφῆ Ἀκαδημία,
 ἧτις πρὸς ἄλλα πάμπολλα θά δίδῃ καὶ πτυχία.

Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονε πρὸς βωβαμόν τῶν φαύλων
 καὶ πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν κόπων καὶ τῶν νυύλων,
 ἔως οὗ Πάνθειον κτισθῆ δι' ὅλους τοὺς ἐργάτας
 παντός κκοῦ κοινοτικοῦ, ὡς καὶ τοὺς συνεργάτας,
 συντάκτας καὶ διευθυντάς, ἐφόρους, διδασκάλους,
 ἐξελεγκτάς καὶ γραμματεῖς, μικροὺς τε καὶ μεγάλους.

Ἔτος τοσοῦτον ὄλβιον, τόσον ἐνδιχέρον,
 ὄλα τῆς γῆς τὰ ἀγαθὰ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρον,
 εὐχομαι νὰ διέλθητε ἐν στερεᾷ ὑγείᾳ,
 ἐν εὐθυμίᾳ καὶ χαρᾷ, μὲ πλήρη τὰ ταμεῖα,
 καὶ εἰς τοὺς οἴκους Σας ἐν ᾧ εὐδαιμόνες τρυφᾶτε,
 νὰ ἐνθυμήσθε καὶ ἡμᾶς καὶ νὰ μᾶς ἀγαπήτε.

— 1893 —

Ἄνετειλε κροκόπεπλος καὶ πάλιν ἡ ἡμέρα,
 καθ' ἣν τῆς πάλαι Βηθλεέμ ὀρῶντες τὸν ἀστέρα,
 οἱ κύριοι Διανομεῖς, ποιμένες ἀγραυλοῦντες
 καὶ φυλακὰς φυλάσσοντες καὶ καιροφυλακτοῦντες,
 τὴν μνήμην ἐορτάζουσι Μελάνης τῆς ὁσίας,
 μεθ' ἧς συνεμαρτύρησαν μετὰ πολλῆς βλακίας
 τόσοι καὶ τόσοι συγγραφεῖς, τῶν λέξεων συνάκται,
 καὶ ὑπὲρ πάντας τοὺς λοιποὺς τῶν φύλλων οἱ Συντάκται,
 πάντες καλῶς ἀθλήσαντες, τὸν κόσμον ἀρνηθέντες,
 τὰ μύρια τραβίξαντες καὶ μὴ στεφρανωθέντες.

Ὡς Μάγοι ἐξ Ἀνκτολῶν, ἰδόντες τὸν ἀστέρα,
 τὴν πόλιν διατρέχομεν μὲ ἔκτκκτον ἀέρα,
 καὶ ἀντὶ σμύρνης φέροντες τὴν «Σμύρνην» ἀνὰ χεῖρας,
 ἀντὶ λιθάνου ποίημα, ἀντὶ χρυσοῦ μπακιρίας,
 τὴν γέννησιν ἀγγέλλομεν ἐκάστου νέου ἔτους,
 μὲ περιφράσεις τορνευτᾶς, μὲ λέξεις ἐξαιρέτους,
 τὰ βέλτιστα εὐχόμενοι, λαλοῦντες καὶ σιγῶντες,
 οὐ μὴν ἀλλὰ ἐνίστε καὶ ψευτομειδιδῶντες,
 ἀρ' οὐ, καθὼς κατήνησεν ἡ φίλη Κοινωνία,
 δὲν εἶναι ὅλως περιττὴ ὀλίγη κολακεία.

Ἐν' ἀληθῆς πῶς αὔριον τὸ Νέον ἄρχετ' Ἔτος,
 καθ' ὃ γίνεται πέρυσιν τὸ σήμερον ἐρέτος,
 ἀλλ' ὅπως ὁ Ἰούλιος ὁ Καῖσαρ στὸν καιρὸν του,
 ἔχει καὶ πᾶς Δικνομεύς τὸν λογαριασμόν του
 καὶ εὔρε πῶς ἐκέρδησεν ἡ Γῆ ἡμέραν μίαν,
 αἰῶνας διανοῦσα ἔδον τὴν οὐρανόαν.
 Ἄν ἀγαπᾶτε μάλιστα, κερδίζει καὶ ἐτέρην,
 ὅταν ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς συμπέσῃ τὴν Δευτέραν.
 Ἄλλως τε, ὡς οἱ ἔμπροσι μὲ τὰ γερά ταμεῖα,
 πωλεῖ καὶ οὗτος ἅ λιθοῦς καὶ ἐπὶ προσδοκίᾳ.

Μήπως δὲν εἶν' ἔμπροσθε καὶ αἱ εὐχὴ συνήθως,
 ἢ μόνον ὅταν ἔχη τις σεβᾶσμιον τὸ ἦθος ;
 Σήμερον πᾶς δικνομεύς, ὁ ἄλλοτε ἀλήτης,
 εἶναι ὁ πρῶτος ἔμπροσι, ὁ πρῶτος τραπεζίτης,
 γαμβρὸς περιζητότατος, σπουδαῖος κτηματίας
 καὶ κύριος ἀπόλυτος πάσης ξηροκαμπίας,
 εἶν' ἐπιστῆμων ἕξοχος, εἶναι νοὸς ἐκτάκτου,
 κινῶν τὸν φθόνον καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Συντάκτου.
 Ἡ μνήμη τούτου ἔνεκα Μελάνης τῆς ὁσίας
 ἢ ἡ μεγίστη ἑορτὴ ὅλης τῆς συντεχνίας.

Καὶ ἤδη εἰς τὸν τρίποδα... καιρὸς τῆς προφητείας,
ἧτις ἀπάντων καὶ πασῶν θὰ θέλξῃ τὰς καρδίας.

Τὸ νέον ἔπος ἔσεται γελῶεν εἰς καθ' ἓνα,
ἐν ἄλλοις λόγοις ἔσεται καθὼς τὰ περασμένα,
μὲ εὐποροῦντας, μὲ πτωχοὺς, γεροὺς καὶ ἀσθενοῦντας,
μὲ χαίροντας, στενάζοντας, γελῶντας καὶ θρηνοῦντας,
μὲ ἄνδρας, γυναικίπαιδα, μὲ γέροντας, μὲ νέους,
μὲ ἄσπρους, μαύρους καὶ ξανθοὺς, ἀσχήμους καὶ ὠραίους,
μὲ μόνην τὴν διαφοράν, τ' ὁμολογῶ ἀσμένως,
ὅτι εἰς πλείστους ὁ παρᾶς θὰ ἴηαι μοιρασμένος.

Ἡ γρῦνα τῆς Ἀνατολῆς θὰ βουβαθῆ ἐρέτος,
οἱ εὐποροῦντες πάντοτε θὰ ζήσωσιν ἀνέτως,
δὲν θ' ἀκουσθῆ στήν ἀγορὰν ἢ ἄκαπνος πυρῆτις,
θὰ ξεφυτρώνη ὁ χρυσὸς παντοῦ ὡς ἀμανίτης,
ἐκτὸς δὲ τούτου ἔσονται πολλοὶ εἰς σάρκα μίαν,
τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς πολλῶν μεγάλην ἠσυχίαν,
διότι, λίαν εὐφορον εἰς γάμους, θ' ἀποστείλῃ
εἰς καθεμίαν τὸν γαμβρὸν, μέσα εἰς τὸ ζεμπίλι.
Πιστεύσατε εἰς τὸν χρησμὸν, εἰς ὕνειρον διᾶπτον,
οὐχὶ τῆς ἐξ ἐλέφαντος, ἀλλὰ τῆς ἐκ κεράτων.

Ἰδίως ἔσται πλούσιον εἰς τὴν φιλολογίαν,
δι' οὗ θὰ ἐννοήσωμεν ἀπείρων τὴν βλακίαν,
εἰς ἄρθρα καὶ δικτριβὰς, εἰς Γνώμας βλακεντίων,
Ποιηματίων Συλλογὰς καὶ Ἡμερολογίων,
εἰς ἐξ αἰθούσης διπλανῆς μακρᾶς ἀνταποκρίσεις
καὶ εἰς πολλῶν Κανονισμῶν λυσσώδεις συζητήσεις,
ἐξ ὧν θὰ μάθῃτ' ὅλοι σας τοὺς πρώτους τῶν ρητόρων,
τοὺς πρώτους τῶν νομοθετῶν καὶ τοὺς τῶν δικηγόρων.
εἰς παλαιῶν λογαριασμῶν καὶ νέων ἐξελέγξεις...
Μὴ τῷ θυμῷ σου, Κύριε, τὸν δοῦλόν σου ἐλέγξῃς!



Μὲ τὰ πορίσματα αὐτῶν καὶ μὲ τὰς συζητήσεις,
 κοινοτικῇ θὰ ἐπιστῇ ἀναποδράστως κρίσις,
 θὰ πέσουν στύλοι ἀρκετοὶ ἐκ τῆς κοινότητός μας,
 εἰς ἄρθρων ἀναγνώσματα θὰ εὐγῆ ὁ θεὸς μας,
 ὃ « Ἀρμονίας » θὰ πιασθῇ μετὰ τοῦ « Ἀμαλθείας »,
 ὃ « Σμύρνης » μετὰ Κεντρικῆς καὶ Δημογεροντίας,
 ἐρπενικοὶ καὶ θηλυκοὶ θὰ γίνωμεν κουβάρη,
 ἄλλη καπέλλο θὰ ζητῇ, ἄλλη τουρνὲ νὰ πάρῃ
 καὶ τέλος, πρὸς διόρθωσιν τῶν πικρῶν πραγμάτων,
 θὰ στρώσουν εἰς τὸν καφενὲ ὅλοι τὸ πάλωμά των !

Κι' ἡ Θέμις εἰς τὸν καφενὲ τὴν κάπα της θὰ στρώσῃ,
 ἀφ' οὗ τοσοῦτοι νομικοὶ καὶ δικηγόροι τόσοι,
 ἀπὸ τὰ ξημερώματα μέχρι μεσονυκτίου,
 ὅπου σταθοῦν καὶ εὐρεθοῦν, ἐν εἶδει ξυραζίου
 καὶ ὑπὸ οἴστρον ναργιλῆ, ἀρχίζουσι τὴν περλάταν
 καὶ νόμους διυλίζοντες καὶ τὴν Μαχαβαράταν.
 Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲ, εἰς νέας ἀποβάσεις
 ἡ Δημοκρατία θὰ προβῇ, μὲ ἰσχυρὰς τὰς βάσεις,
 νὰ στρώσῃ τ' Ἀπανώκαστρον μὲ πλάκας Βεζουβίου
 καὶ νὰ φωτίσῃ τὰ βουνὰ διὰ τοῦ ἀερίου.

Οἱ ἰατροὶ μας, ἕνεκα τῆς διαρκοῦς ὑγείας,
 ἀντὶ νὰ παραπέκωνται εἰς τὰς μονομαχίας,
 μετὰ ἐπιστημονικῆς ἀκατασχέτου δίψης,
 θὰ πέσουν μ' ὅλα τὰ σωστά εἰς τὰς ἀνκαλύψεις
 καὶ ἴσως εὔρουν φάρμακα σπουδαίων νοσημάτων,
 τῶν κάλων τὰ μικρόβια καὶ τῶν ξεπεγιασμάτων.
 Ὅμοίως καὶ οἱ ἱερεῖς, μαθούριον τὰ Φῶτα
 μὲ τὰ « ἐν Ἰορδάνῃ » των θεῶν νὰ μᾶς ὄσιν τὰ ὄρα,
 οὔτε ἴδιοῦ ἀφίνοντες, ἀλλ' οὔτε ξένου πόρτα.
 Ἐπίσης ἔσονται πολλὰ εἰς τὰ βουνὰ τὰ χόρτα.

Ὅσον διὰ κυνήγιον, μεγάλη εὐτυχία
θὰ πέση πάλιν κατ' αὐτάς εἰς ὄλα τὰ στρουθία.

Οἱ γλάροι ἀνκρίθμητοι, οἱ πελαργοὶ κοπάδια,
αἱ χελιδόνες ἄρθουνοι, κ' εἰς ὄλα τὰ λειβάδια

θὰ πέσουν τόσα τάρχητα ἀπ' ὄλ' αὐτὰ τὰ γένη
ὅσα ποδάρια κυριῶν, ἐντὸς τοῦ Διογένη.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Θέετρον θὰ ἔχωμεν προσφάτως,
δι' ὃ πολλὴ συζήτησις ἐγένετο ἐσχάτως

καὶ γινῶμαι ἐξερράσθησαν πολὺ σωσταὶ καὶ ἄγρια...
καὶ στὰ χυμὸκλαδα πολλὰ θὰ πέσουν κουκουδάγια!

Ὅ ἕως χθὲς διανομεὺς καὶ σήμερον προφήτης,
ὁ δικινῶν τὰς ὁδοὺς ὡς πρχίματι πλανήτης,

εἴτε χιόνες πίπτουσιν, εἴτε ὁ καύσων φλέγει,
ἀρ' οὐ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοῦτον νὰ ἐκλέγη,

καὶ τακτικῶς τὸ φύλλον του ἐκάστω δικινέμων,
πρὸς μέγα πᾶσμα τῆς βροχῆς, πρὸς πᾶσμα τῶν ἀνέμων,

ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του σὲς εὔχεται, τὸ ἔτος
τὸ σήμερον ἀρχόμενον νὰ ζήσετε ἀνέτως,

τὰ ἀγαθὰ στὸ σπίτι Σας νὰ γίνουιν ἕνα τέγχι
καὶ ὁ Ἄστηρ τῆς Βη'λιέμ, στὴν τρέπη σας νὰ φέγγη!

Τ Ε Λ Ο Σ



ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΘΑΛΙΝΤΣ

Τμήμα 1)2 Μεζηνίου.



ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣ